

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ m

THE
INN OF
THE SIXTH
HAPPINESS
Alan Burgess

ဆဋ္ဌမသုခရိပ်မြိုင်

ဟောင်ထွန်းသူ
မြန်မာပြန်

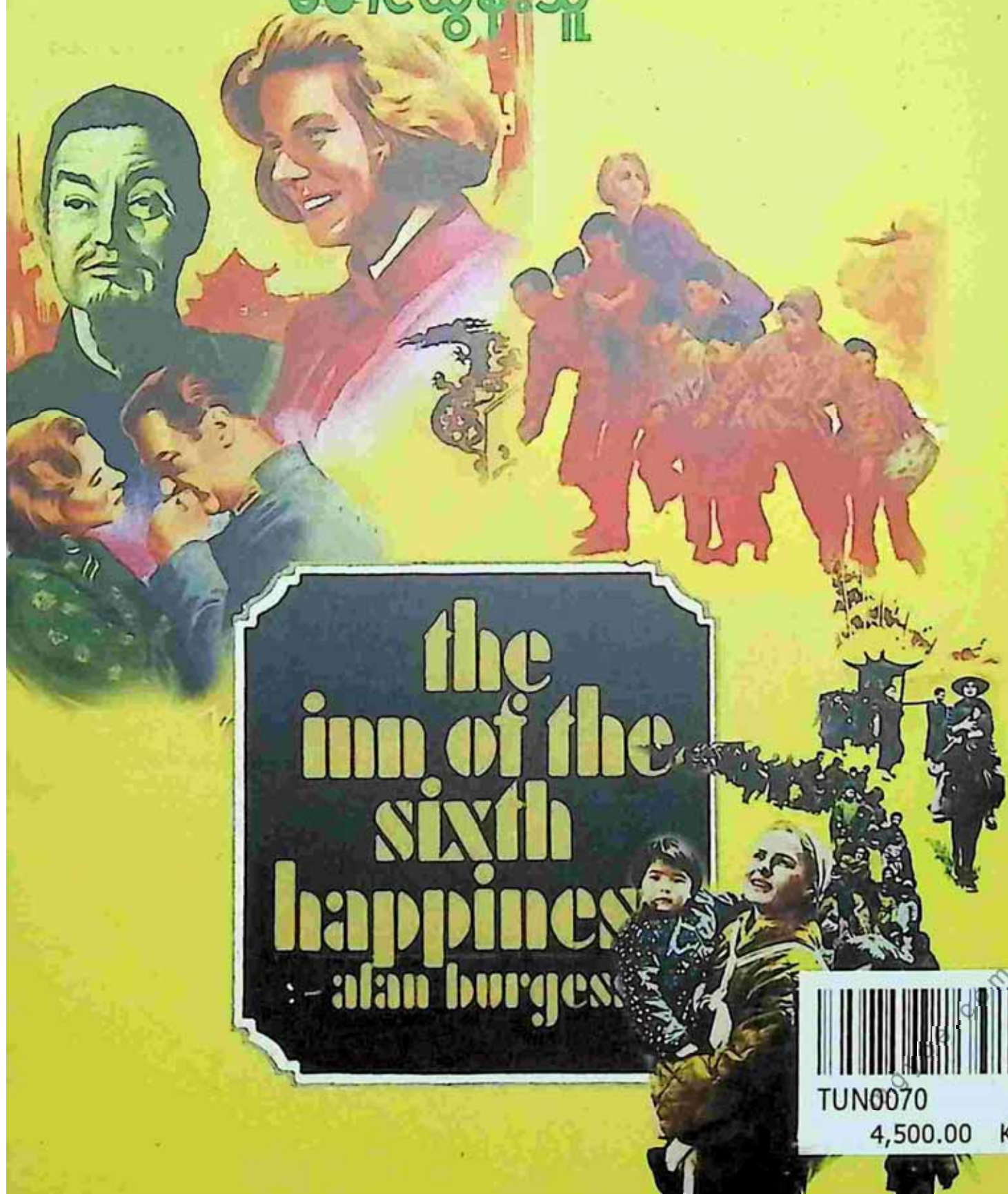
mg.yoe.com

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း။

mgyoe.com

ဆဋ္ဌမသုခရိပ်မြိုင်

ဟောင်ထွန်းသူ

the
inn of the
sixth
happiness
alan burges

TUN0070
4,500.00 KS

ဆဋ္ဌမသုဒဂိုဏ်းပြိုင်၊ မောင်ထွန်းသူ

စာမျက်နှာ ၃၆၁ + မျက်နှာ၊ ၁၄ . ၅ စင်တီ x ၂၁ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၉၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၁၉၈၄ ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေ၏ ပထမအကြိမ်ပုံ။

ရောင်းစျေး ၄ ၅ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

mgyoe.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ဆဋ္ဌမသုခရိပ်မြိုင်

THE INN OF
THE SIXTH
HAPPINESS
Alan Burgess

မောင်ထွန်းသူ
မြန်မာပြန်

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ၂၀၁၉

မြန်မာပြန်သူ၏အမှာ

[၁]

၁၉၅၈-၅၉ ခုနှစ်အတွင်းက ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။
 ထိုစဉ်က ဂလုပ်ရုံ (ယခုဂုဏ်)တွင် ရုပ်ရှင်တစ်ကားဝင်သည်။
 မှတ်မှတ်ရရ ထိုဇာတ်ကားကို ပထမဆုံး စ၍ ပင်သည့်နေ့ ပထမပွဲ
 တွင် ဝင်ကြည့်မိခဲ့သည်။ ဇာတ်ကားမှာ '၂၀ ရာစု ဖော့ကစ်ရုပ်ရှင်
 ကုမ္ပဏီကြီး' မှ ထုတ်လုပ်သော THE INN OF THE SIXTH
 HAPPINESS အမည်ရှိ ဇာတ်ကားဖြစ်သည်။ အဓိက ဇာတ်
 ဆောင်မှာ ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး အင်းဂရစ်ဘတ်ဂမင်း
 INGRID BERGMAN ဖြစ်၍ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံအဖြစ် မင်းသား
 ကြီး ကတ်ဂျာဂင်း CURT JURGENS က သရုပ်ဆောင်သည်။
 ဇာတ်လမ်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေကျ ဇာတ်လမ်းမျိုးမဟုတ်။
 တစ်မျိုးတစ်ဘာသာဖြစ်သည်။

ခရီးလမ်းပန်းအဆက်အသွယ် ခက်ခဲကြမ်းတမ်း၍ လူသူ
 အရောက်အပေါက် မရှိသလောက် နည်းပါးလွန်းသော ပြင်ပကမ္ဘာ
 နှင့်ဆက်သွယ်ရန် မလွယ်ကူသော တရုတ်နိုင်ငံ တောင်ကြားဒေသ
 မှ မြို့ငယ်ကလေးတစ်မြို့သို့ သွားရောက်အခြေစိုက်ပြီး ပရဟိတ
 လုပ်ငန်းများကို စေတနာ ထက်ထက်သန်သန်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့
 သည့် သာမည အောက်တန်းစား အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး၏ ဇွဲ၊
 သတ္တိ၊ လုံ့လ ဝီရိယနှင့် မြင့်မြတ်သော စိတ်စေတနာများကို ဖော်ပြ

ထားသော တကယ့်အဖြစ်အပျက် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုဖြစ်၏။

ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် ထူးခြားသလောက် တင်ပြပုံ တင်ပြ နည်းနှင့် ပြကွင်းပြကွက်များကလည်း ကောင်းသည်။ မင်းသမီးကြီး အင်းဂရစ်ဘတ်ဂမင်း၏ သရုပ်ဆောင်မှုများကလည်း ပြောင် မြောက်လွန်းလှသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရ သော အနိဋ္ဌာရုံများကြားတွင် တရုတ်ကျေးလက်ဒေသမှ တောင်သူ လယ်သမားများနှင့် ဆိုးတူကောင်းဖက် နေထိုင်ခဲ့ရသည့် ပြကွက် များနှင့် ဒုက္ခသည် မိဘမဲ့ကလေးများအား တောတောင်ရေမြေ အထပ်ထပ်ကိုကျော်ဖြတ်၍ ဘေးကင်းရာအရပ်သို့ ခေါ်ဆောင် သွားသည့် ပြကွက်များမှာ ကြည့်နေသူများ၏စိတ်တွင် တထိတ် ထိတ်ဖြစ်အောင်၊ တသသစွဲထင်ကျန်ရစ်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်သော အခန်းများဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤဇာတ်ကားကို ကျွန်တော်ကြည့်ရှုခဲ့ရသည့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများစွာအနက် ယနေ့ တိုင် မမေ့နိုင်သည့် ဇာတ်ကားတစ်ကားအဖြစ် သတ်မှတ်ထားခဲ့မိ ပါသည်။

[၂]

ထိုဇာတ်ကားကို ကြည့်ရှုခဲ့ရပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ထို ဇာတ်ကား မြစ်ဖျားခံရာ စာအုပ်ကို ရှာဖွေခဲ့မိရာ လွယ်လွယ်ကူကူ ပင် တွေ့ခဲ့ပါသည်။ စာအုပ်အမည်မှာ THE SMALL WOMAN ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်ကို အမေရိကန်နိုင်ငံ၌ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေသော အခါ မူရင်းအမည်ကို မသုံးဘဲ THE INN OF THE SIXTH HAPPINESS ဟု ပြောင်းလဲခဲ့သည်။ စာရေးသူမှာ ALAN BURGESS ဆိုသူဖြစ်သည်။

စာရေးသူသည် ၁၉၄၆ ခုနှစ်ခန့်က ဘီ၊ ဘီ၊ စီ အသံလွှင့်ဌာန မှ 'လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဇာတ်လမ်းများ' နှင့် 'အနိုင်မခံပြဇာတ်များ' ထုတ်လွှင့်ရာမှ နာမည်ကြီးလာခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူ၏ 'အနိုင်မခံ ပြဇာတ်များ' မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ရန်သူတို့၏ ဖိနှိပ် ချုပ်ချယ်မှုများနှင့် ဒုက္ခသုက္ခများကို အနိုင်မခံအရုံးမပေးဘဲ ကြံ့ခိုင်

သောစိတ် ဇွဲသတ္တိဖြင့် ခုခံတွန်းလှန် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည့် အမျိုးသား အမျိုးသမီးများ၏ တကယ့်ဖြစ်ရပ်များကို အခြေခံ၍ ရေးသားထုတ်လွှင့်ခဲ့သော ပြဇာတ်များဖြစ်၏။ အလွန် လူကြိုက်များသည် ဟု ဆိုပါသည်။

သူ၏ THE SMALL WOMAN ဝတ္ထုမှာ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ တရုတ်လူမျိုးများကြားတွင် 'အပုလေး' ဟု ချစ်စနိုး ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသော ဂလက်ဒီအေးလ်ဝတ် GLADYS AYLWARD အမည်ရှိ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီး အစေခံမလေးတစ်ဦး၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို ဝတ္ထုသဖွယ် ပြန်လည်ရေးသားထားသည့် စာအုပ်ဖြစ်သည်။

ဂလက်ဒီအေးလ်ဝတ်သည် တရုတ်လူမျိုးများက အပုလေး ဟု ခေါ်ရလောက်အောင်ပင် အရပ်ပုသူဖြစ်၏။ သူ၏အရပ်မှာ ငါးပေမျှသာမြင့်သည်။ ပညာအရည်အချင်းကျတော့လည်း အထက်တန်း ပညာသင်ခွင့် ရခဲ့သူမဟုတ်။ သူ့အလုပ်အကိုင်ကလည်း အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် အောက်တန်းအကျဆုံးဟုဆိုရမည့် သူတစ်ပါးအိမ်တွင် လခစားဖြင့် အစေအပါးလုပ်ရသည့် အစေခံသို့မဟုတ် အိမ်ဖော်အလုပ်။ သို့သော်လည်း သူ၏ ပရဟိတစိတ်၊ စေတနာ၊ ဇွဲ၊ လုံ့လနှင့် မြင့်မြတ်မှုမှာမူကား အလွန်ထူးခြားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဟု ဆိုနိုင်လောက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤစာအုပ်ကိုဖတ်၍ ဤအမျိုးသမီး၏ လုပ်ရပ်များအပေါ် အားကျသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရပါသည်။

အမှန်တော့ ဂလက်ဒီ အေးလ်ဝတ်သည် သာသနာပြုတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အချို့သော သာသနာပြုများလို နယ်ချဲ့ဝါဒကို အခြေခံသူမဟုတ်။ လူလူချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာရသော အချင်းချင်း ကူညီစောင့်ရှောက်ရသော ဒုက္ခရောက်နေသူများကို ပြန်လည် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးရသော ပရဟိတလုပ်ငန်းကို ရှေ့တန်းတင်သူ၊ အလေးပေးသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ၏ မှန်ကန်ထူးခြားသော စိတ်စေတနာသည် ပို၍ ပီပြင်လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟုယူသော် ရနိုင်မည်ထင်ပါသည်။ အကယ်၍များ

သို့စိတ်၊ သို့စေတနာ၊ သို့ဇွဲသတ္တိ၊ သို့လုံ့လဝီရိယနှင့် သို့သည်းခံနိုင်
မှု စသည့် အရည်အသွေး များကို လူငယ်လူရွယ်များနှင့် ပရဟိတ
လုပ်ငန်းသမားများ စိတ်ဝင်စားပြီး အားကျခဲ့သည်ရှိသော် ...။

ဤအတွေးဖြင့် ဤစာအုပ်ကို ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြန်ခဲ့မိ
ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

[၃]

ဤစာအုပ်ကို ထူးခြားသောပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ
တစ်ခု အနေဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ရသမြောက်သည့် ဝတ္ထု
ကောင်းတစ်ပုဒ် အနေဖြင့်သော်လည်းကောင်း ဖတ်နိုင်သည်ဟု
ဆိုရပါလိမ့်မည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ အနိဋ္ဌာရုံများကြားတွင်
လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေရသော ဂလက်ဒီအေးလ်ဝတ်၏ အဖြစ်များ
သည် ရင်တထိတ်ထိတ်၊ ရင်တမမနေရသော အခန်းများ ဖြစ်ပါ
သည်။ အချို့နေရာများတွင် အလွန်သဘာဝကျသော သနားစရာ၊
ဝမ်းနည်းစရာ၊ ကြေကွဲစရာ အဖြစ်ကလေးများကိုလည်း တွေ့ရပါ
လိမ့်မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤစာအုပ်၏ အနှစ်သာရမှာ ဂလက်ဒီ
အေးလ်ဝတ်၏ ပရဟိတစိတ်ဖြစ်သည်။ ပရဟိတစိတ်ဆိုသည်မှာ
မွေးမြူရခက်သောစိတ်ဖြစ်သည်။ မွေးမြူ၍ ရသည့်တိုင်အောင်
ရှင်သန်နေအောင် ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့မလွယ်။ နောက်ဆုံး ရှင်သန်
သည်ဆိုဦးတော့ စေတနာ၊ ဇွဲလုံ့လများနှင့် ကြိုးပမ်းအားထုတ်လိုမှု၊
အဆင်းရဲခံနိုင်မှု၊ အနစ်နာခံနိုင်မှု၊ သည်းခံနိုင်မှုစသော အရည်
အသွေးများ ရှိဖို့ကျတော့ ခက်ခဲလှပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင် ပရဟိတသမားများ မရှိမဟုတ်ပါ။
ရှိကြပါသည်။ သို့သော်လည်း အများအားဖြင့် ရေရှည်ခံ ပရဟိတ
သမားများအဖြစ် ရောက်မလာကြပါ။ ပရဟိတသမားဆိုသည်မှာ
စေတနာ ထက်သန်နေရုံမျှနှင့်လည်း မပြီးပါ။ လက်တွေ့ကျကျ
လူအများကြားတွင် သွားလာလှုပ်ရှားပြီး လုပ်စရာအလုပ်ကို ရှာဖွေ
ရပါသည်။ လုပ်စရာ တွေ့လာပါကလည်း သူ့အလုပ် ကိုယ့်အလုပ်

ဟု ခွဲခြားမနေဘဲ လုပ်ရပါသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း လုပ်ရမည်။ သူတစ်ပါးကို လုပ်ချင်လာအောင် လုပ်လာအောင်လည်း ရှေ့ဆောင်လမ်းပြပြုရမည်။ တီထွင်ကြံဆပေးရမည်။ တိုက်တွန်းရမည်။ သို့မှသာ ပရဟိတသမား စစ်စစ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ဤသဘော သဘာဝကို ဤဝတ္ထုပါ ဂလက်ဒီအေးလ်ဝတ်က ညွှန်ပြနေသည်ဟု ဆိုချင်ပါ၏။ အကယ်၍ စာဖတ်သူများ အနေဖြင့် ဤအနှစ်သာရကို သဘောပေါက်ခဲ့သည်ဆိုပါမူ ...။

မောင်ထွန်းသူ

၁၉၈၄ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ (၁)ရက်။

mgyc.com

mgyc.com

[၁]

အမျိုးသမီး၏ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို လေ့လာလိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သမားတော်ကြီးမှာ များစွာ စိတ်သောက ရောက်ရလေတော့၏။ သူ့အနေဖြင့် အမျိုးသမီး၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို ကြည့်၍ စိတ်ပူပန်ခြင်း ဖြစ်ရသည်နှင့်အမျှ ထူးဆန်းသော ဤအမျိုးသမီး၏အဖြစ်ကို စဉ်းစားပြီး စိတ်ဝင်စားခြင်းလည်း ဖြစ်မိ၏။ ဤအမျိုးသမီးသည် သေငယ်စောနှင့်မြောနေသည်မှာ အမှန်ပင် ...။ ဤအချက်နှင့် ပတ်သက်၍တော့ နည်းနည်းကလေးမျှ သံသယဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိ။ အမျိုးသမီး၏ လောလောဆယ် အခြေအနေမှာ အသက်ရှင်ဖို့ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့သည့်အခြေအနေ။

သို့ဆိုလျှင် ...

ဤအမျိုးသမီးသည် မည်သူနည်း ...။

မည်သူမျှ ဤအမျိုးသမီးကို မသိကြချေ။

၁၉၄၁ ခုနှစ် နွေရာသီနှင့် ဆောင်းဥတုတို့၏ ကြားကာလရက်များတွင် တရုတ်ပြည်သည် စစ်တည်းဟူသော ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော အချိန်ကာလဖြစ်သည်။ တင့်ကားကြီးများ၊ လေယာဉ်ပျံကြီးများ၊ အမြောက်ကြီးများ၊ စစ်သင်္ဘောကြီးများ စသည့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော လူသတ်လက်နက်ကြီးများကို ကိုင်စွဲ၍ တရုတ်ပြည်၏ နေရာအနှံ့အပြားတွင် အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်ရောက်ကာ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးသတ်ဖြတ်လျက် ရှိကြပြီဖြစ်သော ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့၏ ကျူးကျော်မှုကို တရုတ်ပြည်သူများက ရှိသမျှအင်အားနှင့် ရရာလက်နက်များကိုင်စွဲ၍ အပြင်းအထန် ပြန်လည်ခုခံတွန်းလှန် တိုက်ခိုက်နေချိန်ဖြစ်၏။ ဤအချိန်မျိုးတွင် သေမင်းသည် လူတိုင်းနှင့် လက်တစ်ကမ်းမျှသာကွာသည့် အချိန်ဖြစ်၏။ အချိန်အခါမရွေး သေခြင်းဆိုးနှင့် သေနိုင်

သော ကာလဖြစ်၏။ ဤလိုအချိန်မျိုးတွင် ဤအမျိုးသမီး သေဆုံးသွားပါမူ မည်သူကမျှ ဂရုစိုက်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။

ထိုစဉ်က စစ်မီးဝိုင်းခံနေရသော တရုတ်ပြည်အနောက်မြောက်ပိုင်းဒေသရှိ ဆင်းပိန်း မြို့၌ရှိနေသည့် စကင်ဒီနေးဗီးယန်း အမေရိကန်သာသနာပြုအဖွဲ့တွင် အင်္ဂလိပ်စကား ကောင်းစွာပြောတတ်သော ဝန်ထမ်းအနည်းငယ်မျှသာ ရှိသည်။ သူတို့ကလည်း ဤအမျိုး သမီး၏ အမည်ကို မသိကြ။ အမျိုးသမီး၏ အမည်နာမကို သိဖို့မဆိုထားနှင့်။ ဤအမျိုး သမီး ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသက ရောက်လာမှန်းကိုပင် ရေရေရာရာ သိကြသည်မဟုတ်။

အမှန်တော့ ဤအမျိုးသမီးကို တရုတ်လယ်သမားနှစ်ဦးက သယ်ယူလာပြီး မြို့၏ မျက်နှာစာ ဂိတ်ဝတွင် ထားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍သာ ဤအမျိုးသမီးသည် တရုတ်အမျိုးသမီးဖြစ်ပါမူ သူတို့အနေဖြင့် ယခုလို ဂရုစိုက် သယ်လာကြဖို့ အကြောင်း မရှိ။ သူ့ဘာသာသူ သေချင်သလို သေပါစေဟု စွန့်ပစ်ထားကြမည်သာ ဖြစ်သည်ဟု တရုတ်လယ်သမားများက တံခါးမှူးအား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောပြသွားခဲ့၏။ တရုတ်မ တစ်ယောက်လိုဝတ်၍ တရုတ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော ခရစ်ယာန် သမ္မာကျမ်းစာ စာအုပ်ကို ကိုင်ထားသော်လည်း နိုင်ငံခြားသူတစ်ဦးမှန်း တရုတ်လယ်သမားများက သိကြ သည်။ အမျိုးသမီးအနေဖြင့် သူနှင့် ဘာသာတူ အမျိုးတူများကြားတွင် သေရပါမူ သူ့ အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်ဟုလည်းကောင်း၊ ဤသို့သေရခြင်းအားဖြင့် သူမ၏ ဝိညာဉ်သည် သူမယုံကြည်ကိုးစားရာ ဘုရားသခင်ထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက် သွားနိုင်သည်ဟုလည်းကောင်း ယုံကြည်ကြသဖြင့် ယခုလို အပင်ပန်းခံ၍ လာရောက်ပို့ကြ ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း တရုတ်လယ်သမားများက ပြောပြသွားခဲ့၏။ ထို့နောက် တရုတ် လယ်သမားများသည် မြေလျှိုး၍ မိုးပျံသွားသည့်အလား ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြသည်။ ဤတွင် တံခါးမှူးနှင့် အဖွဲ့သည် သူတို့လက်ထဲ၌ သတိလစ်ကာ မေ့မြောနေသော အမျိုး သမီးတစ်ယောက် ရောက်လာကြောင်းကို သူတို့၏ သခင်များထံ အကြောင်းကြားခဲ့ကြ၏။

နောက်ဆုံးတွင် အမျိုးသမီးအား စကင်ဒီနေးဗီးယန်း အမေရိကန်သာသနာပြုအဖွဲ့ လက်တွင်းသို့ ပို့အပ်လာကြသည်။ သာသနာပြုအဖွဲ့သည် ချက်ချင်းပင် စီအန်းမြို့ရှိ နှစ်ခြင်းခရစ်ယာန်သာသနာပြုအဖွဲ့ ဆေးရုံသို့ ကြေးနန်းရိုက်၍ ဆရာဝန်တစ်ဦး အမြန်ဆုံး လွှတ်ပေးရန် အကြောင်းကြားခဲ့သည်။ ဆေးရုံမှလည်း အချိန်အခါနှင့် အခြေအနေကြည့်၍ တောင်းခံလာသမျှ အကူအညီကို တတ်အားသရွေ့ ပေးနေချိန်ဖြစ်ရာ နေ့ချင်းပင် အထက် တန်း သမားတော်ကြီးတစ်ဦး မီးရထားဖြင့် ရောက်လာခဲ့၏။ သမားတော်ကြီး ရောက်လာ သည့်အချိန်မှာ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ရောက်လျှင်ရောက်ချင်းပင် လူနာကို

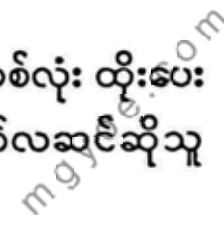
စမ်းသပ်စစ်ဆေးလေ၏။

အမျိုးသမီးသည် အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်တော့ ရှိလိမ့်မည်ဟု သမားတော်ကြီးက ခန့်မှန်းသည်။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပိန်လှီသေးကွေးလှသည်။ အရိုးပေါ်အရေတင်မျှသာ ဖြစ်သည်။ အစာအာဟာရကို ကောင်းစွာမစားခဲ့ မသောက်ခဲ့ရသည်မှာ ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီထင်၏။ အာဟာရချို့တဲ့မှု အရိပ်လက္ခဏာများကို တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသည်။ အိပ်ချိန်စားချိန် မမှန်ဘဲ မနားမနေ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည့် အလုပ်၏ ဒဏ်ကိုလည်း လပေါင်းများစွာ ခံထားရဟန်တူ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ် ပျော့ဖပ်လျက်ရှိပြီး အရုပ်ကြီးပြတ် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူ့နောက်ကျောတွင် မကြာသေးခင်ကမှ ရလာသည်ဟု ယူဆရသော သေနတ်ကျည်ဆန် မှန်ထားသည့် ဒဏ်ရာတစ်ချက်လည်း ရှိနေသည်။ အပေါ်ယံကြည့်လျှင် မသိသာ မမြင်သာသော်လည်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အတွင်းကြေ ကြေနေသည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ များစွာ ရှိနေသည်ဟု ယုံကြည်ရ၏။ ထိုဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များသည် လွန်ခဲ့သော လအနည်းငယ်အတွင်းကမှ တစ်စုံတစ်ခုသော လက်နက်ဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရိုက်အနှက် အထုအထောင်းခံရခြင်းကြောင့် ရလာခြင်းဖြစ်သည်ဟု တွက်ဆနိုင်လေသည်။

အမျိုးသမီး၏ အဖျားအပူချိန်ကို တိုင်းကြည့်လိုက်သောအခါ ၁၀၅ ဒီဂရီမျှရှိနေသည်။ ပြင်းထန်လှသော အဖျားအပူရှိန်ကြောင့် သူ့မှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နေနိုင်သော အခြေအနေမရှိ။ အပြင်းအထန် ငန်းဖမ်းကာ ကယောင်ချောက်ချားပြောလိုက်၊ ဆိုလိုက်။ အော်လိုက်၊ ဟစ်လိုက် ...။ သူ့မျက်စိထဲဝယ် သူ့အား စမ်းသပ်စစ်ဆေးနေသည့် သမားတော်ကြီးကို ဂျပန်အရာရှိတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်နေသည်။

အနောက်မြောက်ပိုင်းဒေသ၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်လာခဲ့ရသော သမားတော်ကြီးသည် ဤဒေသ၌ အများဆုံးတွေ့ရသည့် ရောဂါများအကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိနေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤအမျိုးသမီးသည် ဤနယ်များ၌အဖြစ် များတတ်သော ၎င်းချည်ပေါ်ချည် အဖျားမျိုး ခံစားနေရသည်ဟု တွက်ဆသည်။ သူသည် ချက်ချင်းပင် အမျိုးသမီး၏ သွေးကိုဖောက်ယူပြီး သွေးမှန်ချပ်ကို စီအန်းဆေးရုံသို့ လူတစ်ယောက် စေလွှတ်၍ ဓာတ်ခွဲစမ်းသပ်နိုင်ရန် ပို့ခဲ့၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဆေးရုံဓာတ်ခွဲခန်းမှ အဖြေ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ သူ့တွက်ဆထားသည့်အတိုင်း မှန်ကန်ကြောင်း အဖြေထွက်လာခဲ့လေပြီ။

သူသည် ချက်ချင်းပင် အဖျားရောဂါ သက်သာစေရန် အကြောဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဆွီဒင် အမေရိကန်သူနာပြုဆရာမ မစ္စ နယ်လဆင်ဆိုသူ

ရောက်လာသည်။ လူနာအမျိုးသမီးအား မစ္စနယ်လဆင်၏ လက်ထဲ၌ အပ်ထားခဲ့လျှင် ဖြစ်နိုင်စရာရှိသည်ဟု သမားတော်ကြီးက ထင်သည်။ သူထိုးပေးထားသောဆေးကြောင့် အဖျားရောဂါသည် လေးဆယ့်ရှစ်နာရီအတွင်း သက်သာသွားနိုင်စရာရှိ၏။ အဖျားသက်သာပြီဆိုပါက ဆက်လက်၍ စနစ်တကျနှင့် ကောင်းမွန်စွာ ပြုစုပေးနိုင်ဖို့သာလိုတော့သည်။ အချိန်ကြာကြာနှင့် ပြုစုမှု ကောင်းကောင်းသာ ဆက်လက်၍ ပေးသွားမည်ဆိုလျှင် လူနာ၏ အခြေအနေမှာ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာဖို့သာရှိတော့၏။ ဆရာဝန်တစ်ဦးကိုယ်တိုင် ထိုင်၍ ကြပ်မတ်ကြည့်ရှုနေစရာ မလိုတော့။ ဤသို့ဖြင့် သမားတော်ကြီးသည် လူနာ အမျိုးသမီးအတွက် သူတတ်နိုင်သမျှ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ပြီးသော် စီအန်းသို့ ပြန်လေ၏။

ငါးရက်မျှအကြာတွင် စီအန်းနှစ်ခြင်း သာသနာပြုဆေးရုံရှိ သမားတော်ကြီးထံသို့ ကြေးနန်းတစ်စောင် ရောက်လာပြန်သည်။ အမည်မသိ အမျိုးသမီးလူနာ၏ ရောဂါအခြေအနေမှာ ဆိုးရွားလျက်ရှိပြန်ပြီ။ သူ၏ အဖျားအပူချိန်မှာ ပုံမှန်အနေအထားသို့ ကျသွားခဲ့သော်လည်း ရုတ်တရက်ချက်ချင်းပင် အပူချိန် ၁၀၅ အထိ ပြန်တက်လာပြီး ယခုအခါ အကြီးအကျယ် ပြန်၍ ဖျားလျက်ရှိပြန်ပြီဟု ကြေးနန်းက ဆိုလေသည်။

သူသည် မိရာရထားဖြင့် ဆင်းပိန်းသို့ လိုက်လာခဲ့ရပြန်လေ၏။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ လူနာအမျိုးသမီး၌ တိုက်ဖို့က်ခေါ် အူရောင်အဖျားရောဂါ ဝင်ရောက်လျက်ရှိနေလေပြီ။ လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းက နှစ်ခြင်းသာသနာပြု ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်သုံးဦးသည် တိုက်ဖို့က်ရောဂါကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရဖူးသည်ဖြစ်ရာ အာဟာရဓာတ် ချို့တဲ့ခြင်း၊ အလုပ်ပင်ပန်းခြင်း၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာများနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရခြင်း စသော ဤအမျိုးသမီးလို ကိုယ်ခံအား လုံးဝမရှိတော့သည့် လူနာတစ်ဦးအဖို့ သေလမ်းမှတစ်ပါး အခြားလမ်း မရှိတော့ဟုပင် သမားတော်ကြီးကတွက်သည်။ လူနာအား ထပ်မံ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်သော အခါ အဆုတ်တစ်ဖက်၌ အအေးမိကာ နမိုးနီးယားရောဂါ ဝင်ရောက်နေပြန်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဤတွင် သမားတော်ကြီးသည် အမျိုးသမီးလူနာ သက်သာကောင်းမွန်လာနိုင်စရာရှိသေးသည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ကို မထားတော့ချေ။

ဘုရားသခင်မှ ပေးအပ်သည့် တိုက်ဆိုင်မှုပေးလားမသိ။ ထိုကဲ့သို့ အကျဉ်းအကျပ်ဖြစ်နေချိန်အတွင်းမှာပင် ဆင်ပိန်းမြို့ရှိ သာသနာပြုအဖွဲ့ ဝန်ထမ်းများထဲမှ ခွင့်နှင့် ပြန်သွားခဲ့သော ဝန်ထမ်းတစ်ဦးသည် အမေရိကန်နိုင်ငံမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ထိုသူ၏ ကိုယ်ပိုင်ဆေးအိတ်ထဲဝယ် ဆာလ်ဖာပဲရီးဒင်းဆေးပြား အလုံးနှစ်ဆယ်ခန့်ပါလာခဲ့၏။ ထိုဆေးပြားမှာ မကြာသေးမီကမှပေါ်သော ဆေးသစ်တစ်မျိုးဖြစ်၍ ရောဂါပိုးသတ်ရာ၌ အစွမ်းအာနိသင် ထက်မြက်သည်ဟု လူသိများသော ဆေးဖြစ်သည်။ ဝန်ထမ်းသည်

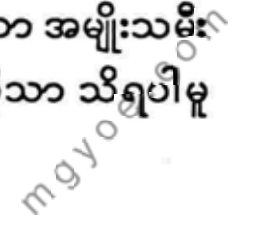
အမျိုးသမီးလူနာအပေါ်တွင် စေတနာအပြည့်ထားကာ ဆေးပြားအလုံးနှစ်ဆယ်စလုံးကို သမားတော်ကြီးသို့ ပေးအပ်ခဲ့သည်။ ဤဆေးပြားများကို တိုက်ခြင်းအားဖြင့် သမားတော်ကြီးသည် အမျိုးသမီး၏ နမိုးနီးယားရောဂါကို လုံးဝ ပျောက်ကင်းသွားစေနိုင်ခဲ့၏။ သို့သော်လည်း လူနာ၏ အခြေအနေမှာ မျှော်လင့်ချက်အများကြီးထား၍ ရနိုင်သေးသည်မဟုတ်။ လူနာအား စီအန်းဆေးရုံသို့ ချက်ချင်းတင်မှသာ အသက်ရှင်နိုင်စရာရှိ၏။ တကယ်တော့ အသက်ရှင်နိုင်စရာ ရှိသည်ဟုသာ ဆိုရသည်။ ဤအမျိုးသမီး အသက်ရှင်ရေးအတွက် ဆက်လက်၍ သေမင်းနှင့် စစ်ခင်းရဦးမည်ဖြစ်သည်။

လောလောဆယ် အရေးကြီးသည်ကား အမျိုးသမီးအား ဆေးရုံတင်နိုင်ဖို့ပင်ဖြစ်သည်။ သမားတော်ကြီးသည် တရုတ်ပြည်၌ နေလာခဲ့သည်မှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။ တစ်ချိန်သောအခါက ဤဒေသအတွင်း၌ စစ်ဘုရင်နှစ်ဦး အာဏာလုပွဲ အကြီးအကျယ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးရာ ထိုစဉ်က ... စီအန်းမြို့တိုက်ပွဲတွင် သူကိုယ်တိုင် ရှိနေခဲ့၏။ ထိုစစ်ပွဲတွင် လူပေါင်းနှစ်သောင်းခန့်မှာ အစာရေစာငတ်ပြတ်၍ သေကျေပျက်စီးခဲ့ရ၏။ သူ့မှာသာ ကံကောင်းထောက်မလွန်း၍ အသက်မသေဘဲ ကျန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် နယ်မြေအတွင်း၌ ဩဇာကြီးလာခဲ့ရုံမျှမက နယ်မြေအတွင်းမှ ဩဇာအာဏာရှိသူများနှင့်လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့ရ၏။ သူသည် သူ့လက်တွင်းသို့ ရောက်လာသော ဤလူနာအမျိုးသမီးအား အချိန်မီ ဆေးရုံတင်နိုင်ရေးအတွက် တုံ့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ သူ၌ ရှိနေသည့် ဩဇာကိုရော ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကိုပါ အသုံးပြုခဲ့လေ၏။

ကံအားလျော်စွာပင် ထိုဒေသရှိ မီးရထားလမ်း ဆက်သွယ်ရေးကို အုပ်ချုပ်ရသော သူ၏မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် တယ်လီဖုန်းအဆက်အသွယ်ရခဲ့သည်။ သူသည် အခြေအနေကို ပြောပြပြီး ဇွတ်အတင်းပင် အကူအညီ တောင်းခံခဲ့လေ၏။

“မီးရထား ဆရာကြီးရေ မနက်ဖြန်မနက် ပထမဆုံးထွက်မယ့်ရထားမှာ သီးသန့်တွဲ တစ်တွဲလိုချင်တယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အရေးကြီးတဲ့ လူနာတစ်ယောက် ရှိနေလို့ပါ။ ဆေးရုံကို အမြန်ဆုံး ရောက်အောင်ပို့မှ ဖြစ်မယ့်လူနာမို့ပါ။ လူနာကို အိပ်စင်တစ်ခုနဲ့တင်ပြီး သယ်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ လမ်းမှာ လူနာကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ဖို့အတွက် လူနာစောင့်လေးဦး ပါလိမ့်မယ်၊ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမို့ ကျွန်တော့်ကို ကူညီစေချင်တယ်”

မီးရထားဆရာကလည်း သမားတော်ကြီး မေတ္တာရပ်ခံသည့်အတိုင်း ကူညီပါမည်ဟု ကတိပေးသည်။ ရောဂါအရှိန်တက်ကာ ကယောင်ကတမ်းဖြစ်လျက်ရှိသော အမျိုးသမီးသည် သူ့အတွက် သီးသန့်တွဲတစ်တွဲ စီစဉ်ပေးသည်ဟူသော အချက်ကိုသာ သိရှိပါမူ ရယ်ကောင်း ရယ်ပေလိမ့်မည်။

လူနာကို ဆီးကြိုသယ်ယူမည့်လူများက စီအန်းမြို့မှ အသင့်စောင့်နေကြသည်။ သတိလစ်လျက် ရှိနေသော အမျိုးသမီးအား ချက်ချင်းပင် ဆေးရုံသို့ သယ်ယူသွားကြသည်။ အမျိုးသမီး ဆရာဝန်များထဲမှ တစ်ဦးက လူနာထားရန် သူ့အခန်းကို ပေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် လူနာအမျိုးသမီးသည် ကျယ်ဝန်း၍ လေကောင်းလေသန့်ကောင်းစွာရနိုင်သော အခန်းကို ရရှိခဲ့၏။ သူနာပြုဆရာမ မစ္စနယ်လ်နှင့် ဆေးရုံသူနာပြု ဆရာမချုပ် မစ္စမေဂျာတို့သည် လူနာကို ဂရုတစိုက်တာဝန်ယူ၍ ပြုစုစောင့်ရှောက်ကြ၏။

ဆေးရုံရောက်ပြီးနောက် ဆယ့်ငါးရက်အကြာတွင် အမျိုးသမီး၏ တိုက်ဖွိုက်အဖျား ရောဂါသည် သက်သာစပြုလာသည်။ ထိုအချိန်တွင် စောစောက ဘာမျှမလုပ်ဘဲ ငြိမ်နေခဲ့သော ဂျပန်တို့သည် စီအန်းမြို့ကို လေကြောင်းမှ တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြလေပြီ။

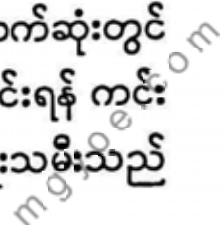
စီအန်းမြို့ပေါ်သို့ ကြံချနေသည့် ဗုံးသံများကို နားထောင်ရင်း သမားတော်ကြီးသည် လူနာ၏ ခုတင်ဘေးတွင် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ သူသည် ယခုအချိန်ထိ လူနာအမျိုးသမီး၏ ရာဇဝင်ကို မသိရသေး။ ဤအမျိုးသမီး စီအန်းသို့ရောက်လာခဲ့သည်မှာ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်မျှ ရှိခဲ့ပေပြီ။ သို့သော်လည်း အဆမတန် တက်လျက်ရှိနေသော အဖျားရှိန်ကြောင့် သူ့စိတ်မှာ ကြည်လင်သန့်စင်သည့် အချိန်ဟု မရှိခဲ့ပေ။ ကောင်းကင်မှ ကျဆင်းလာနေသည့် ဗုံးသံကို ကြားရတိုင်း ဗုံးနှင့်မြေကြီး ထိတွေ့ပေါက်ကွဲသွားသည့် အရှိန်ကြောင့် အခန်းတစ်ခန်းလုံး လှုပ်ခါသွားတိုင်း အမျိုးသမီး၏ ပိန်လှိုသေးငယ်လှသော ကိုယ်ခန္ဓာသည် တုန်ယင်လှုပ်ရှားသွားသည်။ သူ ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာမှာ ပြင်းပြလွန်းလှပေ၏။ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဇောချွေးများပြန်လျက် ရှိသည်။ မကြာခဏဆိုသလိုပင် သတိလစ်နေရာမှ ထထိုင်ရန် ကြိုးစားတတ်၏။ လူနာပေါင်း မြောက်မြားစွာနှင့် တွေ့ခဲ့ဖူး၍ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်လှပြီ ဖြစ်သော သမားတော်ကြီးသည် ဤအမျိုးသမီးလောက် ပြင်းပြင်းပြပြ ဝေဒနာ ခံစားနေရသည့် လူနာမျိုးကို မတွေ့ခဲ့ဖူးပေ။ သူသည် အမျိုးသမီး၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ နှစ်သိမ့်ရန် အားထုတ်လျက် ရှိလေသည်။

“ကျွန်မ ကလေးတွေရော ...”

သူမ၏ အသံမှာ တုန်ယင်မောဟိုက်လျက် ရှိပေသည်။

“ကျွန်မကလေးတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ၊ ကျွန်မတို့ကို ဂျပန်တွေက နောက်က လိုက်ပြီး ဗုံးကြဲနေတယ် ...”

သမားတော်ကြီးသည် သူ့အား ချော့မော့နှစ်သိမ့်ရန် အားထုတ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံသံများ ကွယ်ပျောက်သွား၏။ ခဏမျှအကြာတွင် လေကြောင်းရန် ကင်းရှင်းပြီဟူသော အချက်ပေးဥသြသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထိုအခါကျမှပင် အမျိုးသမီးသည်

ပြန်လည်ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ သူ၏ အဖျားအပူချိန်မှာလည်း သိသိသာသာပင် ပြန်၍ ကျသွားသည်။ လေယာဉ်ပျံသံများနှင့် ဗုံးသံများသည် သူ့စိတ်ကို များစွာ ထိခိုက်လှုပ်ရှား စေခဲ့သည်မှာ ထူးခြားမှုတစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု သမားတော်ကြီးက ထင်နေမိ၏။ ဘာကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရသနည်း ...။ သူငေးမောတွေးတောနေမိသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဤအမျိုးသမီး၏ အကြောင်းကို မသိ၍တော့မဖြစ်၊ သိမှသာ ဖြစ်ပေတော့မည်။

သို့သော်လည်း ဤအမျိုးသမီးသည် ပဟေဠိဆန်သော အမျိုးသမီးပင်ဖြစ်လျက်ရှိချေ သည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဆရာမ မစ္စနယ်လ်ဆင်သည် လူနာခုတင်ဘေးတွင် ထိုင်နေသည်။ ရုတ်တရက် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရသည့်နယ် ... လူနာအမျိုးသမီး၏ မျက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့သွားပြီး သူ့နှုတ်ဖျားမှ တီးတိုးလေသံနှင့် စကား ပြောသည်။

“အခုဆိုရင် သိပ်မဝေးတော့ပါဘူး ... ကလေးတို့ရယ်”

ထို့နောက် တစ်ဆက်တည်းပင် တရုတ်ဘာသာနှင့်စကားပြောသံ မပီမသ ထွက်လာ ပြန်၏။ ပထမသော် သူ့နှုတ်မှထွက်လာသည့် တရုတ်စကား၏ အသံထွက် အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ နားမလည်ကြချေ။ နောက်ပိုင်းကျမှ တစ်ဦးက အမျိုး သမီး၏ ပါးစပ်မှထွက်လာသော တရုတ်စကားမှာ ... မြောက်ပိုင်းတောင်တန်းဒေသများရှိ တရုတ်လူမျိုးများပြောလေ့ရှိသော တရုတ်ဘာသာစကားတစ်မျိုးဖြစ်ကြောင်း သိလာရ၏။ ထိုနေ့မနက်မှာပင် အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာဝယ် ပြုံးရိပ်သန်းလာသည်။

ထို့နောက် တင်းကျပ်နေသော လည်ချောင်းဆီမှ တအားညှစ်၍ ထုတ်လိုက်သဖြင့် ထွက်လာရသော လေချွန်သံသည် ဆေးရုံ၏ ပူနွေးသောလူနာခန်းထဲဝယ် ပျံ့လွင့်လာ သည်။ လေချွန်သံမှာ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်းနှင့် မပီမသ မသဲမကွဲရှိလှပေသည်။ ရှေးခေတ်တစ်ခေတ်က တရုတ်စာပို့လုလင်များဆိုလေ့ရှိသည့် သီချင်းအလိုက် လေချွန်သံ ဖြစ်ပေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လေချွန်သံသည် တိုး၍ ... တိုး၍သွားကာ နောက်ဆုံးတွင် လုံးလုံးရပ်သွားလေတော့၏။

ကယောင်ချောက်ချား ပြောမှုဆိုမှုများသည် လုံးဝကွယ်ပျောက်သွားလေပြီ။ လူနာသည် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းလျက်ရှိ၏။ သူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ညင်သာစွာပင် မှေးမှိတ်လျက် ရှိ၏။

မစ္စနယ်လ်ဆင်သည် အသံဗလံမထွက်စေရန် ထိုင်ရာမှ အသာကလေးထ၍ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ အပြင်ကော်ရစ်ဒါတစ်နေရာတွင် တရုတ် သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ဦးနှင့် ဆုံမိသောအခါ “အခုတော့လည်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပဲ အိပ်ပျော်သွားရှာတယ်။ တော်ပါ

mg9.com

သေးရဲ့၊ အမျိုးသမီးအဖြစ်က သနားစရာပဲ၊ တကယ်လိုသာ အဖျားလုံးဝ ပြတ်သွားရင်တော့ သူ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာရယ်၊ သူဘယ်လိုအဖြစ်မျိုးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ် ဆိုတာရယ် တို့များကို ပြန်ပြောနိုင်မှာပါ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် အမျိုးသမီးသည် နှစ်နှစ်ခြွက်ခြွက်အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာသည်။ မျက်လုံးအစုံ ပွင့်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ ပထမဆုံးမြင်ရသည့်အရာမှာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်၍ အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် ပြင်ဆင်ထားသော အခန်းဖြစ်သည်။ ခန်းဆီးများသည် ပူနွေးသောလေထဲဝယ် တဖျပ်ဖျပ်လွင့်လျက်ရှိကြ၏။ ဖြူဖွေးသန့်စင်သော မျက်နှာကြက်ဆီမှ ယင်ကောင်များ ပျံဝဲသံကို အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

ယင်ကောင်များ ...။

ယမ်ချင်း၌နေခဲ့စဉ်က လူသေမျက်နှာများတွင် ဝိုင်းအုံနေကြသည့်ယင်ကောင်များ ...။ အခုတော့ ထိုယင်ကောင်များသည် ဘယ်ဆီသို့ ရောက်ကုန်ကြပြီနည်း ...။

သန့်စင်ဖြူဖွေးလှပသောအိပ်ရာ ...။ အိပ်ရာဘေးမှ သတ္တုစားပွဲ ...။ သူယခုရောက်နေသော နေရာသည် သာသနာပြုအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ပိုင် အဆောက်အအုံတစ်ခုဖြစ်ရမည်။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အခန်းထဲသို့လာ၍ သူ့မျက်နှာကို စိုးရိမ်သောကမကင်းသော အမူအရာဖြင့်ငုံ့၍ ... ငုံ့၍ ကြည့်လေ့ရှိသော အရပ်မြင့်မြင့်နှင့်လူသည် မည်သူနည်း ...။ ထိုလူသည် ဘာကြောင့် သူ့အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များအပေါ် စိတ်ဝင်စားနေရသနည်း ...။ ထိုလူသည် သူ့ထံမှ ဘာများလိုချင်နေသနည်း။ သူ့အကြောင်းကို ထိုသူ နားလည် သဘောပေါက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်၍ ပြောပြရပါမည်နည်း ...။

အမှန်တော့ သူ့ဘဝဖြစ်စဉ်သည် ရိုးရိုးစင်းစင်းကလေးမျှသာ ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်လည်း အစမှအဆုံး နားလည်သည်အထိသာ ပြောရမည်ဆိုလျှင် အချိန်များစွာ အကုန်ခံရလိမ့်မည်။ သူသည် မျက်လုံးများကို ပြန်မှိတ်ထားလိုက်သည်။ သူ၏ နောက်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ စဉ်းစားရလိမ့်ဦးမည်။ စဉ်းစားပြီးခါမှပင် မည်သည့်အတိုင်းအတာအထိ ပြောသင့်သည်ကို ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်ရမည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤနေရာတွင် သက်သောင့်သက်သာလဲလျောင်းနေရသည်မှာ စိတ်ချမ်းမြေ့မှုတော့ဖြင့် အပြည့်အဝ ရရှိခံစားနေရသည်။ ယခုလို အချိန်အခါမျိုးတွင် သူ၏စိတ်ကို ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးသောအတိတ်ကာလမှ နှစ်များဆီသို့ လွင့်ထားလိုက်ချင်ပါ၏။

အမှန်တော့လည်း ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးသော နှစ်ကာလများသည် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာကောင်း၏။ သာတောင့်သာယာရှိခဲ့သော ထိုအချိန်ကာလများကို သူ့ထံမှ မည်သူကမှ လုယူသွားနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ လူအများကပင် သူ၏အမည်ကို သိချင်လွန်း၍ မေးခဲ့ကြဖူး

သည်။ တကယ်တော့လည်း သူ၏အမည်ကို လူတိုင်းလိုလိုပင် သိသည်ဟု သူ ယုံကြည်သည်။ အေဝါဒါးဟူသောအမည်မှာ သူ၏အမည်ဖြစ်ပါ၏။ ရှန်ပီပြည်နယ်အတွင်း၌ ဆိုလျှင် ထိုအမည်ကို လူတိုင်းသိကြသည်။ သို့သော်လည်း သူ၏ အင်္ဂလိပ်နာမည်ကိုမူ မည်သူမှ မသိကြချေ။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ၏ အင်္ဂလိပ်နာမည်ကို ထုတ်ဖော် ပြောခဲ့လှ၏။

တစ်ညသောအခါက တောင်ပေါ်ရွာတစ်ရွာတွင် အမှတ်မထင်ဆုံခဲ့မိသည့် ဗိုလ်ချုပ် 'လေး' အမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုပါတော့။ 'လေး' ဟူသော အမည်မှာ တရုတ်အမည်ဖြစ်သော်လည်း လူကတော့ ရိုမင်ကက်သလစ် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဖြစ်သည်။ သူသည် လေး၏အမည်ရင်းကို လုံးဝသိခွင့်မရခဲ့ပေ။ လေးနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် ကြားခဲ့ရသမျှမှာလည်း တိတိကျကျ မရှိလှပေ။ ဗိုလ်ချုပ် လေးသည် ဒတ်ချ်လူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟုသာ သိခဲ့ရ၏။ ထိုညက သူနှင့်လေးတို့သည် စားပွဲတစ်လုံးတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ စကားစမြည်ပြောခဲ့ကြသည်။ စားပွဲအလယ်တွင် တင်ထားသော ရေနံဆီမီးအိမ်မှအလင်းရောင်သည် လေး၏မျက်နှာတွင် အရိပ်ထင်ကာ ရောင်ပြန်ဟပ်လျက်ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်နာရီပြီးတစ်နာရီ စကားတွေပြောကြသည်။ သူတို့၏အသည်းနှလုံးများကြားဝယ် နှစ်ကာလကြာမြင့်စွာ မျိုသိပ်ထားခဲ့သမျှတွေကို အတိုးချ၍ ဖွင့်ဟပြောဆိုမိခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် လေးသည် သူ၏ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုလွယ်၍ ည၏အမှောင်ရိပ်ကိုခိုကာ သူ၏ပြောက်ကျားတပ်များရှိရာ တောင်တန်းများဆီသို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။ သူပြန်သွားခြင်းမှာ ... လူသတ်ရန် ...။

ရှန်ပီပြည်နယ်တွင် သူနှင့်ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည့်လူတွေ အများကြီးရှိသေးသည်။ သူနှင့်အလွန်ခင်မင်ခဲ့သော ရှန်စီနယ်စားဆိုလျှင် ယခုအခါ သူ့အပေါ်၌ သစ္စာစောင့်သိ ရှိသောကြောင့် တောင်ပေါ်သားများနှင့်အတူ တောင်ပေါ်ဒေသတစ်ခုတွင် သွားရောက်နေထိုင်လျက်ရှိ၏။ အသားအရောင် ဝါဖျော့ဖျော့နှင့် လိပ်ပြာကလေးသဖွယ် နူးညံ့လှပသော စူအာလန်းသည် တရုတ်နယ်စားတို့အား အလုပ်အကျွေးပြုရမည့် ရံရွှေတော်ဖြစ်ဖို့ မွေးလာသည်ဟုပင် ဆိုရမည်ထင်၏။ တစ်ခေါင်းလုံး ပြောင်နေအောင်ရိတ်ထားသော ဦးခေါင်းပြောင်ပြောင်နှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းတော်ကြီး ဖင်းတစ်ယောက်ကတော့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသော အကျဉ်းထောင်ဝယ် နှစ်ပေါင်းများစွာ အကျဉ်းချထားခြင်း ခံနေရရှာသည်။ သူ့မိတ်ဆွေ လားထိန်းတစ်ယောက်ကတော့ မိန်းမနှင့်ကလေးများ မသေမချင်း မီးရှို့အသတ်ခံခဲ့ရရှာသည်။ သူ့အလွန်ချစ်ခင်ခဲ့သော 'လင်နန်း ...'။ သူတောင်တန်းများဆီ ရောက်နေစဉ်က သူ့အား ရှာဖွေကယ်တင်ရန် စကောက်များစေလွှတ်ခဲ့သော လင်နန်း ...။ သူကတော့ ...။

mgyc.com

သူနားထဲဝယ် နူးညံ့သိမ်မွေ့လှသော အသံတစ်သံကို အဆက်မပြတ် ကြားနေရသည်။ “ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြပါလား” ဟု အသံက ဆိုသည်။ “မကြောက်ပါနဲ့၊ ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိတော့ပါဘူး” ဟုလည်း အသံက အားပေးလျက်ရှိသည်။

ကြောက်စရာ လန့်စရာ ဆိုသည်မှာ ဘာပါလိမ့် ...။ ကြောက်စရာ လန့်စရာ ဆိုသည်များကို သူကြောက်လန့်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ အလွန်မှောင်မိုက်သော ဆိုက်ဘေးရီးယားထင်းရှူးတောထဲရှိ နှင်းခဲများကြား၌ အိပ်ခဲ့ရစဉ်ကလည်း ကြောက်ခဲ့ လန့်ခဲ့ရဖူးပြီ။ ဗလာဒီဗော့စတော့မြို့၏ ဟိုတယ်အိပ်ခန်းထဲ၌ သူ့အား ချောင်ပိတ်ဖမ်းရန် ကြိုးစားခဲ့သော လူကိုလည်း ကြောက်ခဲ့လန့်ခဲ့ရဖူးပြီ။ သွေးစွန်းနေသော ပုဆိန်ကြီးကိုကိုင်၍ ရက်ရက်စက်စက် ခုတ်ထစ်သတ်ဖြတ်နေသော တရုတ်အကျဉ်းထောင်တွင်းမှ လူသတ်ပွဲကိုလည်း ကြောက်ခဲ့လန့်ခဲ့ရဖူးပြီ။ ညမှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲဝယ် တောင်နံရံထဲ၌ နေထိုင်ခဲ့ရစဉ်က ဝင်လာကြသော ဝံပုလွေတို့၏ အူသံဟောင်သံများကို နားထောင်၍ စူးရှတောက်ပြောင်လွန်းလှသော မျက်လုံးများကိုကြည့်၍လည်း ကြောက်ခဲ့ လန့်ခဲ့ရဖူးပြီ။ “ဟေ့ ... ရပ်” ဟူသော ဂျပန်ကင်းစောင့်စစ်သား၏ အော်သံနှင့်အတူ သင်္ချိုင်းဂူများဘက်ဆီမှ တရစပ်ပစ်ခတ်လိုက်သော သေနတ်သံများ ...။ ပြီးတော့ ... သူ၏ ရှေ့နောက်ဝဲယာမှ တစ်ချိန် ဖြတ်သန်းသွားနေသည့် ကျည်ဆန်များ၊ ဤအရာအားလုံးကို သူ ကြောက်ခဲ့လန့်ခဲ့ရဖူးပြီ ဖြစ်၏။

သူ့အမည်ကို တဖွဖွမေးနေခြင်းသည် ရူးခြင်းတစ်မျိုးဖြစ်သည်ဟု ထင်မိသည်။ ဂလက်ဒီအေးလ်ဝတ်ဟူသော သူ့အမည်ကို သူတို့ မသိဘဲနေကြမည် မထင်ပေ။ သူ့အား အက်ဒ်မွန်တန်၌ မွေးခဲ့သည်ဟူသော အချက်ကိုလည်း သူတို့ သိကြမည်ထင်၏။ လန်ဒန်မြို့မြောက်ဘက်ရှိ အက်ဒ်မွန်တန်ကို သူတို့တစ်တွေ ကြားဖူးကြလိမ့်မည်ထင်၏။ နှစ်တွေကတော့ဖြင့် ကြာမြင့်ခဲ့ပေပြီ။ မည်မျှပင် နှစ်တွေကြာခဲ့စေကာမူ သူ၏ ကမ္ဘာကလေးဖြစ်ခဲ့သော အက်ဒ်မွန်တန်တွင် နေခဲ့ရစဉ်က ရက်များကိုတော့ ယနေ့ထိ မမေ့နိုင်သေးပေ။ ဘတ်စ်ကားဖြင့် ဆဲလ်ရစ်ဘက်သို့ သွားခဲ့ရသည့်ခရီး။ ဒရူရီးလိမ်းဘက်၌ ပြုလုပ်သော ခရစ္စမတ်ကပွဲသို့ သွားခဲ့ရသည့် ခရီးများသည် သူ့အဖို့ စွန့်စားခန်းဆန်ခဲ့သော ခရီးများပေတည်း။

ထိုခေတ် ထိုအချိန်က လယ်ယာများသည် အက်ဒ်မွန်တန်နယ်နိမိတ်အထိ ရောက်နေသည်။ လန်ဒန်မြို့ကြီးမှာလည်း ယနေ့ခေတ်လောက် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ခြင်း မရှိသေးပေ။ လန်ဒန်မြို့၏ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်များသည် လယ်ယာများနှင့် ထိတွေ့ဆက်စပ်နေကြပေ

သည်။ သူ့အသက်ငယ်ငယ်ကလေးဘဝမှာပင် သူ့မိဘများသည် အက်ဒ်မွန်တန်ရပ်မှနေ၍ ချက်ဒင်တန်လမ်းသို့ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြလေ၏။ အစီအရီတန်းနေသော အုတ်နီနီနှင့် တိုက်အိမ် များ၊ ရောင်စုံခန်းဆီးများ၊ အမြဲတမ်း စိမ်းစိုနေသော ခြံစည်းရိုးများ ...။

မနက်စောစောဆိုလျှင် နွားနို့ပို့သူများ၊ ပေါင်မုန့်ပို့သူများနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက် ရောင်းသူများသည် ကိုယ်ပိုင် မြည်းလှည်းများနှင့် လမ်းမပေါ်ဝယ် တန်းစီနေကြပြီ။ သူ၏ ကလေးဘဝသည် သာယာချမ်းမြေ့လှပါပေ၏။ အလွန်လေးလံသော စာပို့လှလင်ဖိနပ် ကြီးကိုစီး၍ အနက်ရောင် ယူနီဖောင်းကိုဝတ်ကာ လေးလေးတွဲတွဲနှင့် လမ်းလျှောက်၍ ပြန်လာတတ်သော သူ့အဖေကို သတိရမိသည်။ အဖေအလုပ်မှ ပြန်လာချိန်တွင် အမေသည် မီးဖိုထဲရောက်နေပြီ။ အဖေအတွက် လက်ဖက်ရည်ဖျော်နေပြီ။ သူနှင့်ညီမငယ် ဗွိုင်အိုလက် တို့ကမူ အိမ်ထဲတွင် လှည့်ပတ်ပြေးကာ အော်၍ဟစ်၍ ကစားနေတတ်ကြ၏။ တစ်ခါ တစ်ရံတော့လည်း အခြားကလေးများနှင့်အတူ လမ်းမပေါ်ဝယ် ပြေးလွှားခုန်ပေါက်ကာ ဆော့ကစားနေတတ်လေသည်။

ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်၍ လန်ဒန်မြို့ပေါ်သို့ ဂျာမန်ဇက်ပလိန်းလေယာဉ်ကြီးများ လာရောက်ဗုံးကြဲသည့်အခါ ကြောက်လန့်ခြင်းဟူသော စကားလုံး၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သူကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက် လာခဲ့ရလေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဗုံးကြဲနေချိန် တွင် သူမသည် ကလေးအားလုံးကို ချော့မော့စုစည်း၍ ခေါ်ယူကာ အိမ်ရှေ့ခန်း နံရံတွင်မှီ၍ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ထိုင်နေအောင်လုပ်ရသည်။ ကလေးတွေ ထိုင်မိပြီဆိုလျှင် သူသည် အလွန်အိုမင်းဟောင်းနွမ်း၍ ခေတ်မမီတော့သည့် စန္ဒရားအိုတစ်လုံးကိုတီးကာ ပါးစပ်မှ လည်း ရရာသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သံဟုန်ဟစ်၍ ဆိုပြလေ့ရှိသည်။ ဤနည်းဖြင့် ကလေးများ၏ အာရုံကိုပြောင်းအောင် လုပ်ခဲ့ရသည်။

နောက်ပိုင်း သူ တရုတ်ပြည်သို့ ရောက်လာသည့်အခါ သီချင်းဆိုခြင်းသည် လူတို့၏ အားငယ်နိမ့်ကျနေသော စိတ်ဓာတ်ကို ပြန်လည်တက်ကြွစေနိုင်သည့် လက်နက်ကောင်း တစ်ခု ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လာရသည်။ မည်မျှလောက် ဆိုးရွားနေသည့် အခြေအနေမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရစေကာမူ နိုးကြွသော သီချင်းဆိုသံကိုသာ ကြားရပါက ... စိတ်အားငယ်မှုများ သည် ပျောက်သွားတတ်လေသည်။ သူသည် အဆမတန် ပင်ပန်းမော့ဟိုက်နေကြသော၊ မတန်တဆ ရောင်ကိုင်နေသော ခြေထောက်များဖြင့် ကောင်းစွာ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်နေကြသည့် ကလေးငယ်များနှင့်အတူ အလွန်တရာ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလှသော ခရီးတစ်ခုကို သွားခဲ့ရဖူး၏။ ဂျော်ဒန်မြစ်ပေါ်၌ လျှောက်သွားရသလို တပျော်တပါး သွား ခဲ့ရသည့် ခရီးမျိုးမဟုတ်။ လမ်းဟူ၍ မည်မည်ရရမရှိသော အလွန်ထူထပ်သည့် တောကြီး

များနှင့် အလွန်မြင့်မားသည့် တောင်တန်းကြီးများကို ကျော်ဖြတ်၍ မြစ်ဝါမြစ်တစ်လျှောက် လျှောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က သူနှင့် သူ့ကလေးများသည် သီချင်းဆိုဖို့ သတိမှ ရခဲ့ကြပါလေစ ...။

မည်သို့ပင်ရှိခဲ့စေကာမူ ထိုစဉ်က ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်ကိုတော့ဖြင့် သူမမေ့နိုင်သေး။ ထိုစဉ်ကဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်နှင့် ညီမျှသည့် ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်မျိုးသည် တစ်ချိန်ကများ ပေါ်ခဲ့ဖူးလေသလော ...။ ပေါ်တော့ ပေါ်ခဲ့ဖူးသည် ထင်၏။ အထူးသဖြင့် လန်ဒန်မြို့ တရုတ်နိုင်ငံ ပြည်တွင်းသာသနာပြုများ လေ့ကျင့်ရေး စခန်း၌ သင်တန်းတက်ခဲ့စဉ်က တစ်ကြိမ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ဖြစ်ပေါ်ခံစားခဲ့ရသော ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်သည် ကလေးငယ်များနှင့်အတူ တောတောင်အထပ်ထပ်ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရစဉ်က ဖြစ်ပေါ်ခံစားခဲ့ရဖူးသည့် ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်နှင့် ညီမျှကောင်း ညီမျှပေလိမ့်မည်။

သူသည် နှစ်အတော်ကြာမျှ လန်ဒန်မြို့ပေါ်၌ စားပွဲထိုး လုပ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် တရုတ်ပြည်သို့ သာသနာပြုတစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် သွားလိုသောဆန္ဒ ပြင်းပြလွန်းသဖြင့် သာသနာပြုများ လေ့ကျင့်ရေးစခန်းသို့ဝင်၍ သင်တန်းတက်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က သူကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်သည် လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် မေ့ပျောက်သွားနိုင်သည့် အဖြစ်မဟုတ်။

ထိုနေ့က လန်ဒန်မြို့ပေါ်သို့ အုပ်မိုးထားသော ကောင်းကင်သည် သာယာကြည်လင်ခြင်း ကင်းမဲ့လှ၏။ ဆောင်းရာသီမို့ သစ်ပင်တိုင်းတွင် အသီးအရွက် ကင်းမဲ့နေသည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ ရုံးခန်းပြတင်းမှနေ၍ ကြည့်လိုက်လျှင် အုံ့မှိုင်းရီဝေနေသော ကောင်းကင်ပြင်ကို နောက်ခံထားပြီး မလှမပ လူရှားလျက်ရှိနေကြသော သစ်ကိုင်းခြောက်များကို မြင်နေရပေသည်။

လေ့ကျင့်ရေးစခန်း၏ ကျောင်းအုပ်ကြီးမှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ထိပ်ပြောင်ပြောင်နှင့် စာပေကျမ်းဂန် နှံ့စပ်တတ်ကျွမ်းသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီးသည် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လျက်ရှိရာမှ သူ့အား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လျက် ရှိသည်။ သူ့အကြည့်မှာ လေးနက်တည်ငြိမ်လွန်းလှပေသည်။ သူ့ကိုကြည့်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားကြံဆနေသယောင်ရှိ၏။

သူ့အသက်သည် နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ရှိခဲ့ပြီ။ အရပ်ကပုပု၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က သေးသေးသွယ်သွယ် ပိန်ပိန်ပါးပါး။ မျက်စိက အညိုရောင်နှင့် အနက်ရောင်ရောနေသည်။ မျက်နှာက ဝိုင်းဝိုင်း၊ နက်မှောင်သောဆံပင်ကို ထိပ်တည့်တည့်မှခွဲထားပြီး နောက်ဘက်တွင် စုစည်းထားသည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီးသည် တင်းကျပ်စွာ စေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းများကို

ကြည့်ကာ သူ၏ ခေါင်းမာတတ်သောညဉ့်ကို သိကောင်းသိပေလိမ့်မည်။ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်၍ သူ စိတ်အားတင်းထားကြောင်းကိုလည်း နားလည်ကောင်း နားလည်နေပေလိမ့်မည်။

ကျောင်းအုပ်ကြီးသည် သူနှင့်ပတ်သက်၍ တင်ပြထားသော အစီရင်ခံစာများကို ရှေ့တွင် ဖြန့်ချလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းများကို ကိုက်ထားသည်။

“မင်း ... တို့ဆီရောက်လာတာ အခုဆိုရင် သုံးလရှိသွားပြီနော် မစ္စအေးလ်ဝတ်” ဟု စကားစသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရှင့်”

“ဓမ္မဆိုင်ရာ သဘောတရား ဘာသာရပ်မှာ မင်းရတဲ့အမှတ် ဘယ်လိုနေသလဲ”

“သိပ်ပြီး အမှတ်မကောင်းဘူးရှင့်၊ ကျွန်မ နည်းနည်း ညံ့နေသေးတယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ကျောင်းအုပ်ကြီးက မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကိုပင့်၍ သူ၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“နည်းနည်းညံ့တာမဟုတ်ဘူး မစ္စအေးလ်ဝတ်၊ အဲဒီ ဘာသာမှာ မင်းအများကြီးကို ညံ့နေတယ်”

ကျောင်းအုပ်ကြီးက ကျရှုံးသော ဘာသာရပ်များစာရင်းကို ဖတ်ပြနေသည်။ ရှက်စိတ်ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် အေးလ်ဝတ်သည် သူ၏လက်ချောင်းများကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ တကယ်တော့ သူ၏အခြေအနေကို ကျောင်းအုပ်ကြီး နားလည်စေချင်၏။ သူ့အပေါ်တွင် ကျောင်းအုပ်ကြီးက သက်ညှာထောက်ထားလာအောင် သူ့အဖြစ်ကို ဆွေးနွေးပြောပြချင်၏။ သို့သော်လည်း သူသည် တစ်ဖက်သား သူ့ဘက်ပါလာအောင်၊ သူ့အပေါ် နားလည်လာအောင် ဆွဲဆွဲဆောင်ဆောင် ပြောတတ်သောအတတ်ပညာကို မတတ်ချေ။ ပြီးတော့ သူ့တွင် နောက်ခံအင်အား လုံးဝမရှိပေ။ သို့ဖြစ်ရာ သူ့တွင် မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့လျက်ရှိပြီဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ခက်နေသည်ကား တခြားမဟုတ်။ သူ့အနေဖြင့် တရုတ်ပြည်သို့ သွားရမှ ကျေနပ်နိုင်မည်ဖြစ်၏။

“မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ မစ္စအေးလ်ဝတ်၊ စာမေးပွဲအမှတ်ကလည်း အရေးကြီးတာပဲ၊ အရေးကြီးဆုံးအချက်က တခြားမဟုတ်ဘူး၊ မင်းရဲ့အသက် ...၊ တကယ်လို့ မင်းကို လေ့ကျင့်ရေးစခန်းမှာ နောက်ထပ် သုံးနှစ် နေခွင့်ပြုပြီးမှ တရုတ်ပြည်ကို လွှတ်မယ်ဆိုပြန်ရင်လည်း သိပ်မလွယ်လှဘူး၊ မင်းတရုတ်ပြည်ကို ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ မင်းရဲ့အသက်ဟာ သုံးဆယ်နီးပါး ဖြစ်နေရောမယ်”

ကျောင်းအုပ်ကြီးက ဦးခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ယမ်းသည်။

“တို့များရဲ့ အတွေ့အကြုံအရ ပြောရရင် အသက်သုံးဆယ်ထက်ကြီးတဲ့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေကို လွှတ်ဖို့ဆိုတာ အလွန်မလွယ်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။ ခြွင်းချက် နဲ့လွှတ်တာတွေတော့ မရှိ မဟုတ်ဘူး၊ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်နည်းတယ်၊ အသက် ကြီးတဲ့လူ လွှတ်လိုက်ရင် ဟိုရောက်တော့ တရုတ်စကားသင်ဖို့ သိပ်ခက်တယ်”

ကျောင်းအုပ်ကြီးသည် စကားကိုဖြတ်၍ ခေတ္တမျှ ရပ်နားနေသည်။ အတန်ကြာမှ သူ့စကားကို ပြန်ဆက်လေသည်။

“အခုပြောပြခဲ့တဲ့အချက်တွေ အားလုံးကိုခြုံပြီး စဉ်းစားလိုက်ရင် အခြေအနေကို မင်း သဘောပေါက်လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်ပါတယ်။ ဒီမှာဆက်ပြီး ပညာသင်ဖို့ဆိုတာကတော့ အတော့်ကိုမလွယ်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ၊ မင်းရဲ့ယုံကြည်ချက်ကို လေးစားတဲ့အနေနဲ့ မင်းကို ဆက်ပြီး လေ့ကျင့်ပေးဖို့တော့ တို့က လက်ခံချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဆက်ပြီး သင်နေမယ် ဆိုရင် လူတိုင်းရဲ့ အချိန်နဲ့ငွေကို ဖြုန်းတီးရာ ရောက်လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ ပြီးတော့ လည်း ...”

ကျောင်းအုပ်ကြီးက သူ့စကားကို အဆုံးမသတ်ချေ။

“ကျွန်မ ... သဘောပေါက်ပါတယ်”

သူ၏အသံမှာ တိုးတိုးညင်းညင်းရှိလှ၏။

“ကျွန်မကို ကျောင်းက လက်ခံခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မညံ့ဖျင်းတာ ကတော့ ကျွန်မအပြစ်ပါ။ ဆရာကြီးတို့ရဲ့အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး။”

ကျောင်းအုပ်ကြီးသည် သူ့စိတ်ကို သက်သာရာရအောင် ဖျောင်းဖျာအားပေးဖို့ ကြိုးစား သည်။

“မအောင်မြင်တဲ့အတွက် သိပ်ပြီး စိတ်မထိခိုက်စေချင်ဘူး။ မင်းလို မိန်းကလေးအတွက် တို့နိုင်ငံမှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီးရှိနေပါသေးတယ်၊ ဒီအလုပ် လုပ်ခွင့်မရတဲ့ အတွက် ဝမ်းမနည်းပါနဲ့၊ ကဲလေ ... ဒါတွေကို ထားလိုက်တော့၊ အခု မင်းဘာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားသလဲ၊ စိတ်ကူးထားပြီးပြီလား”

“စိတ်မကူးရသေးပါဘူး”

ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ မျက်လုံးများသည် သူ့ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းစာရွက်များပေါ် ရောက် သွားပြန်သည်။

“မင်း ဒီကိုမလာခင်က လုပ်ခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့အလုပ်ကိုပြန်ပြီးလုပ်”

သူမက ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

“ကျွန်မ စားပွဲထိုးအလုပ်ကိုတော့ လုံးဝမလုပ်ချင်ပါဘူး၊ မဖြစ်နိုင်လွန်းမှသာ”

“ဒါကို ငါနားလည်ပါတယ် ...”

ကျောင်းအုပ်ကြီးသည် ခဏမျှ ငိုငံ၍ စဉ်းစားနေသည်။

“မင်းကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနိုင်မယ့် တခြားနည်းလမ်းများရှိမလားလို့ ငါစဉ်းစားနေတယ် မစ္စအေးလ်ဝတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ ဘယ်လိုဟာမျိုးပါလိမ့်”

“မကြာသေးခင်က တရုတ်ပြည်က သာသနာပြုအဖွဲ့ဝင် လင်မယားနှစ်ယောက် ပြန်လာတယ်။ အသက်ကကြီးတော့ သူတို့ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ လူတစ်ယောက်လိုနေတယ်။ အခုတော့ သူတို့လင်မယား ပရစ္စတိုဘက်မှာ အိမ်ငှားနေကြတယ်။ အဲဒီအလုပ်ကိုလုပ်ဖို့ စဉ်းစားနိုင်ပါ့မလား”

ထိုစဉ်က အလုပ်တစ်ခုရမည်ဟု ကြားပါလျက်နှင့် ဝမ်းမသာနိုင်ခဲ့သည့် သူ၏အဖြစ်ကို ပြန်လည်အောက်မေ့မိသည်။ အလုပ်က သူမလုပ်ချင်သော အလုပ်မို့ အလုပ်ရမည်ဟု ကြားရသောအခါ စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရသည်။ ဝမ်းနည်းခဲ့ရသည်။ သာသနာပြုအဖွဲ့ဝင် အဘိုးအို၊ အဘွားအိုစုံတွဲအတွက် အိမ်ဖော်။ အကယ်၍သာ ထိုအလုပ်သည် တရုတ်ပြည်သို့ ရောက်ချင်သည့် သူမ၏ဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်သော အခြေအနေရှိသည်ဆိုငြားအံ့။ အိမ်ဖော်အလုပ်မဆိုထားနှင့်၊ သူမကြိုက်ဆုံးသော စားပွဲထိုးအလုပ်ကိုပင် လုပ်ရ ... လုပ်ရ ... လုပ်မည်သာဖြစ်၏။

တကယ်ဆိုတော့ ဂလက်ဒီအေးလ်ဝတ်သည် အသက်နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရွယ် အပျိုကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုမွေးဖွားခဲ့သည့် အသိုင်းအဝိုင်း၏ အဆင့်အတန်းအရ ဆိုလျှင် ... သူ့အနေဖြင့် အဆင့်မြင့်မြင့် အလုပ်မျိုးရဖို့ မလိုပေ။ စားနိုင်သောက်နိုင်ရုံမျှ ဝင်ငွေရှိသည့် အလုပ်ကလေးတစ်ခု ရလျှင်ပင် သူ့အပေါ် အထင်အမြင်ကြီးကြမည်ဖြစ်သည်။ ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီးနှင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး နှစ်ခုကြား အချိန်အခါကဆိုလျှင် ဘုရားတရား ကြည်ညိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း မှန်မှန် တက်၍ ဝတ်ပြုသွားလျှင် လုံလောက်သည်။ ထို့ထက်ပို၍ လုပ်နေစရာမလိုပေ။ ထို့ထက်ပို၍ လုပ်စရာလည်း အကြောင်းမရှိပေ။ သို့သော်လည်း ဂလက်ဒီအေးလ်ဝတ် စိတ်ဆန္ဒကား တစ်မျိုးဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူ့အနေဖြင့် သာမန် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ထက်ပို၍ ထူးခြားသော အလုပ်မျိုးကို လုပ်ချင်သောဆန္ဒ ပြင်းပြလျက်ရှိသည်။ သူယုံကြည်ကိုးကွယ်လျက်ရှိသော ဘုရားသခင်သည် သူ့ထံမှ ထူးခြားသောလုပ်ရပ်တစ်ခုကို ပေးအပ်ဖို့ တောင်းခံလျက်ရှိသည်ဟု ထင်မှတ်နေမိသည်။

သူ့ကျောင်းမှထွက်သည့်အခါ ပထမဦးစွာ ရရာအလုပ်ဖြစ်သော စားပွဲထိုးအလုပ်ကို ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။ အလုပ်နေရာဌာနသာ ပြောင်းခဲ့သည် အလုပ်ကတော့ စားပွဲထိုးအလုပ်ပင် ဖြစ်၏။ ထိုခေတ်ထိုအခါက စီးပွားရေးကပ်ဆိုက်ချိန်ဖြစ်ရာ မည်သူမဆို အလုပ်ကလေး တစ်ခု ရပြီဆိုလျှင် ထိုအလုပ်ကို အရအမီ ကုတ်ကတ်ထားကြသည်က များ၏။ ဂလက် ဒီအေးလ်ဝတ်ကတော့ ထိုသို့မဟုတ်ပေ။ သူ့ရထားသည့်စားပွဲထိုးအလုပ်နှင့် ရောင့်ရဲကျေနပ် ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ သူ့ဘဝကို စားပွဲထိုးအလုပ်ဖြင့် မြှုပ်နှံမပစ်လိုပေ။ စားပွဲထိုးအလုပ်ထက် မြင့်မားသော အလုပ်တစ်ခုကိုလုပ်၍ သူ၏ဘဝကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးထူးခြားခြား တိုးတက် စေချင်သည်။

တရုတ်ပြည်သို့သွားလိုသောစိတ်ဆန္ဒသည် သူ့ရင်ထဲ၌ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်ပေါ် လာသည်ကိုမူ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်ကောင်းစွာ မသိခဲ့ပေ။ ထိုစိတ်ဆန္ဒအစွဲသည် အမှတ်မထင် ပေါ်ပေါက်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟုပင် ထင်မိ၏။ သူ့စဉ်းစားမိသလောက်ဆိုပါက ထိုအစွဲသည် တစ်နေ့သောညနေခင်းတွင် အစပြုခဲ့သည်ထင်၏။ ထိုနေ့ညနေခင်းက သူ့မှာ အလုပ်က အားနေသည်။ လုပ်စရာ ဘာမှမည်မည်ရရမရှိသဖြင့် အပျင်းပြေ အညောင်းပြေ လမ်း လျှောက်ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ရပ်ကွက်တစ်ခု၏ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှေ့ဝယ် တရားပွဲကြော်ငြာကြီးတစ်ခုကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်း၌ ကား အသက်ခပ်ငယ်ငယ် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးသည် ပရိသတ်အနည်းငယ်မျှကို တရား ဟောလျက်ရှိ၏။ “ဘုရားသခင်အား အလုပ်အကျွေးပြုကြပါ” ဟူသော စကားသည် ထိုဘုန်းတော်ကြီး၏နှုတ်မှ မကြာခဏထွက်လာလျက်ရှိလေသည်။

ဂလက်ဒီ၏ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းများသည် ဂလက်ဒီတစ်ယောက် ဘုရား တရားဘက် အာရုံညွတ်နေသည်ကို သိကြသောအခါ ဦးနှောက်ချောင်နေပြီဟု ဆိုကြသည်။ “မရူးစမ်းပါနဲ့ ဂလက်ဒီရယ်” ဟု ပြောကြသည်။ “လာစမ်းပါကွာ၊ တို့နဲ့အတူ ရုပ်ရှင်သွား မယ်၊ ကပွဲသွားမယ်၊ လာ ... ဖုန်းသွားဆက်ရအောင်၊ ဟိုနေ့က ပန်းခြံထဲမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ ကောင်လေးတွေက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်” ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဂလက်ဒီကတော့ သူငယ်ချင်းများ၏ စကားတွင် စိတ်မဝင်စားခဲ့ ချေ။ သူ့အနေဖြင့် ဘဝကို အလေးအနက်ထား၍ အသုံးချလိုသည်။ သူသည် တစ်နေ့တွင် သူ့နေထိုင်ရာ နယ်မြေအတွင်းမှ ‘အိဗန်ဂျီကယ်ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များအဖွဲ့’ သို့ ဝင်ခဲ့ သည်။ တရုတ်ပြည်သို့သွားလိုသော စိတ်ဆန္ဒမှာလည်း ယခင်ကလောက် မပြင်းထန်တော့ ပေ။ သို့သော်လည်း လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားသည်ကား မဟုတ်ပေ။ ထိုစဉ်အခိုက်မှာပင် တရုတ်နိုင်ငံ ပြည်တွင်းသာသနာပြုများ လေ့ကျင့်ရေးစခန်းသို့ သင်တန်းသူအဖြစ်

ဝင်ရောက်ခဲ့မိသည်။ သုံးလေးလမျှကြာသောအခါ ... သူ၏ကြိုးပမ်းမှုသည် အရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ကာ အချည်းနှီးဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

သူသည် ကျောင်းအုပ်ကြီးအကြံပြုသည့်အတိုင်း ဘရစ္စတိုသို့သွား၍ အငြိမ်းစား သာသနာပြုအဖွဲ့ဝင် လင်မယားထံတွင် အိမ်ဖော်အဖြစ်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် မကြာ မတင်မှာပင် တောင်ပိုင်းဝေလပြည်နယ် ဆွမ်ဆီးမြို့ရှိ သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းတစ်ဝိုက်၌ 'အမျိုး သမီးကယ်ဆယ်ရေးမှူး' အလုပ်ကို ရခဲ့ပြန်သည်။ အသက်နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော ဂလက်ဒီအဲဖို့ 'ဒုက္ခသည်အမျိုးသမီးများအား ကယ်ဆယ်ရေး' ဟူသောအလုပ် ကို လုပ်သာလုပ်နေရသည် အလုပ်၏သဘောကို ကောင်းစွာနားမလည်ခဲ့ပေ။ အမျိုးသမီး တွေ ဘယ်လိုဒုက္ခမျိုးနှင့် ကြုံရသည်ကိုလည်း သူသဘောမပေါက်ချေ။ ဘယ်လိုဒုက္ခမျိုးနှင့် ကြုံမှ ကယ်တင်ပေးရမည်ကိုလည်း နားမလည်ချေ။ တစ်ညပြီးတစ်ည သူတာဝန်ကျရာ ဆိပ်ကမ်းတစ်ဝိုက်၌ လှည့်လည်သွားလာနေရသော်လည်း လုပ်ရကိုင်ရသည်မှာ အဆင် ပြေမှုမရှိလှပေ။ သူ၏အရပ်အမောင်းမှာ ငါးပေမျှသာရှိ၍ ကိုယ်အလေးချိန်မှာ ပေါင် ၁၁၀ မျှသာရှိ၏။ သူတာဝန်ကျရာ ဆိပ်ကမ်းနယ်မြေတွင် အများဆုံးတွေ့ရသူများမှာ မူးရူးနေကြသော သင်္ဘောသားများသာဖြစ်သည်။ မှုန်မွှားမွှားမီးရောင်အောက်ဝယ် တလှုပ် လှုပ်သွားနေသောသူအား သင်္ဘောသားများက ကြေးစားပြည့်တန်ဆာမတစ်ယောက်ဟု အထင်ရောက်ကာ မကြာခဏ လူမှား၍ခေါ်တတ်ကြသည်။ ထိုအမှားကိုတော့ သူ သည်းခံ နိုင်စွမ်းရှိခဲ့လေသည်။

သူ၏အလုပ်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာများနှင့် ကြုံသည့်အခါ ကြုံရတတ်၏။ တောင်ကြား ဒေသရှိ ကျေးရွာများမှ မီးရထားနှင့် ညကြီးမင်းကြီးရောက်လာတတ်သော မိန်းကလေးများ သည် ဆွမ်ဆီးမြို့ထဲတွင် မသွားတတ် မလာတတ်နှင့် တလည်လည်ဖြစ်နေတတ်ကြ၏။ ယင်းမိန်းကလေးမျိုးတွေနှင့် ဆုံရသည့်အခါ ဂလက်ဒီသည် သာသနာပြုအဖွဲ့၏ တည်းခို ရိပ်သာသို့ ပို့ပေးရသည်။ သူတို့အား ရိပ်သာ၌ တစ်ညအိပ်ထားပြီး နောက်တစ်နေ့မနက် တွင် ရထားပေါ်ပြန်တင်ပေးရသည်။ ကူညီစောင့်ရှောက်ခြင်းခံရသော အမျိုးသမီးငယ်များ သည် ဂလက်ဒီအား ကျေးဇူးတင်ကြရှာလေသည်။ ဤလုပ်ငန်းမျိုးနှင့် ကြုံရပြန်တော့လည်း ဂလက်ဒီမှာ တစ်ဖက်သားကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးလိုက်ရသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်ရရှာလေသည်။

စီးပွားရေးကျပ်တည်းမှုကို အကြောင်းပြု၍ ကြေးစားဖြစ်လာရသော အသက်ကြီးကြီး ပြည့်တန်ဆာများနှင့် ကြုံရသည့်အခါတွင်မူကား သူ့အလုပ်မှာ တစ်မျိုးဖြစ်လာပြန်သည်။ ထိုပြည့်တန်ဆာမကြီးများအဖို့ ဂလက်ဒီလို နုနယ်ငယ်ရွယ်သော အမျိုးသမီးကယ်ဆယ်ရေး

မှူးကလေးသည် ရယ်စရာဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ပြောင်စရာ လှောင်စရာ အရုပ်ကလေးသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ ဘုရားတရားစကား များများပြော၍ သူတို့အား နားချနေသော ဂလက်ဒီအား ဝိုင်း၍ ပြက်ရယ်ပြုတတ်ကြသည်။ ပြောင်တတ် လှောင်တတ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ဂလက်ဒီကိုတော့ ခင်မင်ကြရှာသည်။ ဤခင်မင်မှုကြောင့်လည်း သူတို့တစ်တွေသည် ဂလက်ဒီ၏အလိုကို လိုက်လျောကာ တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေပိုင်းများတွင် ကျင်းပသည့် သမ္မာ ကျမ်းစာ ဟောပြောပွဲသို့ ဂလက်ဒီနှင့်အတူ တက်ရောက်နားထောင်တတ်ကြ၏။ တကယ် ဆိုတော့ ဝါရင့်ပြည့်တန်ဆာမကြီးများအား တရားပွဲတက်ရောက်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်ခြင်း မှာ ဂလက်ဒီ၏ အောင်မြင်မှုတစ်ရပ်ဟုပင် ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ ဤအောင်မြင်မှုများအတွက် ဂလက်ဒီ ဝမ်းသာအားတက်ခြင်းဖြစ်ခဲ့မိသည်မှာ အမှန်ပင် ...။

ထို့ကြောင့်လည်း အမျိုးသမီးကယ်ဆယ်ရေးမှူးအလုပ်ကို နှစ်သက်ခဲ့သည်။ သို့သော် လည်း သူ၏စုငွေတွင်ကား တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ တိုးမလာခဲ့ပေ။ အကယ်၍ သူ တရုတ်ပြည် သို့သွားမည်ဆိုပါက (မည်သည့်နည်းနှင့် သွားရသွားရ မဖြစ်မနေသွားမည်ဟုလည်း အခိုင် အမာ ဆုံးဖြတ်ထားသည်) ကုန်ကျမည့် ခရီးစရိတ်ငွေကို သူ့ဘာသာသူ ပေးရလိမ့်မည် ဖြစ်ရာ လောလောဆယ်တွင် ငွေများများ စုနိုင်ဖို့က အရေးကြီးလျက်ရှိသည်။ ငွေရဖို့ နည်းလမ်းမှာလည်း သူ့အဖို့ တစ်လမ်းတည်းသာရှိ၏။ သူ မကြိုက်ဆုံးသော အစေခံ အလုပ်ကို ပြန်၍လုပ်ရန်ပေတည်း ...။

ဤသို့ဖြင့် ဂလက်ဒီသည် အမျိုးသမီးကယ်ဆယ်ရေးမှူးအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်၍ ဆွမ်ဆီး မှ သူ့မိတ်ဆွေများအား နှုတ်ဆက်ကာ လန်ဒန်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

လန်ဒန်မြို့ပေါ်ရှိ နယ်မြေအလုပ်သမားရှာဖွေရေးရုံးမှတစ်ဆင့် ရခဲ့သောအလုပ်မှာ ဆာဖရန်စစ် ယမ်းဟတ်စဘင့်ဆိုသူ၏ အိမ်တွင် အိမ်စေအလုပ်ဖြစ်သည်။ ဆာဖရန်စစ်ယမ်း ဟတ်စဘင့်မှာ ဗြိတိသျှတပ်မတော်မှ ထင်ရှားသော အရာရှိဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်၍ စာရေး ဆရာတစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နယ်မြေသစ်စူးစမ်းရှာဖွေရေးသမား အဖြစ်ဖြင့်လည်း ကောင်း အလွန်ကျော်ကြားနေသူတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

ဆာဖရန်စစ် ဟတ်စဘင့်၏ အိမ်သို့ ရောက်သွားသည့်နေ့က အတွေ့အကြုံကို ယနေ့ အထိ သတိရဆဲပင်ဖြစ်၏။ အက်ဒမွန်တန်မှနေ၍ လာခဲ့ရသော ခရီးမှာ ခရီးရှည်တစ်ခု ဖြစ်သဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှသည်။ သူသည် မောမောပန်းပန်းနှင့် တံခါးကို ခေါက်လိုက်၏။ ဘဏ္ဍာစိုးလုပ်သူက သူ့အား ဆီးကြိုပြီး သူ့နေထိုင်ရမည့်အခန်းကို လိုက်ပြပေးလေသည်။

အခန်းမှာ ခပ်သေးသေးဖြစ်သော်လည်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်၍ နေသာထိုင်သာရှိမည့်ပုံ ပေါ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အစေခံအခန်းသည် အစေခံအခန်းမျှသာဖြစ်ပေသည်။ သူ

သွားလိုရောက်လိုနေသည့် တရုတ်ပြည်မဟုတ်ပါတကား ...။

သူသည် အိပ်ရာပေါ်၌ထိုင်ကာ သူ၏လက်ဆွဲသေတ္တာငယ်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် ... သူသွားလေရာ ယူသွားလေ့ရှိသည့် သမ္မာကျမ်းစာအုပ် အနက်ကလေးကိုထုတ်၍ အနီးရှိ မှန်တင်ခုံပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်၏။ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုလည်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲတွင် ပါသမျှပိုက်ဆံမှာ သူလောလောဆယ် ပိုင်ဆိုင်သည့် ပိုက်ဆံအားလုံးပင် ဖြစ်ပေသည်။ အားလုံး နှစ်ပဲနိနှင့် ပဲနိဝက်ပြား တစ်ပြားသာလျှင် ရှိသည်။ သူသည် ပဲနိပြားလေးများကို သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ပေါ်သို့ လှမ်းတင်လိုက်သည်။ ငိုချလိုက်ချင်သော စိတ်သည် ရင်ထဲ၌ လှိုက်၍လှိုက်၍ တက်လာနေသည်။ သူ့ဘဝသည် ဘယ်လိုဘဝမျိုးပါလိမ့် ...။ သူ မလုပ်ချင်၍ စွန့်ခဲ့သောအလုပ်ကို ယခုပြန်၍ လုပ်နေရပြန်ပြီ ...။ သူသွားချင်သည့် တရုတ်ပြည်မှာ ဝေးကွာလွန်းလှပါတကား ...။ သို့သော်လည်း သူ၏ လောလောဆယ် လိုအပ်ချက်ကို ပြေး၍ သတိရလိုက်မိ၏။ ချက်ချင်းပင် နှုတ်မှ အသံထွက်၍ ရေရွတ်လိုက်မိလေ၏။

“အို ... ဘုရားသခင်၊ တပည့်တော်မ၏ သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကို လှူဒါန်းပါ၏။ တပည့်တော်မ၏ ငွေအားလုံးကို လှူဒါန်းပါ၏။ တပည့်တော်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း လှူဒါန်းပါ၏။ ဘုရားတပည့်တော်မအား အသုံးပြုတော်မူပါ ... အရှင်ဘုရား”

တံခါးပွင့်သွား၏။ အမျိုးသမီး အိမ်စေတစ်ဦး ဝင်လာပြီး “သခင်မက တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ ဧည့်ခန်းထဲက စောင့်နေတယ်၊ လူသစ်တစ်ယောက် အလုပ်ဝင်လာရင် ဒီလိုပဲ တွေ့နေကျ ထုံးစံရှိတယ်” ဟု ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဂလက်ဒီက ဒါပဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူသည် အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပင် ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

သူ၏ သခင်မကတော့ ပုပုသေးသေးလေး ဖြစ်သော သူ့အား အထူးအဆန်း အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ကို ကြည့်သလို ကြည့်နေသည်။

“မစ္စဂလက်ဒီအေးလ်ဝတ် ...၊ မင်း တို့နဲ့အလုပ်လုပ်ရတာ ပျော်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်၊ ကဲ ... ပြောပါဦး၊ မင်း ... အိမ်ကနေ ဒီကိုလာခဲ့တာ ခရီးစရိတ် ဘယ်လောက်ကုန်ခဲ့သလဲ”

“နှစ်သျှိုလင်နဲ့ ကိုးပဲနိကုန်ခဲ့ပါတယ်”

ဘာကြောင့် ဤမေးခွန်းကို မေးပါလိမ့်။ သူသည် မေးခွန်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သဘောမပေါက်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူ၏ သခင်မက ပိုက်ဆံအိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။

“အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီဆိုရင် အိမ်ဖော်တွေ ဒီအိမ်အထိလာရတဲ့ ခရီးစရိတ်ကို ပေးလေ့

ရှိတယ်။ ဟောဒီမှာ သုံးသျှီလင်၊ ယူပါ အိမ်စေမှူးက မင်းဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြောပြပါလိမ့်မယ်”

အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်လာသောအခါ သူ၏စိတ်ဓာတ်မှာ ပြန်လည်တက်ကြွလျက်ရှိသည်။ သူသည် အခန်းထဲ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း လက်ထဲမှ သုံးပဲနီကို သမ္မာကျမ်းစာ စာအုပ်ပေါ်သို့ တင်လိုက်လေသည်။ ငွေပြားကလေး သုံးစေ့သည် စာအုပ်သားရေဖုံးအနက်ပေါ်ဝယ် ဝင်းလက်နေပေသည်။ စုစုပေါင်း သုံးသျှီလင် နှစ်ပဲနီနှင့် ပဲနီဝက်တစ်ပြား ...။ သူတရုတ်ပြည်သွားဖို့ လိုအပ်သည့် ခရီးစရိတ်အတွက် အားလုံးကို စုဆောင်းထားရမည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်ကား တရုတ်ပြည်၏ ခရီးတစ်ဝက်သို့ ရောက်နေပေပြီ ...။

သူ၏ အလုပ်တာဝန်မှာ ရယ်စရာတော့ ကောင်းသည်။ ဆာဖရန်စစ်ယမ်းဟတ်စဘင့်၏ စာကြည့်ခန်းထဲမှ စာအုပ်များကို နေ့စဉ်မှန်မှန် ဖုန်သုတ်ပေးရသောအလုပ် ...။ တရုတ်နိုင်ငံနှင့် ကက်ရမ်းရာ နိုင်ငံကြား၌ အတားအဆီးကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေသော တောင်ကြားဒေသ မတ်စတာနယ်ကိုကျော်၍ အာရှတိုက်အလယ်ပိုင်းကို ဖြတ်သွားခဲ့ဖူးသော ဆာဖရန်စစ်ယမ်းဟတ်စဘင့်သည် စာကြည့်ခန်းထဲဝင်၍ သူ့ အလုပ်လုပ်နေသည်ကို သတိပြုမိပုံပင် မပေါ်ချေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူကတော့ သဘာဝနယ်နိမိတ်ကို ဖြစ်စေ၊ လူလူချင်း ဆက်ဆံရေးနယ်နိမိတ်များကိုဖြစ်စေ မရမနေကျော်ဖြတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် ပထမဆုံးအကြိမ် လက်မှတ်ရောင်းသမားများနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ယနေ့အထိ ပြက်ပြက်ထင်ထင် သတိရနေဆဲဖြစ်၏။ ဟေးမားကက်အတွင်း၌ ဖွင့်ထားသည့် ‘မူလာခရီးသွားလာရေးကိုယ်စားလှယ်ဌာန’ မှ အသက်ခပ်ကြီးကြီး လက်မှတ်ရောင်းစာရေးသည် သူ့အား တွေ့စက အရူးဟု ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ ခရီးသွားလာရေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သူ၏လုပ်သက်တစ်လျှောက်တွင် ဂလက်ဒီလို လူမျိုးနှင့် တစ်ခါမျှ မကြုံခဲ့ဖူးသဖြင့် အထူးအဆန်းဖြစ်နေလေသည်။ စာရေးက တရုတ်ပြည်သွားမည်ဆိုပါက အသက်သာဆုံးသော သင်္ဘောခမှာ ပေါင်ကိုးဆယ်ဖြစ်ပါသည်ဟု ဆိုသည်။ အသက်သာဆုံးနှင့် အမြန်ဆုံးရောက်သော လမ်းတစ်လမ်းမှာ ဥရောပတိုက်ဘက်မှနေ၍ ရုရှားပြည်နှင့် ဆိုက်ဗေးရီးယားနယ်တို့ကိုဖြတ်ပြီး တီယန်ဆင်းသို့ သွားသည့်ကုန်းလမ်းခရီးဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုလမ်းမှ ဆိုက်ဗေးရီးယားနယ်ကို မီးရထားနှင့် ဖြတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုခရီးလမ်းအတိုင်း သွားမည်ဆိုပါက ခရီးစရိတ်မှာ လေးဆယ့်ခုနစ်ပေါင်နှင့် ဆယ်သျှီလင်မျှသာ ကျမည်ဖြစ်၍ စရိတ်အလွန်သက်သာကြောင်း၊ သို့သော်လည်း လောလောဆယ် ထိုခရီးလမ်းအတိုင်းသွားရန်မှာ လုံးဝဖြစ်နိုင်သည့်အခြေအနေမရှိကြောင်းကို စာရေးက ရှင်းပြလေသည်။ သို့သော်လည်း ကောင်တာတွင် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ရပ်နေသော အမျိုးသမီးငယ်သည် သူ ရှင်းလင်း

ပြောပြနေခဲ့သမျှကို နားလည်သဘောပေါက်ပုံ မပေါ်ချေ။ သူသည် လက်ထဲမှ ငွေသုံးပေါင်ကို လှမ်းပေးရင်း ... အသက်သာဆုံးသော မီးရထားလမ်းခရီးဖြင့် သွားမည်ဖြစ်၍ ငွေကို လက်ခံထားပါဟု ဇွတ်ပြောနေလေသည်။

စာရေးသည် သူ့လက်ချောင်းများဖြင့် ကောင်တာကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်နေရာမှ ဂလက်ဒီအား အသေအချာထပ်၍ ကြည့်နေပြန်သည်။ ကမ္ဘာကိုပတ်၍သွားရမည့် မည်သည့်ခရီးမဆို စီစဉ်လို့လွယ်၏။ အာဖရိကကိုပဲသွားသွား၊ လီတော်ကွက်ဘက်ကိုပဲသွားသွား သူတို့ဌာနမှ စီစဉ်ပေးနိုင်ပါ၏။ စီစဉ်လို့လည်း လွယ်၏။ ယခုခရီးမှာမူကား ...။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဆိုက်ဗေးရီးယားနယ်ကို မီးရထားနဲ့ ဖြတ်ပြီး သွားရမယ့် ခရီးစဉ်ဟာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အခု လောလောဆယ် ရုရှားနဲ့ တရုတ်ပဋိပက္ခ ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စမှာ စစ်ပွဲဟာ အဲဒီ အရှေ့ဖျားမှာ ပိုပြီး ကြီးနေတယ်”

“စစ်မကလို့ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေနေ ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ အဲဒီခရီးက စရိတ်အသက်သာဆုံးလို့ ရှင် ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်မလိုချင်တာ စရိတ်အသက်သာဆုံးလမ်းပဲ၊ ရှင် ... စီစဉ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မ အခုပေးတဲ့ ငွေသုံးပေါင်ကို ကြိုတင်ပေးတဲ့ ငွေအနေနဲ့ လက်ခံထားပါ၊ ကျွန်မ ပေးနိုင်သလောက်ကို တစ်ပတ်တစ်ခါ လာလာပြီး ပေးသွားပါ့မယ်၊ ကျသင့်ငွေပြည့်သည့်အထိ ပေးသွားမှာပေါ့”

စာရေးက စိတ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ရှည်ရှည်ထား၍ ရှင်းပြပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်မပေးနိုင်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဖောက်သည်ခရီးသွားတွေကို သေမယ့်လမ်းတော့ မလွှတ်ချင်ဘူး”

စာရေး၏ စကားသည် လုံးဝအရာမရောက်ချေ။ ဂလက်ဒီသည် စာရေးအား စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေရာမှ ဇွတ်တိုး၍ ပြောပြန်သည်။

“အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ သူတို့အနေနဲ့ ကျွန်မကို ဘာမှလုပ်ကြမယ် မထင်ပါဘူး၊ ကျွန်မဟာ ... မိန်းမသားတစ်ယောက်ပဲဟာ ၊ သူတို့အနေနဲ့ ကျွန်မကို သတိတောင်ပြုကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

အချိန်မှာ မွန်းလွဲသုံးနာရီထိုးဖြစ်၏။ ကိုယ်စားလှယ်ဌာနတွင် လူရှင်းပြီး အလုပ်ပါးချိန်ဖြစ်သဖြင့် စာရေးမှာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းလင်းပြောပြဖို့အချိန်က ရနေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တရုတ်နှင့် ရုရှားတပ်များအတွက် တရုတ်နိုင်ငံအရှေ့ပိုင်းရှိ မီးရထားလမ်း အဆက်အသွယ်သည် အလွန်အရေးကြီးကြောင်းကို ဂလက်ဒီသဘောပေါက်လာအောင် ပြောပြသည်။ တရုတ်လူငယ်တစ်ဦးမျှသာဖြစ်သော မာရှယ်ချန်စူလင်းဦးစီးသော တရုတ်တပ်များသည် မန့်ချူးရီးယားကိုဖြတ်၍ ဆိုက်ဗေးရီးယားမီးရထားလမ်းနှင့် ဆက်နေသော

ရထားလမ်းကို ရုရှားတပ်များလက်ထဲမှ ပြန်ရအောင် အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်လျက်ရှိနေကြောင်း။ သို့ဖြစ်၍ ကမ္ဘာသို့ တရားမဝင်ကြေညာသေးသော စစ်ပွဲမှာ အရှိန်မြင့်မားလျက် ရှိနေသဖြင့် ဗြိတိသျှနိုင်ငံကူးလက်မှတ်ဖြင့် ခရီးသွားမည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ လုံခြုံမှု အတွက် မည်သူကမျှ တာဝန်ခံလိမ့်မည်ဟု မထင်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ရှင်းပြပြန်လေ၏။

စာရေး၏ စကားဆုံးသောအခါ ဂလက်ဒီ၏ နက်မှောင်စူးရှသော မျက်လုံးအစုံသည် စာရေး၏ မျက်နှာပေါ်မှ မခွာချေ။ လက်အိတ်စုတ်ကလေးစွပ်ထားသည့် သူ၏ သေးသွယ်သော လက်ကလေးတစ်ဖက်သည် ငွေသုံးပေါင်ကို စာရေးဆီသို့ ထိုးပေးဆဲပင် ဖြစ်၏။

“ကျန်တဲ့ငွေကို ကျွန်မ စုလိုရတဲ့အချိန်မှာ စစ်ပွဲဟာ ပြီးနေမှာပါ သေချာပါတယ်” ဟုဆိုသည်။ “လက်မှတ်ကိုသာရအောင်လုပ်ပေးပါ။ ကျန်တဲ့ငွေကို လက်မှတ်ခပြည့်သည် အထိ အပတ်တိုင်း ကျွန်မလာသွင်းသွားပါ့မယ်။ ကျွန်အနေနဲ့ လက်မှတ်ခ အရစ်ကျသွင်းတာကို ရှင်တို့လက်ခံနိုင်ပါတယ် ... နော်၊ ဟုတ်လား” ဟုလည်း မေးသည်။

စာရေးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး သူမ၏ လက်ထဲမှ ငွေသုံးပေါင်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ တစ်ဖက်သောလက်ကလည်း ငွေလက်ခံဖြတ်ပိုင်းစာအုပ်ကို လှမ်းယူသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ စီမံခန့်ခွဲတဲ့လူကြီးပိုင်းကတော့ ဘယ်လိုပြောကြမလဲမသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဆင်ပြေလိမ့်မယ်လို့ပဲ ကျွန်တော်မျှော်လင့်ပါတယ်”

ဂလက်ဒီကတော့ တရုတ်ပြည်ရောက်လျှင် သူ့ဘဝသည် အဆင်ပြေသွားလိမ့်မည်ဟုပင် အခိုင်အမာယုံကြည်ထားသည်။ သူ့အိတ်ထဲတွင် ငွေကြေးဆို၍ ခြူးတစ်ပြားမျှမပါဘဲနှင့် တရုတ်စကားကို တစ်လုံးမှနားမလည်ပါဘဲနှင့် သူ၏ဘဝသည် ဘယ်လိုလုပ်၍များ အဆင်ပြေပါမည်နည်း ...။ ဒါကိုတော့ သူ အချိန်ကုန်ခံ၍ မစဉ်းစားချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ တရုတ်ပြည်သွားဖို့ အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ ကြိုတင်၍ ပြင်ဆင်စရာရှိသည်များကို ပြင်ဆင်ထားရတော့မည်သာဖြစ်၏။ တရုတ်နိုင်ငံ ပြည်တွင်း သာသနာပြုများ လေ့ကျင့်ရေးစခန်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အမြင်တွင် သူသည် တရုတ်ပြည် သာသနာပြုလုပ်ငန်းနှင့် သင့်တော်သူ မဟုတ်ပေမဲ့လည်း သူကတော့ အိဗန်ဂျီလစ် ခရစ်ယာန်ဘာသာဂိုဏ်းဝင်ကာ သူ့ကိုယ်သူ သာသနာပြုတစ်ဦးဖြစ်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သမ္မာကျမ်းစာကိုလည်း ကျေကျေညက်ညက်ဖြစ်အောင် လေ့လာထားပြီးပြီ။ အရေးကြီးသည်ကား တရားဟောတတ်အောင် ကြိုးစားဖို့နှင့် လူတွေနားဝင်လာအောင် ဟောပြောတတ်ဖို့အတွက် လေ့ကျင့်ရန်သာ လိုတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဂလက်ဒီသည် အလုပ်ခွင်မှ အားလပ်သည့်အခါတိုင်း ဟိုက်ဒ်ပတ်စ် ပန်းခြံသို့သွားသည်။ ပန်းခြံအတွင်း သင့်ရာနေရာတွင် ဆပ်ပြာသေတ္တာဟောင်းလေးတစ်လုံး

ကိုချကာ ထိုသေတ္တာကလေးပေါ်ရပ်၍ သမ္မာကျမ်းစာပါ တရားများကို ပြန်ဟောသည်။ ဤနည်းဖြင့် ဟောတတ်ပြောတတ်အောင် အလေ့အကျင့်လုပ်သည်။ အလုပ်မှ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်၍ အပန်းလာဖြေကြသော လန်ဒန်မြို့သူ မြို့သားများ၏ မျက်စိများထဲတွင်မူကား တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်နက်များဝတ်ဆင်ပြီး တရားဟောနေသော အမျိုးသမီး ပုပုညက်ညက် လေးသည် အထူးအဆန်းဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဂလက်ဒီသည် စာကိုလည်း အချိန်ရသမျှ ကြိုးစား၍ဖတ်သည်။ သာသနာပြုအဖွဲ့များ နှင့် ပတ်သက်၍ ရေးထားသည့်ဝတ္ထုများ၊ ပုံပြင်များ၊ တရုတ်ပြည်အကြောင်း ရေးထားသည့် စာအုပ်များ၊ နယ်မြေစာကြည့်တိုက်မှ ယမ်းဟတ်စဘင့်တို့ လင်မယားထံမှ မိတ်ဆွေများ ထံမှ ငှား၍ဖတ်သည်။ သမိုင်းစာအုပ်များ၊ ဘာသာရေးကျမ်းများ အားလုံးကို ထောင့်စေ့ အောင် ဖတ်လေသည်။ ဤနည်းဖြင့် သူသည် တရုတ်နိုင်ငံ ပြည်တွင်းသာသနာပြုများ လေ့ကျင့်ရေးစခန်းတွင် နေခဲ့ရစဉ်က အချိန်မရ၍ မဖတ်ခဲ့ရသော စာအုပ်များကို မနားမနေ ရှာဖွေဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့မိလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ကံကောင်းသည့် အကွက်ကလေးတစ်ကွက် ဝင်လာသည်။ သူ့မိတ်ဆွေ တစ်ဦးထံမှ မစ္စက်လော်ဆန်ဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်အကြောင်းကို ကြားခဲ့ ရလေသည်။

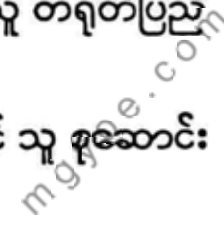
“အဘွားကြီးက အင်မတန်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ အဘွားကြီးပါ။ ဒီနှစ်ဆိုရင် သူ့အသက် က ခုနစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ထဲရောက်ပြီ၊ အခုအချိန်ထိ တရုတ်ပြည်မှာ သာသနာပြုလုပ်ငန်းကို လုပ်တုန်းရှိသေးတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က အငြိမ်းစားယူဖို့ အင်္ဂလန်ကို ပြန်လာသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာမနေနိုင်ရှာဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ ... တရုတ်ပြည်ကိုပဲ ပြန်သွားတယ်၊ သူ ဟိုမှာပဲ ခေါင်းချတော့မယ်လို့ ပြောသွားတယ်၊ မကြာသေးခင်ကပဲ သူ့ဆီက စာတစ်စောင်ရတယ်၊ သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းကိုဆက်ခံနိုင်မယ့် အမျိုးသမီးငယ်ငယ်တစ်ယောက် လိုချင်သတဲ့”

ကြားလိုက်ရသော သတင်းအတွက် အံ့ဩလွန်း၍ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကာ ငေးမောနေမိခဲ့သည့် သူ၏အဖြစ်ကို ဂလက်ဒီ ယခုထိ ပြန်၍မြင်ယောင်ဆဲဖြစ်သည်။ ထိုသတင်းကို ကြားခဲ့ရစဉ်က သူသည် သူ့ကိုယ်သူ တိုးတိုးကလေး ပြောခဲ့မိသည်။

“အဲဒီအလုပ်ကို ဆက်ခံမယ့်လူဟာ ငါပဲဖြစ်ရမယ်၊ ငါပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဂလက်ဒီသည် ချက်ချင်းပင် မစ္စက်လော်ဆန်ထံ စာလှမ်းရေးသည်။ သူ၏အကူအညီ ကို လက်ခံနိုင်မည်လား၊ မစ္စက်လော်ဆန်ထံသို့ သူလိုက်လာနိုင်မည်လား၊ သူ တရုတ်ပြည် သို့ လာနိုင်မည်လား။

အခုလို ဆိုတော့လည်း မီးရထားလက်မှတ်ခ ခရီးစရိတ်ငွေပြည့်အောင် သူ စုဆောင်း

ရတော့မည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဂလက်ဒီသည် ယမ်းဟတ်စဘင့်တို့အိမ်၌ ဘာအလုပ်ပဲလုပ်ရ လုပ်ရ မည်မည်မညာ မငြင်းမဆန်လုပ်သည်။ အလုပ်ကိုလုပ်ပေးဖို့လည်း အမြဲတစေ အဆင် သင့်ဖြစ်နေတတ်၏။ အလုပ်ရှာဖွေရေးရုံးနှင့် ဆက်သွယ်ကာ အားသည့်ရက်များနှင့် အနား ရသည့်ရက်များတွင် အချိန်ပိုင်းနှင့် လုပ်ရသည့်အလုပ်များကို ထွက်၍ လုပ်လေသည်။ အခါအခွင့်သင့်လာလျှင် လိုအပ်လာလျှင် တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး အလုပ်လုပ်ဖို့လည်း ဝန်မလေးတော့ပေ။ မူလာခရီးသွားကိုယ်စားလှယ်ဌာနမှ စာရေးကြီးမှာလည်း သူ၏ ခင်မင် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ သောကြာနေ့တိုင်း မှန်မှန် ငွေလာသွင်းတတ်သော တရုတ်ပြည်သွားဖို့ စိတ်ဓာတ်ထက်သန် ပြင်းပြလွန်းလှသည့် ဂလက်ဒီအပေါ်တွင် စာရေး ကြီးခမျာ သံယောဇဉ်ဖြစ်လျက်ရှိရာလေပြီ။ ဂလက်ဒီ ငွေလာသွင်းပြီဆိုလျှင် စာရေးကြီးခမျာ ပဲနီပြားတွေ၊ သျှိုလင်ပြားတွေကို တပြားချင်းစီချ၍ ရေတွက်ကာ လက်ခံရရှာသည်။ အမျိုး သမီးငယ်ထံမှ ခရီးစရိတ်ငွေ လေးဆယ့်ခုနစ်ပေါင် ဆယ်သျှိုလင်ပြည့်သည်အထိ ဤပုံစံ အတိုင်း လက်ခံရပေတော့မည်။

တစ်နေ့သောနံနက်တွင် တရုတ်စာလုံးကြီးများ ရိုက်နှိပ်ထားသော စာတစ်စောင် ဂလက်ဒီထံရောက်လာသည်။ စာ၏အဆိုမှာ သူ့နည်းသူ့ဟန်ဖြင့် ကြိုးစား၍ တိန်ဆင်းသို့ အရောက်လာနိုင်မည်ဆိုပါက လူတစ်ယောက်အကြိုလွှတ်၍ စောင့်ခိုင်းထားမည်။ ထိုသူက သူ့အား မစ္စက်လော်ဆန် အလုပ်လုပ်နေသောနေရာသို့ အရောက်ပို့ပေးလိမ့်မည်ဟူ၍ဖြစ်၏။

သူသည် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အမြန်ရအောင် လုပ်ရပေတော့မည်။ ရထားလက်မှတ်ခငွေ ကိုလည်း ပြည့်သွားအောင် အမြန်ပေးမှ ဖြစ်ပေတော့မည်။ “ငါ တရုတ်ပြည် သွားတော့ မယ်” ဟူသောစကားကို သူ့မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းများအား ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပြောနိုင်သော အခြေအနေ သို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။

သူ့ဘဝ တစ်သက်တာတွင် မစ္စက်လော်ဆန်ထံမှ စာရောက်လာသည့်နေ့နှင့် ထိုစာ ရောက်ပြီးနောက် တရုတ်ပြည်သွားဖို့ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်နေခဲ့ရသည့် နေ့ရက်များကို ဘယ် သောအခါမျှ မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

အခုတော့ သူသည် ဤနေရာသို့ ရောက်နေ၏။

သူ အခု ဘယ်မှာ ရောက်နေရသနည်း။ သူ့မှာ ဘာတွေများ ဖြစ်ခဲ့သနည်း။ ကလေး တွေအများကြီး ...။ ပြီးတော့ ဘေးအန္တရာယ်များ၊ မြစ်ရေပြင်ကလည်း ကျယ်ဝန်းလွန်း လှပါဘိခြင်း ...။ ကျည်ဆန်တွေကလည်း အနီးတစ်ဝိုက်တွင်ကပ်၍ တဖွဲဖွဲ ကျနေသည်။

အခုတော့ ဆေးဖြူသုတ်ထားသော နံရံများ ...။ မျက်နှာစိမ်း သူနာပြုဆရာမများ...။ ပြီးတော့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း၊ မောဟိုက်ခြင်းနှင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျခြင်းများ၊ ပြီးတော့

ထူးခြားဆန်းကြယ်လှစွာသော ငြိမ်းချမ်းမှု ...။

အကယ်၍များ သူသေဆုံးသွားခဲ့သည်ရှိသော် ...။ ယခု သူရောက်နေရသည့် အခန်းထဲမှာပင် သူ သေဆုံးခဲ့ရသည်ရှိသော် ...။ သူ တရုတ်ပြည်သို့ရောက်ခဲ့ပြီ ဟူသောအချက်ကိုသိပြီးမှ သေခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ တစ်ချိန်သောအခါက သူ၏အိပ်မက်သည် တကယ်တော့ အိပ်မက်မဟုတ်ပါတကား ...။

[၂]

၁၉၃၀ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၁၀ ရက် စနေနေ့တွင် ဂလက်ဒီအေးလ်ဝတ်သည် လစ်ဗာ ပူလမ်း ဘူတာရုံ ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိလေသည်။ ငွေကြေးဆို၍ သူ့လက်ထဲဝယ် ငွေသား ကိုးပဲနိတိတိနှင့် သောမတ်ကွတ် ကုမ္ပဏီမှ လဲလှယ်ပေးလိုက် သော တစ်ပေါင်တန်ခရီးသည် ချက်လက်မှတ် နှစ်စောင်မျှသာပါလေသည်။ ချက်လက် မှတ်များကို သူ့အမေပေးသည့် အတွင်းခံအင်္ကျီတွင် အိတ်တစ်လုံးနှင့်ကပ်၍ အကျအန ချုပ်ကာ ထည့်ထားလေသည်။ ဤကဲ့သို့ ချုပ်၍ ထည့်ထားမှသာလျှင် ခါးပိုက်နှိုက်တို့ရန်မှ လွတ်နိုင်မည်ဟု သူ ယုံကြည်လေသည်။ ထိုအိတ်ထဲတွင် ချက်လက်မှတ်များအပြင် သမ္မာ ကျမ်းစာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်၊ ဖောင်တိန်တစ်ချောင်း၊ ရထားလက်မှတ်များနှင့် သူ၏ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တို့ ပါလေသည်။

သူ့မိခင်၊ ဖခင်နှင့် ညီမငယ်တို့အား နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခြင်းအနေဖြင့် နမ်းရှုပ်နှုတ် ဆက်ပြီးသော် ဂလက်ဒီသည် မီးရထားတတိယတန်းတွဲ၏ ထောင့်ရှိ ခုံတစ်ခုံတွင် နေရာ ယူလိုက်သည်။ မီးရထားဂါတ်ဗိုလ်၏ ဝီစီသံပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် မီးရထားသည် ဘူတာတွင်းမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်း ထွက်လာခဲ့လေ၏။ သူသည် ရထားပြတင်းမှနေ၍ ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ ရပ်လျက်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသော မိဘနှစ်ပါးနှင့် ညီမငယ်တို့ကို သူ့မျက်စိ အောက်မှ မပျောက်မချင်း လက်ငှေ့ယမ်း၍ နှုတ်ဆက်နေသည်။ မျက်စိအောက်မှ သူတို့ တစ်တွေ ပျောက်ကွယ်သွားမှပင် သူ့ခုံတွင်ပြန်ထိုင်သည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ပေး လိုက်သော သားမွေးအနွေးထည်အင်္ကျီကို သူ့မိခင်က ဖြတ်တောက်ပြင်ဆင်ပြီး ချုပ်ပေး လိုက်သည့် ထိုင်ဖုံကို ခုံပေါ်၌ ဖြန့်ခင်းထားလိုက်သည်။ လက်ဆွဲသေတ္တာနှစ်လုံးကိုမူ စင်ပေါ်၌ ထိုးတင်ထားလိုက်၏။ သေတ္တာတစ်လုံးတွင် သူ၏ အဝတ်အစားများကို ထည့်

ထားသည်။ တစ်လုံးတွင်မူ ငါးသေတ္တာ၊ အမဲသားဘူး၊ ပဲသီးဘူး၊ ဘီစကွတ်မုန့်ဘူး၊ လက်ဖက်ခြောက် အချိုခြောက်၊ ကော်ဖီမုန့်၊ ဘဲဥ၊ ကြက်ဥပြုတ် စသော တိုလီမိုလီများ ထည့်ထားလေသည်။ ဒယ်အိုးပြားနှင့် ရေနံဆီမီးဖိုများကိုမူ လက်ဆွဲသေတ္တာ လက်ကိုင် ကိုင်းတွင် ပူး၍ တွဲလောင်းချည်ထားသည်။

ဟားလ်မှ ဟိတ်ဂ်ရောက်သည်အထိ မော်တော်စီးရသည်။ ဟိတ်ဂ်အရောက်တွင် မီးရထားပေါ် ပြန်တက်ရပြန်၏။ လက်ဆွဲသေတ္တာနှစ်လုံးကို ရထားပေါ်အရောက် ပို့ပေး သော မီးရထားအလုပ်သမားအား အပိုကြေးအဖြစ် ကိုးပဲနီ ပေးခဲ့ရသည်။ ဥရောပခရီးသွား ဤမီးရထားပေါ်တွင်လည်း တွဲထောင့်တစ်နေရာတွင် ထိုင်စရာနေရာလေး တစ်နေရာစာ ရခဲ့ပေသည်။ မီးရထားသည် ဟော်လန်နိုင်ငံမှနေ၍ ဂျာမနီနှင့် ပိုလန်နိုင်ငံများကို ဖြတ်ကာ ရုရှားနိုင်ငံအတွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ ဂလက်ဒီကတော့ သူ့ထိုင်ခုံတွင် တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ်ထိုင်ကာ ရထားပြတင်းမှနေ၍ ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းများကိုငေးမောပြီး လိုက်ပါ လာခဲ့လေ၏။

ခရီးက ရှည်လွန်းသဖြင့် ရထားစီးရသည်မှာ ညောင်းညာလှပေသည်။ တစ်နေ့လျှင် တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်လောက်တော့ ရထားပေါ်မှာပင် လမ်းလျှောက်ပေးရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စက်ခေါင်းအတွက် ထင်းများတင်နေသည့်အခါ ရထားသည် အတန်ကြာမျှရပ်နေတတ်၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် ခရီးသည်အားလုံးလိုလိုပင် အောက်သို့ဆင်း၍ ခြေညောင်းလက်ဆန့်ပြုကြ သည်။ တချို့ ခရီးသည်များကတော့ ရှေ့ခရီးအတွက် သောက်ရေဖြည့်ကြလေသည်။

သူ့ အင်္ဂလန်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ဆယ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် မီးရထားသည် ဆိုက်ဘေးရီးယား နယ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ မြင်တွေ့ရသည့် ရှုခင်းများမှာ စောစောက နှင့် မတူတော့ပေ။ သူ့မျက်စိထဲဝယ် ပို၍ လှပလာသည်။ မိုးကောင်းကင်ဆီသို့ ထိုးထွက် နေသော တောင်တန်းကြီးများ၊ မြင့်မားလှသော ထင်းရှူးပင်ကြီးများ၊ ကြည့်မျှော်၍ မဆုံး နိုင်သော နှင်းခဲကြီးများ။ ပူနွေးတောက်ပသော နေရောင်ခြည်နှင့် အထီးကျန်နိုင်လွန်းလှ သော ငြိမ်ဆိတ်ခြင်း ...။

ဘူတာတစ်ခုတွင် အင်္ဂလိပ်စကား မတောက်တစ်ခေါက် ပြောတတ်သူတစ်ဦး ရထား ပေါ်တက်လာသည်။ အနီးအနားရှိ ခရီးသည်များသည် ထိုသူမှတစ်ဆင့် သူ့အားဝိုင်း၍ မေးကြမြန်းကြလေသည်။ သနားကြင်နာတတ်ဟန်ရှိသော ထိုသူက လက်မှတ်စစ်ပြော သမျှကို သူ့အား တစ်ဆင့်ပြန်ပြောပြသည်။ သူ၏ လက်မှတ်များကို စစ်ဆေးသော လက် မှတ်စစ်က ဟာဘင်အထိသွားမည့်ရထား မရှိတော့ကြောင်း၊ သူ့အနေဖြင့် ဆိုက်ဘေးရီးယား နှင့် မန်ချူးရီးယား နယ်စပ်ရောက်သည့်အခါ ရှေ့သို့ ခရီးဆက်၍ ရနိုင်တော့မည်မထင်

ကြောင်း၊ ထိုနယ်စပ်မှာပင် သောင်တင်ကာ တစ်လည်လည်နှင့် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မည်ဟု သူထင်ကြောင်း လက်မှတ်စစ်က ပြောနေလေပြီ ...။

လက်မှတ်စစ်ပြောသည့်အတိုင်း မမှန်ပါစေနှင့် စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ဆုတောင်းမိသည်။ အကယ်၍ လက်မှတ်စစ်ပြောသည့်အတိုင်းသာ မှန်ကန်နေပါမူကား ဟာဘင်ကိုဖြတ်၍ ဒေးရင်းသို့ အရောက်သွားကာ မီးသင်္ဘောဖြင့် တိန်ဆင်းသို့ ကူးဖို့ဟူသော ရည်မှန်းချက် သည် ဖြစ်နိုင်စရာ မရှိတော့ပေ။

ဂလက်ဒီသည် ရှေ့ရေးအတွက် သောကရောက်လျက်ရှိသည်။ ဘူတာတစ်ခုတွင် မီးရထားရပ်လိုက်တိုင်း စစ်သားအများအပြား တက်လာနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ပို၍ စိတ်မအေးစရာ ဖြစ်လာ၏။ သူ၏ တွဲသို့တက်လာသော စစ်အရာရှိနှစ်ဦးသည် သူ့အား လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် စကားပြောကြသည်။ နှစ်ဦးစလုံး သဘောကောင်းကြသဖြင့် သူ့မှာ နေသာထိုင်သာ ရှိခဲ့လေသည်။ ချီတာသို့ရောက်သောအခါ ရထားပေါ်တွင် အရပ်သူ အရပ်သားဟူ၍ သူတစ်ဦးတည်းသာလျှင် ကျန်လေတော့သည်။ လက်မှတ်စစ်ကလည်း သူ့အား ရထားပေါ်မှဆင်း၍ သင့်တော်ရာသို့သွားရန် မေတ္တာရပ်ခံလျက် ရှိလေပြီ။ ဂလက်ဒီ ကတော့ ခရီးတစ်မိုင်ခန့် ဆက်ရလျှင် တရုတ်ပြည်နှင့် တစ်မိုင်ပိုပြီး နီးလာဖို့သာ ရှိသည် ဟု တွက်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လက်မှတ်စစ်၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို လက်မခံဘဲ ရထားပေါ်၌သာ ပေကတ်၍ ထိုင်နေခဲ့လေ၏။

မီးရထားကတော့ စစ်သားများကိုတင်ကာ ခရီးဆက်မြဲ ဆက်လျက်ရှိသည်။ နာရီ အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် မီးရထားသည် မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲ၌ ကုပ်ကုပ်ရုပ်ရုပ်နိုင်လှ သော ဘူတာငယ်ကလေး တစ်ခုတွင် ရပ်သည်။ ရထားတွဲများတွင် အပြည့်အသိပ်လိုက် ပါလာသော စစ်သားအားလုံးသည် အောက်သို့ဆင်း၍ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် တန်းစီ ကြသည်။ ထို့နောက် ဘူတာ၏ တစ်ဖက်ရှိ တောလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားကာ အမှောင် ရိပ်အောက်ဝယ် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ၏။

မီးရထားပေါ်မှ မီးများ မှိတ်သွားကြလေပြီ။ ဂလက်ဒီသည် အမှောင်ရိပ်ကိုခို၍ ရထား တွဲပေါ်၌ လမ်းလျှောက်သည်။ ရထားပေါ်၌ ခရီးသည်ဟူ၍ သူတစ်ဦးတည်းသာ ကျန် တော့၏။ ခပ်ဝေးဝေးမှ အသံတစ်သံကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ ထိုအသံ ဘာသံဖြစ်သည် ကို ချက်ချင်းပင် သိလိုက်သည်။ သူ ကြားလိုက်ရသော အသံမှာ အမြောက်သံ ...။ သူ သည် ရထားပြတင်းမှ ခေါင်းထုတ်၍ အပြင်လောကသို့ လှမ်း၍ မျှော်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဟို ... အဝေးဝယ် အလင်းရောင်တန်းတစ်ခုသည် မိုးကောင်းကင်ဆီသို့ ထိုးတက်လျက် ရှိလေသည်။

ဂလက်ဒီသည် သူပိုင်ပစ္စည်းလေးများကိုယူ၍ တစ်နေရာတွင် ပုံကာ စုစည်းထားလိုက်သည်။ မူလာ ခရီးသွားလာရေး ကိုယ်စားလှယ်ဌာနမှ စာရေးကြီးပြောလိုက်သော စကားများသည် မှန်ကန်လျက်ရှိလေပြီ။ စစ်ဖြစ်နေပြီ။ စာရေးကြီးပြောလိုက်သော စကားသည် သူ၏ နားဝယ် ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်လာသည်။ “ကျွန်တော်တို့ကတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဖောက်သည် ခရီးသွားတွေကို သေလမ်းမပို့ချင်ဘူး ... ဗျာ”

ဂလက်ဒီသည် သေတ္တာနှစ်လုံးနှင့် ထိုင်ဖုံကိုဆွဲကာ ရထားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပြီး ဘူတာပလက်ဖောင်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ စောစောက စစ်သားများ ထွက်ခွာသွားခဲ့သော တောလမ်းကလေးအနီးတွင် တဲငယ်တစ်လုံးရှိ၏။ ထိုတဲငယ်အတွင်းဝယ် လူလေးယောက် မီးလှုံနေကြလေသည်။ ရထားစက်ခေါင်းမောင်းသူ၊ မီးထိုးသမား၊ ရုံပိုင်နှင့် ချီတာသို့ရောက်စဉ်က ရထားပေါ်မှဆင်းနေခဲ့ရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သော ရထားလက်မှတ်စစ်။ သူတို့က ကော်ဖီခါးခါးကျကျတစ်ခွက် ဖျော်၍ သူ့အားတိုက်သည်။ သူတို့၏ လက်ပြခြေပြနှင့် ပြောပြချက်များကို ဘာသာပြန်ယူလိုက်သည့်အခါ သူသည် ခရီးလမ်းဆုံးသို့ ရောက်နေပြီဟူသော အချက်ကို သိလာရလေ၏။ ဤနေရာ၏ တစ်ဖက်တွင် စစ်မြေပြင် ...။

တရုတ်နိုင်ငံ အရှေ့ပိုင်း နယ်မြေမီးရထားလမ်းကို သူပိုင်သည်။ ငါပိုင်သည်ဟု အငြင်းပွားရာမှ တရုတ်နိုင်ငံနှင့် ရုရှားနိုင်ငံ နှစ်နိုင်ငံကြား၌ မကြေညာဘဲ ဖြစ်ပွားလာခဲ့ရသော စစ်ပွဲသတင်းကို အနောက်နိုင်ငံ သတင်းစာများက အကျယ်တဝင့် ရေးသားဖော်ပြခြင်း မပြုခဲ့ကြချေ။ စစ်ပွဲမှာ တိုတောင်းသော စစ်ပွဲဖြစ်၏။ လအနည်းငယ်ကြာမျှ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ နှစ်ဖက်စလုံး အကျအဆုံး များပြားခဲ့သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် တရုတ်တပ်များက ဆုတ်ခွာပေးခဲ့ရ၏။ မီးရထားဌာန ဝန်ထမ်းများကတော့ သူတို့ မီးရထားသည် ဤဘူတာတွင် ရက်ပေါင်းများစွာ ရပ်ထားလိမ့်မည်။ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်မှ ဒဏ်ရာရသည့် လူနာများအား ပြန်ပို့ရန် ရှိလာမှသာ မီးရထားသည် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်လိမ့်မည် စသည်ဖြင့် ဂလက်ဒီ နားလည်အောင် လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ပြောပြကြလေသည်။ သူတို့ကတော့ ဂလက်ဒီအား လာလမ်းအတိုင်း ပြန်သွားဖို့သာ တိုက်တွန်းလျက် ရှိကြလေ၏။

လူသွားလမ်းကလေးမှာ နှင်းခဲများ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော ထင်းရှူးပင်ကြီးများကြား ဝယ် ကွေ့ကာပတ်ကာ ဝင်သွားသည်။ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မြင့်မားသော တောင်တန်းကြီးများက ဝိုင်းကာ ထားပေသည်။ နှင်းသီးနှင်းခဲများသည် ထင်းရှူးပင်များ၏ အကိုင်းအခက်များတွင် တွဲလွဲခိုလျက်ရှိကြသည်။ လမ်းကလေးကိုကြည့်ကာ ဂလက်ဒီ ငေးငိုင်းနေသည်။ သူတို့ကတော့ လာလမ်းအတိုင်းလှည့်၍ ချီတာသို့အရောက်ပြန်ခြင်းသည်

သာလျှင် ဂလက်ဒီအတွက် တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ပြောနေကြလေသည်။

ဂလက်ဒီသည် သူတို့ပြောသည့်အတိုင်း ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ အမှန်တော့ ယခုသူရောက်နေသောနေရာမှာ မန်ချူးရီးယားနယ်စပ်နှင့် မိုင်များစွာ ဝေးတော့သည်မဟုတ်ပေ။ ဆိုက်ဘေးရီးယားနယ်၏ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လှသော လေအေးသည် ပြင်းထန်စွာ ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ ဂလက်ဒီသည် လက်ဆွဲသေတ္တာနှစ်လုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တစ်ဖက်တစ်ချက် ဆွဲလာခဲ့သည်။ ရေနံဆီမီးဖိုနှင့် ဒယ်အိုးပြားသည် တဂိုးဂိုးတဂေါက်ဂေါက် မြည်ကာ လိုက်ပါလာကြလေ၏။ သားမွေးထိုင်ဖုံကိုမူ သူ့လက်မောင်းတွင် ချိတ်ထားသည်။ ဤပုံစံဖြင့်ပင် ဂလက်ဒီသည် လရောင်ကင်းမဲ့လျက်ရှိသော ညမှောင်မှောင်ဝယ် တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

လမ်းဆေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ သစ်ပင်ကြီးများသည် ... ခြေတံရှည်ရှည်နှင့် သရဲတစ္ဆေကြီးများလားဟု အောက်မေ့ရ၏။ မိုးထိမြင့်မားသော တောင်တန်းကြီးများ၏ ဖြန့်မိုးထားမှုကြောင့် အမှောင်သည် ပို၍မှောင်လာသည်ဟု ထင်ရ၏။ မည်းနက်သော ကောင်းကင်ဝယ် ကြယ်ကလေးများသည် တလက်လက်တောက်ပနေကြပေသည်။

ဂလက်ဒီ၏ အနီးအနားဝယ် ဝံပုလွေများ သွားလာလှုပ်ရှားလျက်ရှိကြသည်။ ဂလက်ဒီကတော့ ... လုံးဝသတိမပြုမိချေ။ ရံဖန်ရံခါ နှင်းစိုင်းနှင်းခဲများ ပြိုကျသံကို ကြားရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း နှင်းခဲ၏ အအေးဒဏ်ကို မခံနိုင်၍ သစ်ကိုင်းများ ကျိုးကျသံကို ကြားရ၏။ ထိုအသံများကြားရတိုင်း ဂလက်ဒီသည် အသာရပ်၍ လာရာဘက်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်မိလေသည်။ သို့သော်လည်း ဘာလှုပ်ရှားမှုမျှ မမြင်ရ၊ မတွေ့ရ။ အလင်းရောင်မရှိ။ အပူမရှိ။ ဘာဆို ဘာမျှမရှိ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံးတွင် တစ်ခုတည်းသာ ရှိ၏။ ထိုအရာကား အဖော်မဲ့ခြင်း သို့မဟုတ် အထီးကျန်နိုင်ခြင်း ...။

လေးနာရီခန့် လျှောက်မိသောအခါ အအေးဒဏ်နှင့် မောပန်းခြင်းဒဏ်တို့၏ ဖိစီးမှုကြောင့် နှင်းရည်များ စိုရွဲနေသော ရထားလမ်းပေါ်ထိုင်၍ နားရလေတော့သည်။ ရေနံဆီမီးဖိုကို မီးမွှေး၍ ရေနွေးအနည်းငယ်ကျိုကာ ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်သောက်လိုက်၏။ ဘီစကွတ်နှစ်ချပ်သည် အတော်ကြီး အားဖြစ်စေပါကလား။ အနည်းဆုံး တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက်တော့ အိပ်ဦးမှ ဖြစ်မည်ထင်၏။ သူသည် လက်ဆွဲသေတ္တာများကို လေကွယ်အောက် သူ့ဘေး၌ ထောင်၍ ချထားလိုက်ပြီး သားမွေး အနွေးထည်ထိုင်ဖုံကို တစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးသွားအောင် ပတ်လိုက်ကာ အသာလှဲ၍ အိပ်လိုက်လေ၏။

အိပ်ပျော်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက်နှင့်ပင် ခွေးအူသံများကို ကြားနေရသည်။ အခုလိုအချိန်

မတော် ညကြီးမင်းကြီးမှာ ဘယ်သူကများ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ခွေးတွေကို လွှတ်ထားပါလိမ့်ဟုပင် တွေးလိုက်မိသေးသည်။

နောင် တရုတ်ပြည်ရောက်၍ နှစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင်မှ ထိုညက သူကြားခဲ့ရသော အူသံများသည် သူထင်သလို ခွေးအူသံများမဟုတ်၊ အမဲလိုက်ဝံပုလွေအုပ်ကြီး အူနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြန်၍ သတိထားမိသည်။

သူအိပ်ရာမှ နိုးလာချိန်တွင် အရုဏ်ဦး၏ ရှေ့ပြေးအလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့သည် တောင် တန်းများပေါ်သို့ ဖြာဆင်းလျက်ရှိပေပြီ။ အအေးဒဏ်ခံထားရ၍ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြော အခြင်များမှာ တောင့်တင်းလျက်ရှိသည်။ တစ်ရေးတစ်မော့မျှ နားနေအိပ်စက်လိုက်ရသဖြင့် လူကတော့ ကြည်လင်လန်းဆန်းနေ၏။ သူသည် ကပျာကသီ မီးမွှေးကာ ရေနွေးတစ်အိုး ကျို၍ ကော်ဖီဖျော်သောက်ပြန်သည်။ ဘီစကွတ်အနည်းငယ်ကိုလည်း စားလိုက်၏။ ထို့နောက် ထုံးစံအတိုင်း ပစ္စည်းကလေးများကိုဆွဲကာ မီးရထားလမ်းအတိုင်း ခရီးဆက်ရ ပြန်လေ၏။

အအေးဒဏ်နှင့် မောပန်းနွမ်းနယ်မှု ဒဏ်တို့ကား ပြင်းထန်လှချေသည်။ သူ့ခြေထောက် များသည် တရွတ်ဆွဲလျက် ရှိကြလေပြီ။ သို့သော်လည်း တော်ပါသေး၏။ ထိုည သန်းခေါင် ကျော်အချိန်ခန့်တွင် ချီတာမြို့၏ မီးတလက်လက်ကို အမှောင်ထုအောက်တွင် လှမ်းမြင် နေရပြီဖြစ်၏။

သူ ဦးတည်သွားနေသည့် ခရီးပန်းတိုင်ကို တွေ့မြင်ရပြန်တော့လည်း အားတက်လာပြန် သည်။ စိတ်အားကို တင်း၍ ဆက်လျှောက်ပြန်သည်။ နောက်ဆုံး ဆက်၍ မလျှောက်နိုင် တော့သည့်အဆုံးတွင် ဂလက်ဒီသည် လက်ထဲမှပစ္စည်းများကို ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ချကာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။ သူ့လိုလျှောက်လာနေကြသော ရုရှားလူမျိုး အများအပြား မှာလည်း သူပုံစံအတိုင်းပင် သူတို့လက်ထဲမှ ပစ္စည်းများကိုချကာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်လျက် ရှိကြလေသည်။

ထိုညက ဂလက်ဒီ၏ အနီးသို့ မည်သူမျှမလာကြချေ။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင်မူ ဘူတာရုံမှ ဝန်ထမ်းအချို့ရောက်လာပြီး သူ့အား လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်သဖွယ် ဝိုင်းအုံ ကြည့်ကြပြီး ခေါင်းများ တဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ပြန်ထွက်သွားကြလေသည်။

သူတို့တစ်တွေ ပြောသမျှကို ကြားတော့ ကြားလိုက်ရ၏။ နားမလည်။ ဤသို့ဖြင့် ဂလက်ဒီသည် အလွန်အေးမြသောလေဒဏ် နှင်းဒဏ်ကိုခံကာ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာပင် ဆက်၍ ထိုင်နေလေ၏။ မည်သူကမှလည်း သူ့အား ဂရုမစိုက်ကြတော့ချေ။ သူသည် ထိုင်နေရင်းကပင် ငိုက်သည့်အခါ ငိုက်သွားသည်။ အိပ်ပျော်သည့်အခါ အိပ်ပျော်သွား

သည်။ အအေးဓာတ်ကတော့ ပို၍ ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် အေးစက်တောင့်တင်းလျက်ရှိ၏။ သည်ပုံအတိုင်းသာဆိုလျှင်တော့ သူသည် အအေးဒဏ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးတောင့်တင်းပြီး ရုရှားမီးရထားပလက်ဖောင်းပေါ်၌ သေဖို့သာရှိတော့သည်ထင်၏။ အအေးသက်သာအောင် တစ်စုံတစ်ခုတော့ လုပ်မှဖြစ်မည်ထင်သည်။ ဘာလုပ်ရပါမည်နည်း။ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ရန်ဖြစ်လိုက်လျှင် စိတ်ရောကိုယ်ပါ အပြောင်းအလဲဖြစ်ကာ အအေးဒဏ်မှ သက်သာနိုင်စရာ ရှိကောင်းရှိပေလိမ့်မည်။

ဦးထုပ် နီရဲရဲကိုဆောင်းကာ ပလက်ဖောင်းပေါ်အတိုင်း သူ့ဘက်သို့ လျှောက်လာနေသော ရုရှားအရာရှိတစ်ဦးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ထိုအရာရှိထံပြေးသွား၍ ခြေထောက်နှင့် ကန်လိုက်ရလျှင် ကောင်းလေမလား သို့မဟုတ် ထိုအရာရှိ၏ ခေါင်းမှ ဦးထုပ်ကို လက်သီးနှင့် ထိုးချလိုက်ရလျှင် ကောင်းလေမလား။ သူ့ဘာလုပ်လျှင် ကောင်းမည်ကို ဝေခွဲမရဖြစ်ကာ ချိတုံချတုံဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အနေဖြင့် အကြမ်းနည်းကို သုံးစရာမလိုတော့ကြောင်း ချက်ချင်းပင် နားလည်လာရသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအရာရှိနှင့်အတူ လက်နက်ကိုင် စစ်သားသုံးဦး ပါလာရုံမျှမက သူ့ထံသို့လာခြင်းမှာ သူ့အား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားရန် လာကြခြင်း ဖြစ်နေသောကြောင့်ပေတည်း။

အရာရှိက ဂလက်ဒီအား အမိန့်အရ ဖမ်းဆီးလိုက်ပြီဖြစ်၍ သူနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ရမည်ဟု ခေါ်သည်။ ဂလက်ဒီကလည်း ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုတော့ပေ။ သူ့ပစ္စည်းများကိုဆွဲကာ အရာရှိနောက်မှ ကောက်ကောက်ပါအောင်ပင် ထ၍ လိုက်သွားလေ၏။

အရာရှိက သူ့အား ပလက်ဖောင်းဘေးရှိ အခန်းတစ်ခန်းဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ အခန်းမှာ အလွန်ညစ်ပတ်ပေရေ နံစော်လှသဖြင့် ဂလက်ဒီမှာ အော့ချင်အန်ချင်လျက် ရှိလေသည်။ သူ့အား အခန်းထဲတွင်ထားခဲ့ပြီး အရာရှိ ပြန်ထွက်သွားသည်။ တံခါးကို အပြင်မှနေ၍ သော့ခတ်သွား၏။ အခန်းထဲ၌ ကြာကြာနေရလေလေ ဂလက်ဒီမှာ စိတ်ပျက်လေ။ ဤအခန်းထဲ၌ နေခြင်းထက် အပြင်နှင်းတောထဲ ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ ထိုင်နေခြင်းက ပို၍ကောင်းလိမ့်မည်ဟုပင် ထင်လာမိ၏။

နောက်ဆုံးတွင်မူ အခန်းတံခါး ပြန်ပွင့်လာပြီး စောစောက အရာရှိကပင် တခြားအခန်းငယ်တစ်ခုဆီသို့ ခေါ်သွားပြန်သည်။ ထိုအခန်းထဲတွင်ကား အင်္ဂလိပ်စကားပြောတတ်သော စကားပြန်တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရလေ၏။ သူ့ကိုတွေ့လျှင် တွေ့ချင်းပင် စကားပြန်က စကားတွေ မရပ်မနားပြောသည်။ သူ့ဘာတွေ ပြောနေသည်ကို ဂလက်ဒီ နားမလည်ချေ။ စကားပြန်သည် သူပြောချင်တာ ပြောပြီးလျှင် ပြီးချင်း ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဂလက်ဒီက တော့ ရှေ့လာမည့်အရေးကိစ္စအတွက် ကြိုတင်၍ စဉ်းစားခြင်း၊ တွေးတောခြင်း မပြုတော့

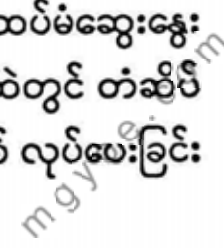
ချေ။ သားမွေး အနွေးထည်ကြီးကို ထုတ်၍ခြုံကာ အိပ်ဖို့ကြိုးစားသည်။ ဤအခန်းသည် စောစောက အခန်းထက် များစွာသန့်ပြန့်ပေသည်။ သူသည် အစောင့်စစ်သား၏ မျက်စိအောက်မှာပင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သွားလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဂလက်ဒီအား စစ်ဆေးမေးမြန်းကြလေတော့သည်။ သူတို့သည် ဂလက်ဒီ၏ သစ်လွင်တောက်ပြောင်လျက်ရှိသော နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို အသေအချာကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး အချင်းချင်း ဆွေးနွေးကြသည်။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွင် 'အလုပ်အကိုင် ... သာသနာပြု' ဟု ဖော်ပြထားပေရာ သူတို့ကြားတွင် အယူအဆလွဲမှားမှုများ ပေါ်လာလေ၏။ 'သာသနာပြု' ဟူသော စကားကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် 'မစ်ရှင်နရီ' ဟုခေါ်ပေရာ ... ယင်း စကားလုံးသည် တခြားအင်္ဂလိပ် စကားလုံးတစ်လုံးဖြစ်သော 'မစ်ချင်နရီ' နှင့် အသံထွက်ချင်း ဆင်နေသည်။ အသံထွက်ချင်း ဆင်သော်လည်း အဓိပ္ပာယ်ချင်းကား များစွာကွာခြား၏။ 'မစ်ချင်နရီ' ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ 'စက်မှုပညာ' ကို ရည်ညွှန်းခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူတို့၏စိတ်ထဲတွင်ကား မစ်ရှင်နရီဟူသော စကားအရ၊ ဂလက်ဒီသည် စက်မှုအတတ်ပညာတစ်ခုခုဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူဟု ယူဆလျက်ရှိကြလေပြီ။ ဂလက်ဒီလို စက်မှုလက်မှု တတ်ကျွမ်းသောလူမျိုး ရုရှားနိုင်ငံတွင် အများကြီး လိုနေသည်ဟု သူတို့က ဆိုသည်။ ဂလက်ဒီသည် သူတို့နိုင်ငံတွင် နေလိုစိတ် ရှိကောင်းရှိမည်ဖြစ်၍ အမြဲနေသွားရန် တိုက်တွန်းကြလေ၏။

ထိုအချိန်က ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အခြားနိုင်ငံများမှ ... ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို သက်ဝင်ယုံကြည်သော အသိပညာရှင် အတတ်ပညာရှင်လူငယ်များအား ရုရှားနိုင်ငံမှ လိုလိုလားလား လက်ခံလျက်ရှိသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံ တည်ဆောက်ရာ၌ ယင်းကဲ့သို့သော လူငယ်များထံမှ အကူအညီရလျှင် များစွာ ထိရောက်အောင်မြင်လိမ့်မည်ဟူသော ယုံကြည်ချက်ကလည်း အခိုင်အမာရှိနေချိန် ဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂလက်ဒီအဖို့တော့ သူ့အား စစ်ဆေးနေသူများ၏ အမှားကြောင့် သောကရောက်လျက်ရှိရသည်။ စစ်ဆေးနေသူများ နားလည်သဘောပေါက်အောင် သူမည်သို့လုပ်ရပါမည်နည်း ...။

ဂလက်ဒီသည် အကြံတစ်ခု ခေါင်းထဲဝင်လာသဖြင့် သူ၏သမ္မာကျမ်းစာ စာအုပ်ကလေးကို ထုတ်ကာ အတွင်းမှဓာတ်ပုံများကိုပြပြီး သူ၏အလုပ်အကိုင်ကို သူတို့ သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြသည်။ ဤနည်းမှာ ထိရောက်မှုတော့ရှိ၏။ သူတို့ချင်း ထပ်မံဆွေးနွေးကြပြီးသော် ... သူ၏နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ပြန်ပေးသည်။ နိုင်ငံကူးစာအုပ်ထဲတွင် တံဆိပ်များလည်း အသစ်ရိုက်ပေးသည်။ နိုင်ငံတွင်းသွားလာနေထိုင်ခွင့် ဗီဇာအသစ် လုပ်ပေးခြင်း

ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ဂလက်ဒီအတွက်တော့ သူသွားလိုရာ ခရီးကို ဆက်သွားနိုင်ဖို့ လက်မှတ် အသစ်တစ်ခုရပြီဟုပင် သဘောပေါက်ထားလေ၏။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် သူတို့က ဂလက်ဒီအား ရထားတစ်စီးဆီသို့ လိုက်ပို့ကြသည်။ 'နစ်ကိုစာ ယူဆာရီစကီး' ဟု ခေါ်သောနေရာကို ရောက်လျှင် ရထားပြောင်းဖို့ သူ့အား မှာသည်။ ထိုနေရာ ရောက်သည့်အခါ မန်းချူးရီးယား ပြည်နယ်ထဲမှ ဆွာဖင်ဟိုး(ရုရှားတို့ က ပိုဂရာနီချန်နာယားဟု ခေါ်သည်) သို့သွားသည့် မီးရထားကို စီးရမည်ဟုလည်း မှာ သည်။ ဆွာဖင်ဟိုးရောက်လျှင် ဟာဘင်သို့ ခရီးဆက်ရန်သာ ရှိလေတော့သည်။

ဂလက်ဒီသည် နစ်ကိုစာ ယူဆာရီစကီးသို့ ရောက်သည့်အခါ ရုရှားအရာရှိများမှာ လိုက်သည့်အတိုင်း သူစီးလာသည့် မီးရထားမှ ဆင်းခဲ့သည်။ ပိုဂရာနီချန်နာယားသို့ သွားသည့် မီးရထားကို ရှာသည်။ မတွေ့။ ဟိုမေး သည်မေး လိုက်မေးသည်။ အင်္ဂလိပ် စကား ပြောတတ်သူလည်း တစ်ဦးမှမရှိ။ သူပြောသမျှကို မည်သူမှလည်း နားမလည်။ ဤသို့ဖြင့် ဘူတာထဲဝယ် တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေရပြန်လေသည်။

ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့တော့သည့်အဆုံးတွင် ဂလက်ဒီသည် စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချကာ သူ၏ ပစ္စည်းများကိုချ၍ ထိုတစ်ည ဘူတာရုံပလက်ဖောင်းပေါ်၌ အိပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရ လေ၏။ ထိုညတွင်လည်း ဂလက်ဒီသည် အအေးဒဏ်ကို ပြင်းထန်စွာ ခံရပြန်လေသည်။ အေးလွန်း၍ အသက်သေလိမ့်မည်ဟုပင် ထင်မိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် သူ့လက်စွဲတော် မီးဖိုကလေးဖြင့် ကော်ဖီဖျော်သောက် သည်။ ချွေတာရေးစနစ်ဖြင့် ဘီစကွတ် နှစ်ချပ်သာ စားသည်။ ပြီးသော် ... သူ၏ ပစ္စည်းများ ကို ကုန်ရုံခန်းတွင် ခေတ္တမျှအပ်နှံကာ အစိုးရရုံးတစ်ရုံး တွေ့လိုတွေ့ငြား အရှာထွက်လေ သည်။ အကယ်၍ အစိုးရရုံးတစ်ရုံးသာတွေ့ပါက ကံကောင်းလျှင် အင်္ဂလိပ်စကား ပြော တတ်သူ တစ်ဦးတလေနှင့် တွေ့ကောင်းတွေ့နိုင်ပေသည်။ တွေ့လျှင် အကူအညီတော့ ရနိုင်စရာရှိသည်ဟု သူယုံကြည်လေသည်။

သူမျှော်လင့်သည့်အတိုင်း အစိုးရရုံးများကိုတော့ တွေ့ပါ၏။ သို့သော်လည်း အင်္ဂလိပ် စကားပြောတတ်သူတစ်ဦးမှ မရှိချေ။ ယခုအခါတွင် ဂလက်ဒီသည် သူ၏ သမ္မာကျမ်း စာအုပ်ကလေးကိုပြ၍ ရုပ်ပုံကလေးများဆွဲ၍ သူပြောချင်သမျှကို ပြောပြနိုင်အောင် ကြိုးစား တတ်သည်။ ယခု တစ်ကြိမ်တွင်မူ ကြံရာမရဖြစ်နေသဖြင့် သူ့အစ်ကို လော်ရီ၏ စစ်ဝတ် စစ်စားနှင့်ပုံကို ထုတ်ပြမိလေ၏။ သူ့အစ်ကိုပုံမှာ ဗြိတိသျှဘင်ခရာတပ်မှ ဝတ်စုံနှင့်ပုံ ဖြစ်သည်။ ရုရှားတို့၏ မျက်စိထဲဝယ် သူ့အစ်ကို၏ ယူနီဖောင်းဝတ်စုံသည် ဗိုလ်မှူးချုပ် အဆင့်လောက် ဖြစ်နေဟန်တူ၏။ ထိုပုံကိုအကြောင်းပြ၍ ဂလက်ဒီမှာ အကူအညီများစွာ

ရခဲလေသည်။

ဘူတာရုံ၌ ထားခဲ့သော ပစ္စည်းများကို လိုက်၍ယူပေးပြီး ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် တည်းခို နိုင်ရန် စီစဉ်ပေးကြသည်။ ထိုညအဖို့ သူမသည် နွေးနွေးထွေးထွေးနှင့် သက်သောင့် သက်သာ အိပ်ရလေ၏။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင်လည်း သူ့အား ရထားအထိ လိုက်ပို့ ပေးရုံမျှမက သူ၏ လက်မှတ်များကိုပါ အသစ်လဲလှယ်ပေးကြသည်။ သူ၏ ခရီးစဉ်သည် ပြောင်းခဲ့လေပြီ။ ဂလက်ဒီသည် ဗလာဒီဗော့စတော့သို့ သွားသောမီးရထားနှင့် လိုက်ခဲ့ရ၏။ ရထားပေါ်မှနေ၍ ဆိုက်ဗေးရီးယားပြည်နယ်၏ အလှအပ ရှုခင်းများကိုကြည့်ရင်း သူ့ အစ်ကို လော်ရီ၏ ဓာတ်ပုံများကြောင့် အဆင်ပြေခဲ့ရသည်များကို သတိရမိသည်။ သူသည် သူ့အစ်ကို လော်ရီအတွက် ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့မိလေ၏။

ဗလာဒီဗော့စတော့ ဘူတာပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် လက်မှတ်သိမ်းသူက သူ၏ လက် မှတ်ကို စစ်ဆေးပြီးသော် သွားခွင့်ပြုသည်။ ဘူတာနံရံပေါ်၌ ကပ်ထားသည့် ပိုစတာပေါ် ဝယ် 'ခရီးသည်များဟိုတယ်' ဟူသော စာတန်းကြီးကို မြင်ရ၏။ သူသည် ချက်ချင်းပင် ထိုဟိုတယ်သို့ သွား၍ တည်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ဟိုတယ်ရှိရာသို့ ရောက်ဖို့ကား မခဲယဉ်းလှပေ။ လမ်းပေါ်၌ တွေ့သမျှလူများကို လက်ပြခြေပြ မေး၍ သွားရာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပင် ရောက်ခဲ့သည်။ ဟိုတယ်စာရေးက လည်း ရှောရှောရှူရှူနှင့်ပင် လက်ခံခဲ့၏။ သို့သော်လည်း ဤဟိုတယ်ရောက်ခါမှ မွန်ဂို လီယံလူမျိုး မျက်နှာပေါက်နှင့် လူတစ်ယောက်သည် သူ၏ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို တောင်း ယူစစ်ဆေးပြီးသော် သူ့အား ပြန်မပေးဘဲ သူ့အိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်သည်။ ဂလက်ဒီ ကတော့ ထိုအမျိုးသားသည် ရဲနှင့်ပတ်သက်သောသူ တစ်ဦးဦးဖြစ်ရမည်ဟုပင် ထင်သည်။ သူပြောသည့် စကားများထဲတွင် 'အို၊ ဂျီ၊ ပီ၊ ယူ' ဟူသော စာလုံးများ မကြာခဏပါလာ သည်။ ဂလက်ဒီကတော့ ထိုစာလုံးများ၏ အတိုကောက်အဓိပ္ပာယ်ကို လုံးဝမသိချေ။

ထိုအချိန်မှစ၍ ထိုလူသည် ဂလက်ဒီအပါးမှ မခွာတော့ချေ။ ဂလက်ဒီသွားလေရာ နောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်ကာ တောက်တဲ့ကပ်သလို ကပ်နေသဖြင့် ဂလက်ဒီမှာ များစွာမှပင် စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်ရလေတော့၏။ သွားရလာရသည်မှာလည်း လွတ်လပ်မှု မရှိတော့ပေ။

ဗလာဒီဗော့စတော့ မြို့တွင်းသို့ လှည့်လည်ပြသလိုကြောင်း ဇွတ်အဓမ္မ ပြောနေပြန် သဖြင့် ဂလက်ဒီမှာ မငြင်းသာတော့ဘဲ လက်ခံခဲ့ရပြန်သည်။ မြင်ရသမျှ ရှုခင်းများမှာ ဂလက်ဒီအဖို့ စိတ်သက်သာစရာ မရှိချေ။ ညစ်ပတ်ပေရေ နံ့စော်နေသောလမ်းများ၊ အစား အသောက်ဝယ်ရန် တန်းစီ စောင့်နေကြသော လူအုပ်ကြီးများ၊ အစာရေစာ ဝဝလင်လင်

မစားရ၍ အရောင်အဆင်းကင်းမဲ့နေသည့် မျက်လုံးများပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးများ၊ စုတ်ပြတ် ပေရေနေသည့် အဆောက်အအုံများ၊ ချွေးတစိုစိုကြေးအထပ်ထပ်နှင့် တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် ထပ်လှမတတ် တိုးဝှေ့ကာ ပါလာကြသော ဘတ်စ်ကားစီး ခရီးသည်များ...။ ဂလက်ဒီမြင်ရသမျှမှာ နှလုံးမသာယာဖွယ်တွေချည်း ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဂလက်ဒီသည် ထိုရဲအရာရှိနှင့်အတူ တစ်နေရာတွင်ရပ်၍ ဘတ်စ်ကား စောင့်ကြသည်။ ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာ၏။ ခပ်ပိန်ပိန်ပါးပါး အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ဘတ်စ်ကားဆီသို့ အပြေးအလွှားသွားကာ တက်ရန် ကြိုးစားလေ သည်။ သို့သော်လည်း ဘတ်စ်ကား အပေါက်ဝ၌ စုပြုံ၍ တိုးကာ တွဲလောင်းခိုလိုက်လာ ကြသော အမျိုးသားများက ကားပေါ်တက်ရန် အားထုတ်နေသော အမျိုးသမီးအား ကား ပေါ်သို့ တက်ခွင့်မပေးသည့်အပြင် အပေါ်မှနေ၍ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းနေကြသည်။ အမျိုး သမီးခမျာ ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ မတက်နိုင်ချေ။ ဘတ်စ်ကား ထွက်သောအခါတွင် မူကား အပေါက်ဝ၌ စုပြုံ၍ တွယ်ကပ်လိုက်ပါလာကြသော ယောက်ျားတစ်သိုက်သည် အမျိုးသမီး အား ချိုင်းမှမ၍ ခေါ်သွားကြပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ လမ်းမပေါ်သို့ ပြန်၍ ပစ်ချခဲ့ကြ လေ၏။

ကားပေါ်မှ လွတ်ချလိုက်သောအရှိန်ကြောင့် အမျိုးသမီးသည် လမ်းမပေါ်ဝယ် နှစ်ပတ် သုံးပတ်မျှ လိမ့်သွားသည်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ယောက်ျားများသည် အမျိုးသမီး၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ သနားရမည့်အစား ဝိုင်း၍ ငြာသံပေးကာ ဟားတိုက် ရယ်မောသွားကြလေ၏။ အမျိုးသမီးကတော့ လဲနေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထရပ်သည်။ အမျိုးသမီးသည် ကျိတ်၍ ငိုကြွေးလျက်ရှိလေပြီ။

ဂလက်ဒီသည် ကိုယ်ချင်းစာနာသောစိတ်ဖြင့် အမျိုးသမီးထံသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ သူနှင့်ပါလာသော ရဲအရာရှိက သူ၏လက်ကိုဆွဲကာ မသွားဖို့တားသည်။

ဂလက်ဒီသည် အမှတ်မထင် မြင်ခဲ့ရသော ထိုအဖြစ်ကို တစ်သက်လုံး မေ့၍မရတော့ ပေ။ သူ့စိတ်ဝယ် မည်မျှလောက် ထိခိုက်ခဲ့ရသည်ကိုလည်း ဖော်ပြခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်လောက် အောင်ပင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သူ့အနေဖြင့် ဤတိုင်းပြည်မှ မြန်မြန်ထွက်သွားလိုသော စိတ်သာ လျှင် ပြင်းပြလျက်ရှိ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ရဲအရာရှိသည် စောစောစီးစီးပင် ဂလက်ဒီ၏ အခန်းဝမှ လာ၍ စောင့်နေပြန်သည်။ နှစ်ဦးသားတွဲ၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာကြသည့်အခါ ဂလက်ဒီက မေးလေ၏။

“ကျွန်မ ဟာဘင်ကို ခရီးဆက်ဖို့အတွက် အဆက်အသွယ်ရပြီလား”

သူက ဂလက်ဒီအား စူးစူးရဲရဲ ကြည့်သည်။

“မင်း ... တရုတ်ပြည်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သွားမှာလဲ၊ မင်းမှာ လက်မှတ်ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံမှမရှိတာ”

ဂလက်ဒီသည် ဒေါသမဖြစ်စဖူး ဖြစ်လာသည်။

“ကျွန်မ လန်ဒန်ကနေ တိန်ဆင်းအထိ ရထားခ ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ ရှင်တို့နိုင်ငံရဲ့ မီးရထား ဌာနက ဝန်ထမ်းတွေသာ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ကြမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ တရုတ်ပြည် ရောက်နေ တာကြာလှပြီ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းဒီလောက် ဝေးတဲ့ခရီးကို ဘာကြောင့် သွားနေတော့မှာလဲ၊ တရုတ်ပြည် သွားပြီး အလုပ်လုပ်မယ့်အစား ဒီမှာလည်း လုပ်နိုင်တာပဲ၊ ငါတို့နိုင်ငံက မင်းလို စက်ပစ္စည်း ကိုင်တတ်တဲ့အမျိုးသမီးတွေ သိပ်လိုနေတယ်၊ ဒီတော့ကာ ...”

“စက်ပစ္စည်းတွေ ဟုတ်လား၊ ကျွန်မတစ်သက်မှာ ဘယ်စက်ပစ္စည်းနဲ့မှ အလုပ်မလုပ် ခဲ့ဖူးဘူး၊ ရှင် ... ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ မင်းဒီမှာပဲ နေလိုက်ပါတော့ကွာ၊ တရုတ်ပြည်ဟာ ဝေးလွန်းလှ ပါတယ်၊ ငါတို့ကလည်း မင်းကိုကောင်းကောင်း ထားမှာပါ”

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ဂလက်ဒီသည် စိတ်လက်မကြည်မလင်၊ မရွှင်မပျဖြစ်နေရလေ၏။ အင်္ဂလန်မှ စတင်၍ ခရီးထွက်လာကတည်းက သူ၏ ရှေ့ရေးအတွက် ပူပင်ကြောင့်ကြခြင်း ကင်းခဲ့၏။ ယခု တရုတ်ပြည်နှင့် နီးလာခါမှပင် သူ့ဘဝ မလုံခြုံမှုအတွက် အကြီးအကျယ် သောကရောက်နေရလေပြီ။ သူ့အား တွယ်ကပ်နေသော ဤလူသည် သူ ခရီးမဆက်နိုင် အောင် တစ်စုံတစ်ဦး၏ ညွှန်ကြားချက်အရ လုပ်ဆောင်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယုံမှားသံသယ ဖြစ်စရာ မလိုတော့ပေ။

ထိုနေ့က အပြင်မှပြန်၍ ဟိုတယ် ဧည့်ခန်းမကြီးထဲ ဝင်လာခိုက်တွင် သူ့နောက်နားမှ လူတစ်ယောက် ကပ်၍ လိုက်လာနေသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။ သူ့သွားလေရာသို့ ကပ်၍လိုက်နေသော အို၊ ဂျီ၊ ပီ၊ ယူက လူမှာ သူနှင့်အတူ အပြင်မှပြန်လာပြီး ယခုမှ လူချင်းခွဲသွားစ ရှိသေးသည်။ သူနှင့် လူချင်းခွဲသွားပြီး စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့ သည်ကို သူကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရ၏။ သို့ဆိုလျှင် သူ့နောက်မှ ကပ်၍ပါလာသူသည် မည်သူ ဖြစ်နိုင်သနည်း။

ဂလက်ဒီသည် မသိမသာကလေး ခေါင်းကိုငဲ့၍ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ၏ နောက်မှ ပါလာသူမှာ မိန်းမပျိုတစ်ဦးပေတည်း။ အသားညိုညို၊ ဝတ်စားထားပုံမှာ ရိုးရိုးစင်းစင်း ကလေးဖြစ်သော်လည်း ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိသည်။ မိန်းမပျိုသည် ဂလက်ဒီနှင့် ဘေးချင်း

mgj.com

ယှဉ်မိအောင် လျှောက်လာသည်။ ဂလက်ဒီ၏ဘက်ကိုမူ လုံးဝလှည့်မကြည့်ပေ။ သို့သော် လည်း လူချင်း ယှဉ်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံဖြင့် စကားစပြောလေ သည်။ မိန်းကလေး၏နှုတ်မှ ထွက်လာသည့် အင်္ဂလိပ်စကားမှာ ပီပီသသ ရှိလှပေသည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ပြောစရာတွေ ရှိနေတယ်၊ သိပ်လည်း အရေးကြီးတယ်၊ ဘေးလူတွေ မရိပ်မိပါစေနဲ့၊ ကျွန်မနောက်က လိုက်ခဲ့ပါ”

မိန်းမပျိုသည် ဂလက်ဒီကို ကျော်၍တက်သွားသည်။ ဂလက်ဒီသည် ထူးထူးထွေထွေ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ နောက်မှ လိုက်သွား၏။ အပြင်ဘက် ဆောင်ကူးလမ်းကြားသို့ရောက် သော် မိန်းမပျိုက ဂလက်ဒီအား လူသူလေးပါးမမြင်နိုင်သည့် မှောင်ရိပ်ကျကျထောင့်ဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို စကားပြောဖို့ စောင့်နေတာကြာပြီ၊ ဟို၊ အို၊ ဂျီ၊ ပီ၊ ယူ စုံထောက်စုတ် က ရှင့်အနားက မခွာနိုင်ဖြစ်နေလို့”

“ကျွန်မကို ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ၊ ရှင်ဘာဆိုလိုတာလဲ၊ ကျွန်မတော့ နားမလည်တော့ ဘူး၊ ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ”

“ကျွန်မ ဘယ်သူဘယ်ဝါ၊ ဘယ်ကဆိုတာက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ရှင်အခု ဒုက္ခရောက် နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်မဟာ ဗြိတိသျှ နိုင်ငံသားတစ်ယောက်ပါ၊ ကျွန်မမှာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်လည်း ရှိပါတယ်”

“ရှင့်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်က အခုဘယ်မှာလဲ”

“ဟောဒီ ကျွန်မအိတ်ထဲမှာပါ”

“ယူလိုက်စမ်းပါ၊ ကျွန်မကြည့်ပါရစေ”

ဂလက်ဒီသည် သူ့အိတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်မှာ အိတ်ထဲ၌ မရှိပေ။ ချက်ချင်းပင် သတိရလာသည်။ အို၊ ဂျီ၊ ပီ၊ ယူ စုံထောက်က သူ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို တောင်း၍ကြည့်ပြီးသော် ပြန်မပေးဘဲ သူ့အိတ်ထဲ ထည့်သွားသည်မဟုတ်ပါလား။

ဂလက်ဒီသည် စိုးရိမ်သောကစိတ်ဖြင့် တွေ့တွေ့ငေးငေးဖြစ်လျက်ရှိသည်။ မိန်းကလေး ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဂလက်ဒီအား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဂလက်ဒီ၏ အဖြစ်ကို လည်း ရိပ်စားနားလည်သွားပုံရ၏။

“သူတို့လက်ထဲ ရောက်နေတာ အခုထိ ပြန်မရသေးဘူးမဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို အမြန်ဆုံး ပြန်ရအောင်လုပ်မှဖြစ်မယ်၊ အခုဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေက ဒီလို၊ သူတို့မှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့စက်ရုံအလုပ်သမားတွေ အများကြီးလိုနေတယ်၊ သူတို့ ရှင့်ကို

ရုဂ္ဂားနိုင်ငံအလယ်ပိုင်းက တစ်နေရာရာကို ပို့ပစ်မှာ သေချာတယ်။ အဲသလို ပို့လိုက်ရင်တော့ ရှင့်ဘဝဟာ ဆုံးပြီ။ အရေးကြီးတာက ရှင့်ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ပြန်ရအောင်လုပ်ဖို့ပဲ။ ပြန်ရရင်လည်း လက်မှတ်ကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ဦး”

“ပြန်ရအောင် ကျွန်မ ကြိုးစားပါ့မယ်။ ရရင် ကျွန်မ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမလဲ”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ကူညီနိုင်ပါတယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့။”

“ကျွန်မကို ကူညီမယ် ... ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုများ ကူညီနိုင်မှာလဲရှင်”

“နားထောင်ပါ။ ကနေ့ည သန်းခေါင်ကျော်ရင် အဝတ်အစားလဲပြီး ရှင့်ပစ္စည်းတွေကို ပါ အဆင်သင့်ပြင်ထားပါ။ ရှင့်အခန်းတံခါးကို တစ်ချက်လာခေါက်လိမ့်မယ်။ တံခါးခေါက် သံကြားရင် မကြောက်နဲ့။ တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်ပါ။ အပြင်မှာ လူတစ်ယောက်တွေ့လိမ့်မယ်။ သူ့နောက်ကလိုက်ပါ။ သူ့ကိုတော့ စကားသွားမပြောနဲ့။ သူ့နောက်က တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ပဲ လိုက်သွားပါ။ ကျွန်မပြောတာ နားလည်ပြီနော်။ အခု လောလောဆယ် အရေးကြီးတာက ရှင့်ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ပြန်ရအောင်လုပ်ဖို့ပဲ”

ဂလက်ဒီသည် အားငယ်သောစိတ်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မိန်းကလေးထွက်သွား သောအခါ ဂလက်ဒီမှာအတန်ကြာမျှ ရပ်၍ငေးငိုင် တွေဝေလျက်ရှိသည်။ သူ ဘယ်လိုလုပ် ရပါမည်နည်း။ အရေးကြီးသည်ကား သူ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ပြန်ရဖို့ဖြစ်သည်။ ဤကိစ္စ မှာ အရေးအကြီးဆုံးကိစ္စ၊ မလုပ်လျှင် မဖြစ်သောကိစ္စ။

ဂလက်ဒီသည် ဟိုတယ်ဧည့်ခန်းမကြီးဆီသို့ ပြန်လျှောက်သည်။ အို၊ ဂျီ၊ ပီ၊ ယူ စုံထောက်ကား သူ့စားပွဲတွင် အကျအနထိုင်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို အေးအေးဆေးဆေး သောက်လျက်ရှိနေရာမှ သူ့အနီးသို့ ရောက်လာသော ဂလက်ဒီအား မော့ကြည့်သည်။

“ကျွန်မရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ကျွန်မ ပြန်လိုချင်တယ်” ဟု ဂလက်ဒီက ပြောသည်။

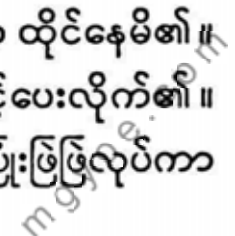
စုံထောက်သည် သူ့ပါးစပ်မှ စီးကရက်ကိုချွတ်လိုက်ပြီး မီးခိုးငွေ့များကို မှုတ်ထုတ် လိုက်သည်။

“မင့်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို စစ်တုန်းပဲ ရှိသေးတယ်။ ငါ ကနေ့ညနေ ပြန်ယူလာခဲ့မယ် လေ ...”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

ဂလက်ဒီက ဒါလောက်ပဲပြောပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုည ညစာစားအပြီးတွင် ဂလက်ဒီသည် အိပ်ရာပေါ်၌ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမိ၏။ တံခါးခေါက်သံတစ်ချက် ထွက်လာသည်။ ကပျာကယာ ထသွားပြီး ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ တံခါးဝတွင် ရပ်နေသူကား အို၊ ဂျီ၊ ပီ၊ ယူ စုံထောက်ပေတည်း။ သူသည် ပြုံးဖြူလုပ်ကာ

လက်ထဲမှ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို မြောက်၍ မြောက်၍ ပြနေလေသည်။ သူ၏ ခြေထောက် တစ်ဖက်ကို အခန်းထဲသို့ ထိုးသွင်းထားသဖြင့် တံခါးကို ပြန်မပိတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

ဂလက်ဒီသည် စုံထောက်၏ လက်ထဲမှ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူလိုက် မိသည်။

သူသည် ဂလက်ဒီအား ပြူးတူးပြဲတဲ ကြည့်နေရာမှ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်သည်။ နောက်ဆုံးကျတော့ အတောမသတ်နိုင်အောင် ရယ်လေတော့သည်။

ထို့နောက် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားကာ တံခါးကို တအားဆောင့်ပိတ်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

ဂလက်ဒီသည် တံခါးဆီသို့ အပြေးအလွှားသွားကာ တံခါးချက်ကို အတွင်းမှနေ၍ ချိတ်လိုက်သည်။ သူသည် တံခါးကို ကျောနှင့်မှီ၍ရပ်ကာ မျက်စိများကို စုံမှိတ်ထားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ယင်လှုပ်ရှားကာ မောဟိုက်လျက်ရှိလေ၏။ သူ ဤဟိုတယ်တွင် ဆက် နေ၍မဖြစ်တော့။ ယနေ့ည ထွက်ခွာမှဖြစ်တော့မည်။

ဂလက်ဒီသည် ခုတင်ပေါ်၌ကျနေသော နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို အမောတကော ကောက် ယူလိုက်သည်။ မိန်းကလေးပြောသွားသည့် စကားကိုပြေး၍ သတိရလိုက်မိ၏။ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ကို ပြန်ရလျှင် စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ လိုလိမ့်မည်ဟု မှာသွားသောစကား ...။ ဂလက်ဒီ သည် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်ကလေးကို ဖွင့်၍ အတွင်းမှစာရွက်များကို တစ်ရွက်ချင်း လှန်ကြည့်သည်။ သူတို့ လုပ်ထားပုံကို မြင်ရသောအခါ အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။ 'မစ်ရှင် နရီ' ဟူသော စကားလုံးနေရာတွင် 'မက်ကင်းနစ်' ဟု ပြင်ရေးထားကြလေပြီ။

ဂလက်ဒီသည် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး အိတ်ထဲသို့ ကပျာကယာ ထည့်၍ ခုတင်အောက်မှ လက်ဆွဲသေတ္တာများကို ဆွဲထုတ်ကာ တစ်နေရာတွင် စုပုံထား လိုက်၏။ ထို့နောက် အိပ်ရာပေါ်တွင်ပြန်ထိုင်ကာ သန်းခေါင်ကျော်အချိန်ကို စောင့်မျှော် နေမိလေ၏။

မိန်းကလေး ပြောသွားသော စကားများသည် အမှန်တွေချည်းဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်း မိသည်။ မိန်းကလေးသည် သူ့အား ထောင်ချောက်ဆင်ခြင်းပေလော ...။ မည်သို့သော သဘောဖြင့် ကူညီခြင်း ဖြစ်လေသနည်း။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သံသယဖြစ်စရာအချက်တွေကို စဉ်းစားနေ၍ မဖြစ်တော့ပြီ ...။ ကံကိုပင် ကိုးစားရပေတော့မည်။ ယခု လောလောဆယ် အရေးကြီးသည်ကား ဤဟိုတယ်မှဝေးရာသို့ ရောက်ရန်သာဖြစ်သည် မဟုတ်လား ...။

တံခါးခေါက်ပုံမှာ တိုးတိုးညင်းညင်းနိုင်လှသည်။ သဲ့သဲ့သာသာကလေးမျှသာ ဖြစ်၏။ ဂလက်ဒီသည် ရုတ်တရက် တံခါးကို ဖွင့်မပေးသေးဘဲ သံသယစိတ်ဖြင့် ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း

ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ တကယ်တော့ ကြာကြာ စဉ်းစားနေ၍လည်း မဖြစ်။ သူသည် တံခါးကို အသာကလေးဖွင့်လိုက်သည်။ တံခါးဝတွင် မိုးကာအင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားသော လူစိမ်းတစ်ယောက် ရပ်နေသည်။ ကြီးမားသော အမှောင်ထုကြောင့် ထိုလူ၏ မျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်နိုင်ချေ။ ထိုသူသည် စကားတော့ မပြောပေ။ အခန်းထဲမှ မြန်မြန်ထွက်လာရန်သာ လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ပြသည်။

ဂလက်ဒီ လက်ဆွဲသေတ္တာများကို ဆွဲ၍ အခန်းထဲမှ ထွက်နေသည့်အခိုက်တွင် ထိုလူက တံခါးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် တွန်းထားပေးသည်။ ဂလက်ဒီ အပြင်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် ထိုလူသည် ရှေ့မှ ထွက်သွားသည်။ ဂလက်ဒီကလည်း ထိုလူ၏ နောက်မှ ခွာ၍ လိုက်၏။ သူတို့သည် အခန်းကူးစင်္ကြံကိုဖြတ်၍ လှေကားအတိုင်းဆင်းကာ ဟိုတယ် ဧည့်ကြိုကောင်တာရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားကြ၏။ ဟိုတယ်စာရေးသည် သူတို့ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြသည်။ စုံထောက်၏ အရိပ်အယောင်ကိုမူ လုံးဝမမြင်ရချေ။ မကြာမတင်မှာပင် သူတို့သည် အလွန်အေးမြသော ညဉ့်လေထု၏ အောက်သို့ ရောက်သွားကြလေ၏။

ဂလက်ဒီသည် လူစိမ်း၏ နောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်၍ လိုက်သည်။ မီးမရှိသဖြင့် လမ်းမပေါ်ဝယ် အမှောင်ထုက လွှမ်းခြုံထားလေသည်။ အမှောင်အောက် လျှောက်သွားနေစဉ် အတွင်းမှာပင် ဂလက်ဒီ၏ စိတ်က သူတို့သည် ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းဘက်ဆီသို့ ဦးတည်၍ လျှောက်နေသည်ဟု ထင်လာသည်။ အတန်ကြာမျှလျှောက်မိသော် မီးရထားသံလမ်းတစ်ခုဆီသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုနေရာဝယ် လူတစ်ယောက်ရပ်နေသည်။ ထိုသူကား... မနေ့က ဂလက်ဒီတွေ့ခဲ့ရသည့် မိန်းမပျိုပင်တည်း။ သူ့အားခေါ်လာသည့် အမျိုးသားမှာမူ အမှောင်ထုတွင်းသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ဂလက်ဒီသည် မိန်းမပျိုထံသို့ အပြေးအလွှားသွား၍ ကျေးဇူးတင်စကားဆိုသည်။

“ရှင် ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ လိုက်လာတဲ့အတွက် ကျွန်မ ဝမ်းသာမိတယ်” ဟု မိန်းမပျိုက ဆိုသည်။

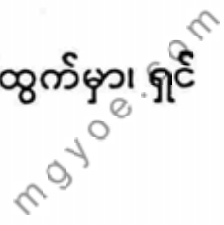
“ကျွန်မ ... ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ” ဟု ဂလက်ဒီက မေးသည်။

“ရှင် ဟော ဟိုသင်္ဘောကို မြင်တယ်မဟုတ်လား”

မိန်းမပျိုက ဆိပ်ကမ်းတစ်နေရာ၌ ဆိုက်ကပ်ထားသော သင်္ဘောကြီးကို ပြသည်။

“မြင်ပါတယ်”

“အဲဒါ ဂျပန်သင်္ဘောပဲ၊ မနက် အရုဏ်တက်မှာ အဲဒီသင်္ဘော ဂျပန်ကိုထွက်မှာ၊ ရှင် ... အဲဒီသင်္ဘောနဲ့ လိုက်ရမယ်”

“ဂျပန်နိုင်ငံ ... ဟုတ်လား၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်နိုင်မလဲ ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံမှ မရှိတာ”

“ဟိုဘက်က စစ်သားတဲထဲမှာ သင်္ဘောကပ္ပတိန်ရှိတယ်။ ရှင် သူ့ဆီသွားပြီး တွေ့ပါ။ သူ့ကို အသနားခံပြီး ပြောကြည့်ပါ။ ရှင်မှာ ဒုက္ခရောက်နေလို့ ကူညီဖို့ ပြောပါ။ ရှင်အနေနဲ့ ဒီသင်္ဘောနဲ့ လိုက်မှဖြစ်မှာ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ရှင်ပြောသလို ကျွန်မ ကြိုးစားပြီး ကြည့်ပါ့မယ်”

မိန်းမပျိုကတော့ အမှောင်ရိပ်မှာပင် ဆက်၍ ရပ်နေသည်။ ဂလက်ဒီအနေဖြင့် ကျေးဇူး တင်ကြောင်းကို ဘယ်လိုဖော်ပြရမှန်းမသိနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

“ရှင် ... ကူညီပေးခဲ့သမျှအတွက် ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊ ရှင် ဘာကြောင့် ကျွန်မကို ကူညီတာလဲဟင် ...”

“ရှင်မှာ အကူအညီလိုနေလို့ပေါ့”

မိန်းမပျို၏ အသံမှာ တိုးတိုးညင်းညင်းကလေး ဖြစ်သည်။ သူ့အသံမှာ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းသံပါနေသည်။

“ရှင်ရော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ လိုက်မှာလား”

“ကျွန်မက ဒီမှာနေတာပဲ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ရှင်ကျေးဇူးကို ဘယ်လို ဆပ်ရမလဲဆိုတာ မသိတော့ဘူး၊ ကျွန်မ ရှင်ကိုဘာများ ပေးရင်ကောင်းမလဲ၊ ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံကလည်း များများစားစားမရှိ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ဂလက်ဒီသည် ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသော မိန်းမပျို၏ အသံကို သတိပြုလိုက်မိသည်။

“ပစ္စည်းတော့ရှိပါရဲ့”

“ပစ္စည်းတော့ ရှိမှာပေါ့လေ၊ ဆိုပါတော့ အဝတ်အထည်”

ဂလက်ဒီမှာ ဤဒေသရောက်ကတည်းက အေးမြသော ရာသီဥတုကြောင့် ရှိသမျှအင်္ကျီ များကို အထပ်ထပ် ဝတ်ထားခဲ့မိ၏။ သူ့ခါးတွင်ဝတ်ထားသည့် အဝတ်များမှလွဲ၍ အပို မရှိ။ သို့သော်လည်း ကျေးဇူးတင်သည့် အထိမ်းအမှတ်အနေဖြင့် တစ်ခုခုတော့ဖြင့် ပေးခဲ့ ချင်သည်။ ဂလက်ဒီသည် လက်မှ လက်အိတ်များကို ချွတ်လေ၏။

“ဒီပစ္စည်းတော့ ယူလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ခြေအိတ်တစ်စုံလည်း ပေးပါရစေ”

ဂလက်ဒီက သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီဘေးအိတ်ထဲ၌ ကတိုက်ကရိုက်နှင့် ထိုးထည့်လာခဲ့ သည့် ခြေအိတ်တစ်စုံကိုပါ ပေးသည်။

“ကျွန်မ ပေးသမျှတွေဟာ အားလုံး အဟောင်းအနွမ်းတွေချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ သတိတရ

အနေနဲ့ လက်ခံထားလိုက်ပါရှင်”

မိန်းမပျိုက ဂလက်ဒီ ကမ်းပေးသော လက်အိတ်နှင့် ခြေအိတ်များကို လှမ်းယူသည်။ နှုတ်မှလည်း “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ပြောသည်။ သူ့အသံမှာ တိုးတိုးကလေးဖြစ်၏။

“ရှင် ... ကံကောင်းပါစေ”

နှစ်ဦးသား၏ လက်များသည် အမှောင်ထဲဝယ် ဆက်မိကြသည်။ အတန်ကြာမျှ တစ်ဦးလက်ကိုတစ်ဦး တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိကြလေသည်။ ထို့နောက် မိန်းမပျိုသည် အသာအယာလှည့်ထွက်သွားသည်။ သူ၏ ဖိနပ်သံသည် ည၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်း၍ သွားလေသည်။

ဂလက်ဒီသည် မိန်းမပျိုပြခဲ့သော တဲဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး တဲတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။ တဲခေါင်မိုး၌ ချိတ်ထားသော မီးလုံးမှအလင်းရောင်သည် အောက်တည့်တည့်ရှိ သစ်သားစားပွဲပေါ်သို့ ဖြာကျလျက်ရှိလေသည်။ စားပွဲပေါ်၌ကား စာရွက်တွေအစုလိုက် အပုံလိုက် တင်ထားသည်။ စားပွဲ၏ တစ်ဖက်ထိပ်တွင်မူ သင်္ဘောသားဝတ်စုံဖြင့် ဂျပန်လူရွယ်တစ်ယောက်ထိုင်လျက်ရှိသည်။ သူသည် တံခါးမှ ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ဝင်လာသော ဂလက်ဒီအား အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ဆီး၍ကြည့်သည်။

“ရှင် ... ဟိုဘက်ဆိပ်မှာ ကပ်ထားတဲ့ သင်္ဘောက ကပ္ပတိန်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မကို ကူညီပါရှင်၊ ကျွန်မဟာ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ၊ ဒုက္ခသည်တစ်ယောက်ပါ၊ ကျွန်မ ရှင့်သင်္ဘောနဲ့ လိုက်ပါရစေ”

ဂျပန်ကပ္ပတိန်သည် နားမလည်နိုင်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် ဂလက်ဒီအား ကြည့်နေပြန်သည်။ ခဏကြာမှ သွက်လက်ပိသသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် “နေကောင်းပါရဲ့လား၊ ပြောစရာရှိတာကို ဖြည်းဖြည်းပဲ ပြောပါ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆီက ဘာအကူအညီများ လိုနေပါသလဲ” ဟု မေးသည်။

“ကျွန်မ ရှင့်သင်္ဘောနဲ့ ဂျပန်ကို လိုက်ပါရစေရှင်”

“လိုက်ချင်ရင် လိုက်နိုင်ပါတယ်၊ လိုက်ပါ၊ သင်္ဘောခတော့ ပေးစရာရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံမရှိပါဘူး”

ကပ္ပတိန်သည် သူ၏ နက်မှောင်သော မျက်လုံးအစုံကို ခပ်မှေးမှေး ခပ်စင်းစင်း လုပ်ထားသည်။

“တခြား အဖိုးတန်ပစ္စည်းရော မရှိဘူးလား”

“ကျွန်မမှာ အဖိုးတန်ပစ္စည်းဆိုလို့လည်း ဘာမှ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဒီမှာ

ဆက်နေလို့ကလည်း လုံးဝမဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေဖြစ်နေပါတယ်၊ ဒီမြို့က အမြန်ဆုံး ထွက်မှဖြစ်မယ့် အခြေအနေရောက်နေလို့ပါ။”

ကပ္ပတိန်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။ သူ့မျက်စိအောက်တွင် ဂလက်ဒီ တစ်ယောက် စိတ်ပူပန်သောက ရောက်နေသည်ကို မြင်တွေ့နေရသော်လည်း သူ့မျက်နှာ ကတော့ နည်းနည်းကလေးမှ စိတ်လှုပ်ရှားသည့် လက္ခဏာမပြချေ။ ခပ်အေးအေးနှင့်ပင် ဂလက်ဒီကို ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျားပြောတော့ ခင်ဗျားဟာ ဗြိတိသျှနိုင်ငံသားတစ်ယောက်ဆို ခင်ဗျားမှာ နိုင်ငံ ကူးလက်မှတ် ရှိသလား။”

ဂလက်ဒီက နိုင်ငံကူးလက်မှတ် စာအုပ်ကို ထုတ်ပေးသည်။ ကပ္ပတိန်သည် စာရွက် များကို တစ်ရွက်ချင်းလှန်ကာ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည်။ မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် ကပ္ပတိန်၏ မျက်နှာကိုကြည့်နေသော ဂလက်ဒီ၏ စိတ်ထဲတွင်မူကား ဤကပ္ပတိန်သည် ဤကဲ့သို့သော အဖြစ်မျိုးတွေနှင့် မကြာခဏ ကြုံခဲ့ဖူးဟန်တူသည်ဟု မှတ်ချက်ချနေမိ၏။

“ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ ဗြိတိသျှနိုင်ငံသားတစ်ယောက်၊ အင်း ... အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ကူညီဖို့အကြောင်းမရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်းပြီ လေ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော့်သင်္ဘောနဲ့ လိုက်ခွင့်ပြုမယ်၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ စာရွက်စာတမ်း တချို့ကိုတော့ လက်မှတ်ထိုးပေးဖို့လိုလိမ့်မယ်၊ အခုကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား နေရမယ့်အခန်းကို ပြမယ်။”

နောက်ခြောက်နာရီတိတိအကြာ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းတစ်လျှောက်၌ အစီအရီ တန်းစီ လျက်ရှိသော တောင်ကုန်းများပေါ်သို့ အရုဏ်ဦး၏ ရောင်ခြည်တန်း ပက်ဖျန်းစ ပြုနေချိန် တွင် ဂျပန်ကုန်တင်သင်္ဘောကြီးသည် သူ၏ ခေါင်းတိုင်မှ မည်းနက်သော မီးခိုးလုံးကြီးများ ကို ဗလာဒီဗော့စတော့ မြို့ဘက်ဆီသို့ လွင့်ထုတ်ကာ ဆိပ်ကမ်းမှခွာ၍ ပင်လယ်ပြင်ဆီသို့ ဦးတည်၍ ထွက်သွားလေ၏။

ဂလက်ဒီသည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်မှ နေ၍ ဗလာဒီဗော့စတော့ မြို့ဆီသို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်မိသည်။ သူ့အဖို့တော့ ရုရှားနိုင်ငံနှင့် ဆိုက်ဗေးရီးယားပြည်နယ်တို့ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရ သည်မှာ သူ၏ဘဝတွင် မမေ့နိုင်လောက်သည့် စွန့်စားခန်းကြီး တစ်ခန်းဖြစ်နေပေသည်။ တကယ်တော့ ဘေးမသိရန်မခဘဲ ဤနယ်များကို ကျော်ဖြတ်လွတ်မြောက်လာခဲ့သည်မှာ ကုသိုလ်ကံ ထောက်မလွန်း၍သာ ဖြစ်သည်ဟု အခိုင်အမာ ယုံကြည်နေမိလေ၏။

သူ့ကို ကူညီခဲ့သော မိန်းမပျိုသည် မည်သူ ဖြစ်လေသနည်း။ သူ့အခန်းတံခါးကို တိုးတိုးသာသာကလေး လာခေါက်သော အမျိုးသားသည် မည်သူ ဖြစ်လေမည်နည်း။

သူ့အား ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသော ထိုနှစ်ယောက်နှင့် နောက်တစ်ကြိမ် လူချင်းဆုံမိကြဖို့ ဆိုသည်မှာ မိုးနှင့်မြေကြီးပမာ အလွန်ဝေးကွာလှသော ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်ကြောင်းကို သူ၏ စိတ်က ကောင်းကောင်းကြီး သိနေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုနှစ်ယောက်သည် သူ၏ အတိတ်ဘဝဇာတ်လမ်းတွင် ထာဝရတည်မြဲနေကြမည့် ကယ်တင်ရှင်များအဖြစ် ရှိနေကြပေ တော့မည်။

ဂလက်ဒီသည် အမည်မသိသော ကျေးဇူးရှင် နှစ်ဦးစလုံး ကံကောင်းကြပါစေဟု ဆုတောင်းမိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ထူးခြားဆန်းကြယ် လှသော ကံတရားမှ ပေးလာသည့် ကောင်းမြတ်သော အကျိုးတရားကို လက်ငင်းရရှိခံစား နေရသောကြောင့်ပေတည်း။

[၃]

ဂလက်ဒီ လိုက်ပါလာသော ဂျပန်သင်္ဘောသည် ဗလာဒီဗော့စတော့မြို့မှ ထွက်ခွာခဲ့ပြီးနောက် သုံးရက်မြောက်သော နေ့တွင် ဂျပန်နိုင်ငံ အနောက်ဘက်ကမ်းခြေရှိ မြို့ငယ်ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်သော ဆူရူးဂါး ဆိပ်ကမ်းမြို့ကလေးသို့ ဆိုက်ကပ်လေသည်။ သင်္ဘော ကပ္ပတိန်က ဆူရူးဂါးမှ တောင်စူးစူးသို့သွားလျှင် ကိုဘီကျွန်းသို့ ရောက်လိမ့်မည်ဖြစ်ပြီး ကိုဘီမှတစ်ဆင့် မော်တော်စီးလိုက်လျှင် တရုတ်ပြည်သို့ရောက်နိုင်သည်ဟု ဂလက်ဒီအား ပြောပြသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဂလက်ဒီ၏ ကိစ္စအတွက် ဗြိတိသျှကောင်စစ်ဝန်ရုံးနှင့် လည်းကောင်း၊ သူ့နိုင်ငံ အစိုးရကိုယ်စားလှယ်နှင့်လည်းကောင်း ဆက်သွယ်၍ သတင်းပို့ရန် တာဝန်ရှိနေကြောင်း၊ ယင်းကဲ့သို့ ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်နေစဉ်အတွင်း ဂလက်ဒီသည် သင်္ဘောပေါ်၌ပင် နေရဦး မည်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဂလက်ဒီ သဘောပေါက်အောင် ရှင်းလင်းပြောပြလေသည်။

သူတို့သင်္ဘောဆိုက်ပြီး မကြာခင်မှာပင် ခင်မင်နှစ်လိုစဖွယ်ကောင်းသည့် အင်္ဂလိပ် လူရွယ်တစ်ဦးရောက်လာပြီး ဂလက်ဒီနှင့် တွေ့ဆုံသည်။ ဂလက်ဒီအား မေးခွန်းအနည်းငယ် မေးပြီးသော် လွတ်လွတ်လပ်လပ် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောနိုင်ရန်အတွက်ဟုဆိုကာ ဂလက်ဒီအား ဆိပ်ကမ်းနှင့်မနီးမဝေးရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားသည်။ စားသောက်ဆိုင်ရောက်မှပင် ဂလက်ဒီ၏အခြေအနေကို နှစ်ဦးသား ဆွေးနွေးပြောဆိုကြ လေ၏။

အင်္ဂလိပ်လူရွယ်သည် ဂလက်ဒီ၏အဖြစ်အပျက်ကို နားထောင်ကာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ဟန်တူ၏။ “ခင်ဗျားကိစ္စက အတော်ကလေးခက်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ အခုလောလောဆယ် ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲဆိုတာ စဉ်းစားဖို့လိုလိမ့်မယ်” ဟု ညည်းလေသည်။

“ကျွန်မ ကိုဘီကိုသာ ရောက်သွားရင် ကျွန်မအတွက် အားလုံးအဆင်ပြေသွားလိမ့် မယ်လို့ ထင်တာပဲ”

ဂလက်ဒီကလည်း သူ့ယုံကြည်ချက်အတိုင်း အခိုင်အမာပင် ပြောသည်။ ဂလက်ဒီ သည် ရုရှားနိုင်ငံအတွင်း၌ ကြုံခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံများကို မှီ၍ ခိုင်မာသော ယုံကြည် ချက်တစ်ခုကို ရင်ဝယ်ပိုက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ယင်းယုံကြည်ချက်ကား တခြားမဟုတ်ပေ။ လူတစ်ယောက်သည် မိမိ၏ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ရမည်ဟု စွဲစွဲမြဲမြဲနှင့် ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည် ထားပါက တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် မိမိ၌ ရှိထားသည့် ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်လာတတ်သည် ဟူသော ယုံကြည်ချက်ပေတည်း။

လူရွယ်ကတော့ ဂလက်ဒီ၏ စကားကို ကြားရသည့်အခါ အံ့အားသင့်နေလေသည်။ “ခင်ဗျားပြောသလိုဆိုရင်တော့ လွယ်ပါတယ်၊ အခုပဲ ရထားလက်မှတ်ဝယ်ပြီး ကိုဘီ သွားမယ့်မီးရထားပေါ် ခင်ဗျားကို တင်ပေးလိုက်မှာပေါ့” ဟုဆိုသည်။ ပြောသည့်အတိုင်း လည်း လူရွယ်သည် ဂလက်ဒီအား ကိုဘီသို့ သွားသည့်မီးရထားပေါ် တင်ပေးလိုက်၏။

ဂလက်ဒီသည် မီးရထားပေါ်၌ စိတ်အေးနားအေးထိုင်ကာ ဂျပန် ကျေးလက်တောရွာ များ၏ အလှတွင် နစ်မြောကာ လိုက်ပါလာသည်။ ဆိုက်ဘားရီးယားနယ်အတွင်း၌ တွေ့မြင် ခဲ့ရသော ရေမြေတောတောင် သဘာဝအလှများသည် ကြမ်းတမ်းလှသည်ထင်၏။ ယခု သူ့မျက်မှောက်၌ ရှိနေသည့် ဂျပန်ကျေးလက်တောရွာများ၏ သဘာဝအလှများမှာမူကား နူးညံ့သိမ်မွေ့လှပါပေ၏။

နှင်းခဲများ ဖုံးနေသည့် လှပမြင့်မားလှသော တောင်စွယ်တောင်ထိပ်များသည် ပတ်ဝန်း ကျင် လယ်ကွင်းများကို ဖြန့်မှီးထားသည်။ ပင်လယ်ရေပြင်သည် ပူနွေးသော နေရောင်ခြည် အောက်ဝယ် ဝင်းလက်တောက်ပနေပေသည်။ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု တည်နေကြသော ကျွန်းငယ်များသည် ကျက်သရေရှိလှပါပေ၏။ တံငါလှေကလေးများသည် ပြာသော ကောင်းကင်ကို နောက်ခံပြုကာ စိမ်းလဲ့လဲ့ ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်၌ မျောပါရွေ့လျားလျက် ရှိကြသည်။ ရံဖန်ရံခါတွင် ခေါင်မိုးနီနီရဲရဲနှင့် အိမ်ကလေးများ အစုအပြုံလိုက် တည်ရှိရာ ကျေးရွာများကို ဘွားခနဲတွေ့ရသည်။ လယ်ကွင်းများထဲမှ စပါးပင်တို့သည် မှည့်ဝင်းနေ ကြပေပြီ။ ရွှေဝါရောင်လက်နေကြပေပြီ။ အရိတ်အသိမ်းခံရန် မျှော်လင့်စောင့်စားလျက် ရှိကြပေပြီ။

တစ်ခါတစ်ရံ ရထားရပ်လိုက်သည့်အခါ ဂျပန်အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးများသည် အစု လိုက်အပြုံလိုက် တက်သူတွေက တက်၍ ဆင်းသူတွေက ဆင်းကြသည်။ သူတို့တစ်တွေကို သစ်လွင်တောက်ပသော အဝတ်အစားများ၊ ကိမိုနိုဝတ်စုံများ။ ချိုမြသော မျက်နှာများ၊

တရင်းတနီး ပြောလာကြသော စကားသံများသည် ဂလက်ဒီအဖို့ ဆွဲဆောင်မှုအပြည့် ရှိနေပေသည်။ သူတို့ကို ကြည့်နေမြင်နေရသည်မှာ မျက်စိအေးလှပါတိခြင်း ...။

ဤမျှလောက် ဆွဲဆောင်မှုရှိသော ဤမျှလောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်သော လူမျိုးများကို ဂလက်ဒီ ယခင်ကလည်း မတွေ့ဖူး၊ မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။ နောင်တွင်လည်း မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးတော့ပေ။ အထူးသဖြင့် နောက်ပိုင်း ဘဝဇာတ်ခုံတွင် သူနှင့်ဆုံခဲ့ရသည့် စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းနိုင်လှသော လူများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်မိသည့်အခါတိုင်း ဂျပန်လူမျိုးများကို မမေ့နိုင် ဖြစ်ရလေတော့သည်။

ကိုဘီဘူတာသို့ ရောက်သောအခါ ဂလက်ဒီသည် ‘ဂျပန် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ ဗျူရီ’ သို့သွား၍ သူ့တွင်ပါလာသည့် ငွေနှစ်ပေါင်အနက်မှ တစ်ပေါင်တန် ခရီးသွားချက်လက်မှတ်ကို ဂျပန်သုံး ယန်းငွေနှင့်လဲသည်။ ထို့နောက် ဘူတာထဲမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ပူနွေးသောနေရောင်သည် ဂလက်ဒီအား ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လျက် ရှိပေသည်။

ဘူတာအပြင်သို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် ဆိုက်ကားသမားသူငယ်တစ်ယောက်သည် သူ့ထံသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး လက်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို ဆွဲလေတော့သည်။ ခဏမျှ အကြာတွင် ပစ္စည်းတွေ စုပြုံ၍တင်ထားသော ဂလက်ဒီ၏ ဆိုက်ကားသည် ယာဉ်မျိုးစုံ ပျားပန်းခပ်မျှ လှုပ်ရှားသွားလာနေသည့် ကိုဘီမြို့၏ လမ်းမပေါ်ဝယ် အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးသွားလျက် ရှိလေ၏။

ဂလက်ဒီသည် ဆိုက်ကားပေါ်မှနေ၍ လမ်းသွားလမ်းလာများကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိသည်။ ပြီးတော့ ဈေးများ၊ လမ်းမကြီးများ တစ်လျှောက်နှင့် လမ်းကြိုလမ်းကြားများ ထိပ်၌ချိတ်ဆွဲထားသည့် ဂျပန်စာလုံးကြီးများနှင့် ဆိုင်းဘုတ်များ ... ရုတ်တရက် သူ့ခေါင်းထဲသို့ အသိတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ လန်ဒန်တွင်ရှိခဲ့စဉ်က ဂျပန် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုအကြောင်းကို သူ့ကြားခဲ့ဖူးသည်။ သူသည် ထိုအဖွဲ့၏ အကြောင်းကို အသေးစိတ် သတိရလာအောင် ဦးနှောက်ခြောက်ခံ၍ စဉ်းစားပါသော်လည်း စဉ်းစား၍ မရချေ။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဆိုက်ကားသည် ‘ကိုဘီသာသနာပြု စခန်း’ ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ထောင်ထားသည့် အဆောက်အအုံတစ်ခုရှေ့၌ ရပ်သွားလေ၏။

ဖြစ်နိုင်သည်ကား ဂလက်ဒီ၏ အသွင်ပြင် ပုံပန်းကိုကြည့်၍ အတွေ့အကြုံများလှပြီဖြစ်သော ဆိုက်ကားသမားလေးသည် ဤနေရာ ဤဌာနသို့ ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ သူငယ်သည် ရိုသေကျိုးနွံသော အမူအရာဖြင့် သူ့အား လက်ဟန်ခြေဟန်ပြကာ ခန်းမကြီးထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ ခန်းမထဲ၌ မွန်မွန်ရည်ရည်ရှိလှသော ဂျပန်အမျိုးသားတစ်ယောက်က ဆီးကြိုပြီး သာနာပြုအဖွဲ့ဝင်များ၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး မစ္စတာမိုင်ယာ

တို့အိမ်သို့ ညွှန်လိုက်လေ၏။

မစ္စတာဒိုင်ယာတို့ လင်မယားမှာ သူတို့လုံးဝမမျှော်လင့်သော မျက်နှာစိမ်းဧည့်သည် တစ်ယောက် ရောက်လာသဖြင့် အံ့ဩဝမ်းသာလျက် ရှိကြသည်။ သူတို့သည် ဂလက်ဒီ၏ အဖြစ်ကို ကြားရသောအခါ မစ္စတာဒိုင်ယာမှာ မကျေမနပ်ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

“တကယ်လို့ ... မင့်အနေနဲ့ တိန်ဆင်းအထိ လက်မှတ်ယူထားပြီးသားဆိုရင် လက်မှတ် ရောင်းလိုက်တဲ့ဌာနက မင့်ကို တိန်ဆင်းအရောက်ပို့ပေးဖို့ တာဝန်ရှိနေတာပဲ၊ လမ်းမှာ ကြုံရတဲ့အခက်အခဲကြောင့် ခရီးလမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး ဒီကိုရောက်လာတာက အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း သိမ်းထားတဲ့လက်မှတ်တွေ ငါ့ကိုပေးစမ်း၊ ဒီမှာရှိနေတဲ့ ကိုယ်စားလှယ် နဲ့ မနက်ဖြန် ငါသွားတွေ့ပြီး ဆွေးနွေးကြည့်မယ်” ဟု မစ္စတာ ဒိုင်ယာက ပြောသည်။

မစ္စတာဒိုင်ယာတို့က ဂလက်ဒီအား ရေချိုးစေသည်။ ဂလက်ဒီသည် သစ်သားစည်ပိုင်း ကြီးတစ်လုံးနှင့် ဂျပန်နည်းအတိုင်း ရေတစ်ခဲချိုးလိုက်သည်။ ထိုနောက် ဂျပန်ဖယောင်းတိုင် လေးတစ်တိုင် ထွန်းညှိပေးထားသော သန့်ရှင်းလှပသည့် အခန်းတစ်ခုထဲဝယ် အိပ်ရ၏။ အင်္ဂလန်မှထွက်လာကတည်းက လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး တစ်ညမျှ ကောင်းကောင်း အိပ်ခဲ့ရသည်မရှိ။ ထိုညသည် သူ့အဖို့ ပထမဆုံးအကြိမ် သက်သောင့်သက်သာနှင့် စိတ် အေးနားအေး စည်းစိမ်ရှိရှိအိပ်ရသော ညပေတည်း။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် မစ္စတာဒိုင်ယာသည် ‘သောမတ်ကွတ် ခရီးသွားလာရေး ကိုယ်စားလှယ်ဌာန’ သို့သွား၍ ဆွေးနွေးသည်။ သူပြန်လာသောအခါ လက်ထဲတွင် စာအိတ်တစ်လုံးပါလာ၏။ ထိုစာအိတ်ထဲတွင် ဂလက်ဒီအတွက် ကိုဘီမှတိန်ဆင်းသို့ သွားနိုင်သည့် သင်္ဘောလက်မှတ်ပါလာသည်။ ဂလက်ဒီ အသုံးမပြုခဲ့ရသော လက်မှတ်များ အတွက် အသစ်တစ်စောင် ထပ်မံထုတ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သုံးရက်ကြာသောအခါ ဂလက်ဒီသည် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ရှိလှသော ဂျပန်သင်္ဘော တစ်စီး၏ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင်ရပ်ကာ ရွံ့နွံ့များကြောင့် အဝါရောင်သန်းနေသော ပင်လယ် ပြင်ကို ငေးမောကြည့်ရှုလျက်ရှိပြန်သည်။ နေမင်းသည် ပင်လယ်ပြင်နောက်သို့ ၎င်းဆင်း သွားရန် အရှိန်ယူလျက်ရှိလေပြီ။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးသည် အရောင်မျိုးစုံဖြင့် တင့်တယ် လှပနေသည်။ ဂလက်ဒီသည် ကောင်းကင်ထက်ဆီမှအရောင်များ ကွယ်ပျောက်၍ အမှောင် ရိပ်များ ကျလာချိန်အထိ ထိုနေရာမှမခွာဘဲ ရပ်ကြည့်နေမိလေ၏။ တရုတ်ပြည်သည် သူနှင့် လက်တစ်ကမ်းမျှသာ ဝေးကွာတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

တိန်ဆင်းသို့ ရောက်သည့်အခါ ဥရောပတိုက်သား ဝန်ထမ်းများရှိသော သာသနာ့ပြု အဖွဲ့နှင့် တွေ့ရလေ၏။ သူတို့သည် မစ္စကလော်ဆန်၏ အကြောင်းကို ကြားဖူးကြသည်။

m s o m

သူတို့သိထားသမျှဆိုလျှင် မစ္စက်လော်ဆန်သည် တရုတ်ပြည် အနောက်မြောက်ပိုင်းဒေသရှိ ရှန်စီပြည်နယ်အတွင်းမှ ရှေးဆန်ဆန် အုတ်မြို့ရိုးတံတိုင်းများ ကာရံထားသော စီချောင်းမြို့ သာသနာပြုစခန်း၌ ရှိနေသည်။ စီချောင်းမြို့မှာ မြစ်ဝါမြစ်၏ မြောက်ဘက်တွင်ရှိ၍ အလွန် တောင်ထူထပ်ပြီး လူသူ အရောက်အပေါက်နည်းသော နယ်မြေတစ်ခုဖြစ်သည်။ ထိုနယ်မြေ အတွင်းသို့ ရောက်ရန်မှာ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ဖြစ်နိုင်သည့်ကိစ္စ မဟုတ်။ ရက်ပေါင်းများစွာ ကုန်မှ ရောက်နိုင်မည်ဖြစ်၏။ လောလောဆယ် သူတို့အနေဖြင့် မည်သို့မည်ပုံသွားရမည်ကို မေးမြန်းရ စုံစမ်းရလိမ့်ဦးမည်။ အကယ်၍ ဖြစ်နိုင်ပါက အလွန်ကျယ်ဝန်းလှသော တရုတ် ပြည်ကြီး၏ အတွင်းဘက်ပိုင်း၌ တည်ရှိနေသည့် ထိုဒေသသို့ ဂလက်ဒီအား အရောက်ပို့ပေး နိုင်မည့် လမ်းပြတစ်ဦး ရှာဦးမှဖြစ်မည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လတ်တလောတွင်မူ ဂလက်ဒီ အား ဝမ်းသာလှိုက်လှဲစွာ လက်ခံပြုစုကြလေသည်။

ခုနစ်ရက်မျှအကြာတွင် တိန်ဆင်းဘူတာမှထွက်သော မီးရထားပေါ်၌ ဂလက်ဒီ ပါလာ သည်။ အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် တည်ဆောက်ထားသော မြို့မှခွာခဲ့ရလေပြီ။ ဂလက်ဒီ၏ ရင်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဒဏ်ကြောင့် တဒိန်းဒိန်းမြည်လျက်ရှိ၏။ သူနှင့်အတူ ခရီးတစ်ဝက် ခန့်အထိ အဖော်အဖြစ်လိုက်လာမည့်သူမှာ တရုတ်လူရွယ် မစ္စတာလူးဆိုသူဖြစ်သည်။ မစ္စတာလူးသည် စကားနည်း၍ အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သူ ဖြစ်၏။ ရှန်စီမြို့တွင် ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းရှိသည်။ မစ္စတာလူးသည် ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်ပေတည်း။

ဂလက်ဒီသည် သူ၏ခရီးသည် ချက်လက်မှတ်အကျန်ကို တရုတ်ငွေနှင့် လဲလှယ်ခဲ့ရ လေပြီ။ မလဲ၍လည်းမဖြစ်တော့ပေ။ သူ့အနေဖြင့် တရုတ်ပြည်၏အတွင်းပိုင်းအထိ သွားရ မည်ဖြစ်ရာ ပြည်တွင်းခရီးသွားလာခွင့် လက်မှတ်တစ်စောင်ဝယ်ဖို့လို၏။ ထိုလက်မှတ် ရှိမှသာ သွားလိုသောနေရာသို့ လွတ်လပ်စွာ သွားနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ခရီးသွားလက်မှတ်မှာ ဆယ့်နှစ်သျှိုလင်မျှ ပေးရသည်ဖြစ်ရာ လက်မှတ်ခပေးပြီးသည့်အခါ သူ့လက်ထဲတွင် ငွေ မဖြစ်စလောက်သာ ကျန်လေတော့သည်။ သို့သော်လည်း ဂလက်ဒီသည် ငွေကြေးအတွက် နည်းနည်းကလေးမျှ သောကရောက်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ အပူအပင် အကြောင့်အကြ ကင်းမဲ့စွာ ဖြင့် မီးရထားသယ်ဆောင်ရာသို့ ပါလာခဲ့လေသည်။

မီးရထားလမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက် ဝဲယာတစ်ခွင်ရှိ လယ်ကွင်းများမှာ ရိတ်သိမ်းပြီး ကြပေပြီ။ နွေဦးပေါက်ရာသီ၏ နေရောင်ခြည်သည် စပါးရိုးပြတ်များပေါ်သို့ သွယ်တန်း ဖြာကျလျက်ရှိ၏။ မီးရထားသည် မြေဩဇာကောင်းလှသော လယ်ကွင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ် ပြေးလျက်ရှိသည်။ လယ်တဲများ၊ အိမ်များနှင့် သစ်ပင်များသည် ရထား၏ နောက်ဝယ် ချာလည်ချာလည်ဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် တခမ်းတနား စီမံပြုလုပ်ထားသော သင်္ချိုင်းများကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ အုတ်ဂူများမှာ တခမ်းတနား ရှိလှပါဘိ၏။ တရုတ်လူမျိုးတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံအရ သားစဉ်မြေးဆက် ရိုသေမြတ်နိုးစွာဖြင့် ကိုးကွယ်သွားရမည့် ဆွေမျိုးဉာတိ ဘိုးဘွားဘီဘင်များ ခေါင်းချရာ အရပ်ပေတည်း။ ရံဖန်ရံခါတွင် မွန်ဂိုလီယံ မြင်းပုများတပ်ထားသော နှစ်ဘီးတပ် လှည်းကြီးများကို မောင်းနှင်သွားလာနေကြသည့် ကျစ်ဆံမြီး တွဲလောင်းနှင့် တရုတ်လယ်သမားများကို တွေ့ရသည်။ ဂလက်ဒီအဖို့တော့ မြင်မြင်ရသမျှ အရာရာတိုင်းသည် အသစ်အဆန်းတွေချည်း ဖြစ်နေပေသည်။

မစ္စတာလူးက ဤမြင်းပုများကို စီးလာကြသော ဂျင်ဂစ်ခန်၏ တာတာတပ်မဟာကြီးများသည် တစ်ချိန်သောအခါက သူတို့၏ အင်ပါယာချဲ့ထွင်ရေးအတွက် တရုတ်လူမျိုးတို့အား တိုက်ခိုက်၍ တောင်ဘက်အထိ မောင်းထုတ်ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ ယင်းကဲ့သို့ မကြာခဏ လာရောက်တိုက်ခိုက်နေခြင်းကြောင့် တာတာတို့၏ ရန်မှ ကာကွယ်နိုင်ရန် မိုင်ပေါင်းတစ်ထောင့်ငါးရာမျှ ရှည်လျားသော တရုတ်နိုင်ငံ၏ မဟာတံတိုင်းကြီးကို လူပေါင်းမြောက်မြားစွာ၏ အင်အားဖြင့် တည်ဆောက်ခဲ့ကြကြောင်း၊ လူများအနေဖြင့် ဤတံတိုင်းကြီးကို နည်းအမျိုးမျိုးသုံး၍ တက်ကောင်းတက်နိုင်ကြမည်ဖြစ်သော်လည်း မြင်းများမှာမူ ကား လုံးဝ မတက်နိုင်ကြောင်း၊ တာတာလူမျိုးတို့သည် ကမ္ဘာကျော် မြင်းစီးသူရဲကောင်းများ ဖြစ်ကြသည့်အားလျော်စွာ မြင်းများကို စီးလာရသည့်အခါတွင် လေကဲ့သို့ လျင်မြန်ပြီး တိုက်ရည်ခိုက်ရည် အလွန်ကောင်းလှသော်လည်း မြင်းကုန်းပေါ်မှ မြေကြီးပေါ် ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူပုသလောက် ခြေခွင်သူများ ဖြစ်ကြသဖြင့် တရုတ်လူမျိုးများကို မယှဉ်နိုင်တော့ကြောင်း စသည်ဖြင့် သမိုင်းနောက်ကြောင်းများကို ဂလက်ဒီအား ပြောပြနေလေ၏။

ဂလက်ဒီမှာ တရုတ်ကျေးလက်တောရွာ၏ အလှဝယ် သာယာယစ်မှုလျက်ရှိသည်။ ပီကင်းမြို့တော်နှင့် အလှမ်းမကွာတော့သည့် ဘူတာများတွင် ရထားဆိုက်သည့်အခါ ပန်းသည်များ၏ တစာစာ အော်သံကိုကြားရသည်။ သူတို့လက်ထဲ၌ ပွေ့ပိုက်ထားသော အဖြူရောင်နှင့် ပန်းရောင် ကြာပန်းများသည် ကြည့်၍မဝနိုင်လောက်အောင်ပင် လှပကြပါပေ၏။ ဂလက်ဒီအဖို့ မြင်မြင်သမျှ အရာရာတိုင်းသည် အသစ်အဆန်းတွေချည်း ဖြစ်နေရုံမျှမက ထိုအသစ်အဆန်းများသည်ပင်လျှင် သူ့ရင်ကို ရိုက်ခတ်လှုပ်ရှားစေသည်။

ထိုညက ပီကင်းသို့ရောက်သည့်အခါ ဂလက်ဒီနှင့် လူးတို့သည် တရုတ်ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် တည်းကြသည်။ နောက်နေ့မနက်တွင် မီးရထားနှင့်ပင် ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။ သုံးရက်မျှ အကြာတွင် ယွတ်ဆားသို့ ရောက်သည်။ မီးရထားလမ်း ခရီးသည်

mgjyee.com

အဆုံးသတ်သွားခဲ့လေပြီ။

ယွတ်ဆားမှ ရှေ့သို့ဆက်ရသည့် ခရီးကား ဟောင်းနွမ်းအိုမင်းလှပြီဖြစ်သော ဘတ်စ်ကားကြီးများနှင့် ဖြစ်၏။ ညစဉ်ညတိုင်း ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်တွင် တည်းကြရ၏။ မနက်ဆို ဘတ်စ်ကားစီး၊ ညဆိုလျှင် ထမင်းဆိုင်တွင်နား ...။ ဤပုံဤနည်းဖြင့် ခရီးကို မရပ်မနား သွားကြရသည်။ သီးသန့်နေမှုထိုင်မှုဆိုသည်မှာလည်း မရှိတော့ပြီ။ ထမင်းဆိုင်ရောက်လျှင် လူတိုင်းသည် တရုတ်ဘာသာဖြင့် 'ကန်' ဟုခေါ်သော ဘုံအိပ်ရာတွင် တစ်ပြေးတညီတည်း အိပ်ကြရသည်။ ဘုံအိပ်ရာမှာ အုတ်သမံတလင်းခင်းအိပ်ရာဖြစ်၏။ အနွေးဓာတ်ရစေရန် အိပ်ရာအောက်မှ မီးဖိုကြီးများဖို၍ အပူငွေ့ပေးထားသည်။ အိပ်ကြသည့်အခါ မည်သူမျှ အဝတ်အစား မဝတ်ကြပေ။ ကိုယ်တုံးလုံးပင် အိပ်ကြသည်။ အဝတ်အထည်များ၌ ကပ်လျက်ရှိသော သန်းဖျါ သန်းမွှားများ၏ သွေးစုပ်မှုဒဏ်မှ တစ်ညတာမျှ ကင်းဝေးအောင် လုပ်ကြခြင်းပေတည်း။

ရှန်စီပြည်နယ်၏ တောင်ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်တွင် တရုတ်ဘာသာဖြင့် 'ဝှန်ဟိုး' ဟုခေါ်သော မြစ်ဝါမြစ်သည် စီးဆင်းလျက်ရှိ၏။ မြစ်ဝါသည် ဆင်းဟိုင်းပြည်နယ်မှဖြတ်၍ ရှန်တန်ပြည်နယ်အတွင်းရှိ ပင်လယ်တွင်းသို့ မစီးဝင်မီ တရုတ်နိုင်ငံ၏မြေပေါ်တွင် မိုင်ပေါင်းသုံးထောင်မျှ ဖြတ်သန်း၍ မြေလိမ်မြေကောက်မျှ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ စီးဆင်းလျက်ရှိသည်။ အလွန်မြင့်မားပြီး ကျော်ရဖြတ်ရ ခက်ခဲလှသော တောင်တန်းကြီးများသည် ရှန်စီပြည်နယ်ကို မြောက်ဘက်နှင့် အရှေ့ဘက်မှနေ၍ ဝန်းရံထားလေသည်။ အမှန်တော့ ရှန်စီပြည်နယ်သည် စိုက်ပျိုးရေးပြည်နယ်ဖြစ်၏။ တရုတ်ယဉ်ကျေးမှု၏ မြစ်ဖျားခံရာဒေသလည်းဖြစ်ပေသည်။ ရှန်စီပြည်နယ်အတွင်းရှိ ဝေးနှင့် ဖင်ဟိုး တောင်ကြားလွင်ပြင်ဒေသသည် နှစ်ပေါင်းလေးထောင်ကျော်မျှ အဆက်မပြတ် စိုက်ပျိုးခဲ့သော ဒေသဖြစ်သည်။ အစိုဓာတ် အနည်းငယ်မျှသာ ရရန်လိုသော ပြောင်း၊ ဂျုံနှင့် မုယောစပါးများကို အများဆုံး စိုက်ပျိုးကြလေသည်။ တရုတ်ပြည်၏ အနောက်မြောက်ပိုင်းဒေသတွင် လူများသည် ဆန်ထက် ဂျုံကိုပို၍အစားများကြသည်။ ဂလက်ဒီရောက်လေရာ ထမင်းဆိုင်များတွင် ခေါက်ဆွဲသည် အဓိကစားသုံးသော အစားအစာတစ်ခုဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

တိန်ဆင်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီးနောက် တစ်လအကြာတွင် ဂလက်ဒီသည် စီချောင်းမြို့သို့ရောက်သည်။ တိန်ဆင်းမြို့မှ သာသနာပြုအဖွဲ့ဝင်များ ပြောပြလိုက်သည့်အတိုင်း ဆိုလျှင် မစ္စက်လော်ဆန်အား ဤမြို့၌ရှာ၍ တွေ့နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ဂလက်ဒီသည် စီချောင်းမြို့၌ သာသနာပြုလုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်နေကြသော အဘွားကြီးနှစ်ဦးနှင့် တွေ့ရ၏။ တစ်ဦးမှာ မစ္စက် စမစ်ဆိုသူဖြစ်လေသည်။

mgyoe.com

အဘွားကြီးနှစ်ယောက်စလုံးမှာ အသက်ခုနစ်ဆယ်ခန့်ရှိကြပြီ။ မစွက်စမစ်၏ ခင်ပွန်း ဖြစ်သူ မစွတာစမစ်သည် ဤနယ်တစ်ဝိုက်၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ သာသနာပြုလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်၏။ သူ့ယောက်ျား ဆုံးပါးသွားသည့်အခါ မစွက်စမစ်သည် သူ့ ယောက်ျားခေါင်းချရာ ဤဒေသမှာပင် ဆက်လက်နေထိုင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ယင်း သို့ဆုံးဖြတ်ပြီး နေထိုင်လျက်ရှိစဉ် မိတ်ဆွေသူနာပြုဆရာမတစ်ဦးက သူနှင့်အတူ လာ ရောက်နေထိုင်ခဲ့ရာမှ နှစ်ဦးဖြစ်လာခြင်းပေတည်း။

မစွက်စမစ်တို့ ပြောပြချက်အရဆိုလျှင် မစွက်လော်ဆန်သည် ရက်ပေါင်းများစွာပင် သူတို့နှင့်အတူ နေခဲ့သည်။ ထို့နောက် မစွက်လော်ဆန်သည် အလွန်တောတောင်ထူထပ်၍ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းလှသော အနောက်ဘက်ဒေသသို့ ထွက်သွားခဲ့၏။ ထိုဒေသ မှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာ လုံးဝမတိုးနိုင်သေးသော ဒေသဖြစ်၏။ လူစိမ်းသူစိမ်းများ အဝင်မခံ သော နယ်မြေဖြစ်၏။ ကျေးရွာများမှာလည်း တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ အလှမ်းဝေးရုံမျှမက တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာကြားတွင် အကူးအလူး အဆက်အဆံနည်းလှ၏။ မြို့ငယ်များကိုပင်လျှင် အုတ်တံတိုင်းများကာရံကာ ကင်းအထပ်ထပ်ချပြီး ခံတပ်မြို့များသဖွယ် တည်ဆောက် ထားကြရသော ဒေသဖြစ်၏။ မစွက်လော်ဆန်သည် ယခုလောလောဆယ်တွင် စီချောင်း မြို့မှနေ၍ နှစ်ရက်ခရီးမျှကွာဝေးသည့် အုတ်တံတိုင်းကာ မြို့ငယ်တစ်မြို့ဖြစ်သော ယမ်ချင်း မြို့၌ နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ ယမ်ချင်းမြို့သို့ ရောက်ရန်မှာလည်း ရှေးနှစ်ပေါင်း များစွာက အသုံးပြုခဲ့သော ဟိုနန်မှ ဟိုပါအထိသွားသည့် လာလမ်းအတိုင်းသွားမှသာ ရောက်နိုင်မည် ဖြစ်၏။ ဤကား မစွက်စမစ်တို့ထံမှ မစွက်လော်ဆန်နှင့်ပတ်သက်၍ ဂလက်ဒီ ကြားသိ ရသည့် သတင်းများပေတည်း။

“ကျွန်မ အဲဒီအရပ်ကိုရောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ် သွားရပါ့မလဲ”

ဂလက်ဒီက စိတ်ပန်းကိုယ်ပန်းဖြစ်လွန်းလှသော အသံဖြင့် မေးသည်။ ရက်ပေါင်း များစွာ ခရီးရှည်ကြီးများ သွားခဲ့ရသဖြင့် သူ့မှာ ပင်ပန်းမောဟိုက်ကာ အရပ်ကြီးပြတ် ဖြစ်လျက်ရှိပေပြီ။

မစွက်စမစ်ကား ထူးခြားသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အသိဉာဏ်ထက်မြက် ၍ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သော အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်၏။ သူသည် ဘုန်းတော်ကြီးလင်း၏ တူမဖြစ်သည်။ တရုတ်ဘာသာစကားတွင် ပါရမီထူးသူတစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။ သူမသည် ဂလက်ဒီ၏ မျက်နှာကို စူးစမ်းသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လေသည်။

“မင်းသွားနိုင်မယ့်လမ်းက တစ်လမ်းပဲရှိတယ်၊ လားနဲ့ တောင်တန်းတွေကို ကျော်ဖြတ် ပြီး သွားမှသာ ရောက်မှာ၊ ကားလမ်းက ဒီမှာဆုံးပြီ၊ ရှေ့ဆက်သွားရင် ခြေကျင်လမ်းပဲ

ရှိတော့တယ်။ မင်းသွားရမယ့်လမ်းက သိပ်ပြီး လွယ်တဲ့လမ်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ အလွန်ကို ခက်ခဲကြမ်းတမ်းပြီး ပင်ပန်းမယ့်လမ်းပဲ။ ဒီကနေပြီး ချိုဆန်ဆိုတဲ့ရွာအထိ တစ်နေ့ခရီး ကြာမယ်။ နောက်တစ်ရက် ချိုဆန်ကထွက်ရင် ယမ်းချင်းအထိ တစ်ရက်ခရီးပဲကြာမယ်”

“ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မ မနက်ဖြန် ခရီးဆက်ချင်တယ်”

မစ္စက်စမစ်က ဂလက်ဒီအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားသလို လုပ်နေ သည်။

“ဒီခရီးကိုသွားမယ်ဆိုရင်တော့ တစ်ခုစဉ်းစားဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ မင်းနေရာမှာသာ ငါဆို ရင်တော့ ဥရောပဝတ်စုံကို ငါဝတ်မသွားဘူး”

ဂလက်ဒီသည် သူမ၏ခါးမှ အဝတ်အစားများကို ငုံ့၍ကြည့်မိသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာက ဒါတွေပဲ ဝတ်စရာရှိတာ”

“တို့ရှာပေးရမှာပေါ့” ဟု မစ္စက်စမစ်က ပြောသည်။

“တောင်တန်းတွေပေါ်မှာ ဓားပြတွေရှိတယ်။ ဒီအဝတ်အစားနဲ့သာသွားရင် မင်းကို နိုင်ငံခြားသူမှန်း ချက်ချင်းသူတို့ သိမှာပဲ။ နိုင်ငံခြားသားဆိုရင် လူချမ်းသာချည်းပဲလို့ သူတို့က တွက်ထားတာဆိုတော့ မင်းကိုဒုက္ခပေးမှာ သိပ်သေချာတယ်။ တို့များအနေနဲ့ မင်းအတွက် တရုတ်အမျိုးသမီးတွေဝတ်တဲ့ အပြာရောင်အင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီ ရှာပေးမယ်။ ဒါက လူတိုင်းဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားတွေပဲ။ မင်း အဲဒီနယ်ထဲ ရောက်သွားရင် ပြဿနာတစ် ခုနဲ့လည်း ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီနယ်ထဲက လူတွေဟာ ဥရောပတိုက်သူ အမျိုးသမီးတွေ ကို မမြင်ဖူးကြဘူး။ သူတို့ဟာ အင်မတန်ရိုးတယ်၊ အတယ်၊ ရှေးဆန်တယ်၊ အယူသီးတယ်၊ အစွဲအလမ်းကြီးတယ်။ နိုင်ငံခြားသားအားလုံးဟာ မကောင်းဆိုးရွားတွေချည်းပဲလို့ သတ်မှတ်ထားတာ။ အဲဒီတော့ မင်းကို လူတိုင်းက အာရုံစိုက်နေအောင် လုပ်သွားလို့ မသင့်ဘူး။ သူလိုငါလို တော်အောင်လျော်အောင် ဝတ်စားပြီး လူအများနဲ့ရောသွားအောင် လုပ်ဖို့လို လိမ့်မယ်”

နောက်တစ်နေ့မနက် အရုဏ်တက်တွင် ဂလက်ဒီသည် လားတစ်ကောင်နှင့် ခရီးဆက် ခဲ့လေ၏။ သူ၏အဖော်မှာ မစ္စက်စမစ်တို့ ရှာငှားပေးလိုက်သည့် လားထိန်း လမ်းပြတစ်ဦး သာ ဖြစ်လေသည်။ မြေပြန့်ခရီးမှာ ကိုးမိုင်မျှသာရှိ၏။ ကိုးမိုင်ခရီးလွန်သော် ကုတ်ကုတ် ကတ်ကတ် ကျဉ်းကျဉ်းမြောင်းမြောင်းနိုင်လှသော တောင်ပေါ်တောင်ကြားလမ်းသို့ ရောက် လာသည်။ ဂလက်ဒီတို့သည် ထိုနေ့ မိုးမချုပ်မီ ချိုဆန်ရွာသို့ ရောက်ကြသည်။ ထိုညအဖို့ တော့ ချိုဆန်ရွာမှာပင် နားကြလေ၏။

ဤနယ် ဤဒေသတစ်ဝိုက်တွင် ညပိုင်း၌ ခရီးသွားဝံ့သူ မရှိပေ။ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်

ဝယ် ဘေးအန္တရာယ် ထူပြောလှ၏။ တောင်ကြားလမ်းများမှာ ကျဉ်းမြောင်းလွန်းလှသဖြင့် သွားရလာရခက်ခဲရသည့်အထဲ ဓားပြရန်က ကြောက်ရသေး၏။ သားရဲတိရစ္ဆာန်များ ဖြစ်သော ဝံပုလွေများကလည်း ညပိုင်းဆိုလျှင် အလွန်အတင့်ရဲကြသည်ဖြစ်ရာ ခရီးသွားများသည် မိုးချုပ်သွားလျှင် ခရီးမဆက်ဝံ့တော့ဘဲ ချိုဆန်ရွာဝင်၍ ခရီးတစ်ထောက် နားကြသည်က များလေသည်။

ချိုဆန်ရွာမှာကတော့ လုံခြုံမှုအပြည့်အဝ ရှိပေသည်။ ရွာကို လေးဖက်လေးတန်မှနေ၍ အုတ်တံတိုင်းကာထားသည်။ ရွာထဲတွင် ထမင်းဆိုင်များရှိသဖြင့် စားရေးသောက်ရေးအတွက်လည်း မပူရပေ။ လမ်းမများပေါ်တွင် ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား ဆော့ကစားနေကြသည့် ကလေးငယ်များကြောင့် သာယာစိုပြည်မှုလည်းရှိသည်။ ခရီးသွား လားအုပ်စုများ ဝင်ရောက် တည်းခိုနေကြသဖြင့် စည်စည်ကားကားလည်း ရှိလှပေသည်။

နောက်တစ်ရက် အရုဏ်တက်တွင် ဂလက်ဒီတို့သည် ချိုဆန်ရွာမှနေ၍ ခရီးဆက်ကြလေ၏။ တောင်နံရံများကို ကွေ့ပတ်၍ သွားရသော လမ်းများမှာ ကျဉ်းမြောင်းလွန်းလှပေသည်။ လားခွာနှင့် ကျောက်တုံးကျောက်စွန်များ ထိတွေ့သံသည် တိတ်ဆိတ်လွန်းလှသော တောင်ကမ်းပါးယံဝယ် ပဲ့တင်ခတ်လျက်ရှိသည်။ သူတို့၏ ဦးခေါင်းထက်မြင့်မားသော ကောင်းကင်ယံဝယ် လင်းယုန်ငှက်နှစ်ကောင်သည် ပျင်းရိလေးတွဲစွာ ဝဲ၍ပျံ၍ လိုက်ပါလာသည်။ ခုနစ်နာရီကြာမျှ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာဖြင့် သွားလာခဲ့ရပြီးနောက် တောင်ကမ်းပါးယံ ကွေ့တစ်ခုကို လွန်လာသောအခါ လားထိန်းသည် လားကိုရပ်လိုက်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လက်ညှိုးထိုးပြကာ “အဲဒါ ယမ်ချင်းမြို့ပေါ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ယမ်ချင်းမြို့သည် တောင်ထွတ်တစ်ခုပေါ်၌ တည်ထားသောမြို့ဖြစ်၍ တည်နေပုံအနေအထားမှာ နတ်သမီးပုံပြင်ထဲက ရဲတိုက်တစ်ခုနှင့် တူလှပေ၏။ မြို့၏ လေးဖက်လေးတန်၌ အကာအရံဖြစ်နေသော မြို့ရိုးတံတိုင်းမှာ လူများဖန်တီးတည်ဆောက်ထားသည့် မြို့ရိုးမဟုတ်ပေ။ ကျောက်တောင် ကျောက်တုံးကြီးများမှာ သူ့သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် သဘာဝမြို့ရိုးပေတည်း။ ကြည်ညိုစဖွယ် သပ္ပာယ်လှသော ဘုရားစေတီများ၊ ဘုံကျောင်းခေါင်မိုးများ၊ မြို့တံတိုင်းများအဖြစ် တည်နေသော သဘာဝကျောက်တုံးကြီးများ၊ တလက်လက်တောက်ပနေသော နေရောင်အောက်ဝယ် ယမ်ချင်းမြို့၏ အလှသည် ပေါ်လွင်ပီပြင်လှပါပေ၏။

ခရီးပန်းလွန်း၍ မောဟိုက်နွမ်းနယ်လျက်ရှိသော ဂလက်ဒီအဖို့တော့ ယမ်ချင်းမြို့၏ အလှသည် အမောပြေဆေး ဖြစ်သွားသည်။ ပြက်ပြက်ထင်ထင်ရှိလှသော ယမ်ချင်းမြို့၏ အလှကိုကြည့်ကာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကြည်နူးလန်းဆန်းသွားသည်။ စောစောက ကျနေ

သော ဂလက်ဒီ၏စိတ်ဓာတ်အင်အားမှာလည်း ချက်ချင်းပင် ပြန်လည်တက်ကြွလာလေ၏။

ဂလက်ဒီသည် မြို့ခြေနှင့်နီးခါမှပင် ပတ်ပတ်လည် ဝန်းရံလျက်ရှိတော့ တောင်တန်း တောင်စွယ်များကြားမှ မြို့နှင့်အနီးကပ်ဆုံး တည်ရှိနေသည့် တောင်နှစ်လုံးကို မြင်ရလေ သည်။ ထိုတောင်နှစ်လုံးသည် စိမ်းလန်းစိုပြည်သော သစ်တောများ ဖုံးအုပ်ထားသဖြင့် ဂလက်ဒီ၏ မျက်စိထဲဝယ် ကျက်သရေအရှိဆုံးနှင့် အလှဆုံး ဖြစ်နေပေသည်။ တောင်တစ် လုံးပေါ်ရှိ လမ်းတစ်လမ်းသည် တောရိပ်တောင်ရိပ်ခိုကာ မြို့၏အရှေ့ဘက် မျက်နှာစာရှိ တံခါးဆီသို့ ခပ်ပြေပြေ ခပ်လျှော့လျှော့ ဆင်းသွားသည်။ အရှေ့ အနောက် တောင် မြောက် ဝဲယာအရပ်လေးမျက်နှာတွင်မူ တောင်တန်းများသည် တစ်တောင်ပေါ်တစ်တောင် ဆင့်ကာ တည်နေကြလေသည်။ ယမ်ချင်းမြို့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သဘာဝအလှသည် ဂလက်ဒီ အား ညို့ယူဖမ်းစားထားသည်။ ဤမျှလောက် သဘာဝကျ၍ ဤမျှလောက်လှသော၊ ဤမျှလောက်တင့်တယ်၍ ဤမျှလောက် ကျက်သရေရှိသော နေရာမျိုးကို မြင်ရဖူး တွေ့ရဖူးလိမ့်မည်ဟု ဂလက်ဒီ မထင်ခဲ့ဖူးပေ။

တောင်ထိပ်နှစ်ခုကြားတွင် သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်နေသော တောင်ကြောပေါ်၌ တည်နေသည့် ယမ်ချင်းမြို့သည် ဟိုနန်နှင့် ဟိုပါကြား လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသော ဒေသ၌ မားမားမတ်မတ်ရပ်ကာ ကွန်ဖြူးစီးယပ်၏ ယဉ်ကျေးမှုကို ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့ သည်မှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ မည်မျှကြာညောင်းခဲ့ပြီကို မည်သူမျှ သိနိုင်ကြမည်မဟုတ်ပေ။

တောင်ပေါ်မှ ခပ်ပြေပြေဆင်းလာသော လမ်းသည် မြို့အရှေ့တံခါးမှဝင်ကာ အနောက် တံခါးသို့ ထွက်သည်။ မြို့ရိုးအပြင်ဘက်ဝယ် ထမင်းဆိုင်များသည် အစီအရိတ်တန်းလျက်ရှိ ကြ၏။ သဘာဝကျောက်ဂူများကို ပြုပြင်၍ ဖွင့်လှစ်ထားသည့် တည်းခိုရိပ်သာများမှာလည်း အရေအတွက်အားဖြင့် နည်းလှမည်မဟုတ်ပေ။ ညပိုင်းဆိုလျှင် မြို့တံခါးအားလုံးကို သော့ခတ်၍ ပိတ်သည်ဖြစ်ရာ သတ်မှတ်ထားသောအချိန်ထက် နောက်ကျ၍ ရောက်လာ သော ခရီးသည်များနှင့် လားအုပ်စုများကို မြို့ထဲသို့ ဝင်ခွင့်မပြုချေ။ အချိန်နောက်ကျ၍ မြို့ထဲဝင်ခွင့်မရသည့် ခရီးသည်များသည် မြို့အပြင်ထမင်းဆိုင်များနှင့် ကျောက်ဂူ တည်းခို ရိပ်သာများတွင် အိပ်ကြရလေသည်။

မြို့၏အရှေ့ဘက် တံခါးဝအရောက်တွင် ဂလက်ဒီ၏ လားထိန်းသည် နေဆာထိုင်လှုံ နေသော အဘိုးအိုတစ်ဦးထံသွား၍ စုံစမ်းမေးမြန်းလျက်ရှိ၏။ အဘိုးအိုက တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ လားထိန်းသည် သူ့လားကို ခပ်သွက်သွက်ဆက်၍ ဆွဲသွားပြန် သည်။ ကိုက်တစ်ရာခန့်သွားမိသော် လမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ထမင်းဆိုင်များနှင့် လူနေအိမ်များကို တွေ့လာရ၏။ လားထိန်းသည် အဆောက်အအုံတစ်ခုရှေ့အရောက်တွင်

ရပ်လိုက်သည်။ အလွန်မောဟိုက်နေပြီဖြစ်သော လားသည် အဆောက်အအုံဝင်းထဲသို့ တန်း၍ဝင်သွားလေ၏။

အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာတံခါးသည် ပွင့်လာပြီး အဘွားကြီးတစ်ဦးထွက်လာသည်။ အဘွားကြီးမှာ အရပ်ကပုပု၊ မျက်လုံးကပြာပြာ၊ တစ်ခေါင်းလုံးရှိ ဆံပင်များမှာ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည်။ အဖြူရောင်အင်္ကျီရှည်ကြီးနှင့် တရုတ်မဆောင်းဘီ ဝတ်ထားသော အဘွားကြီးသည် ဂလက်ဒီအား ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

မေးလိုက်ပုံမှာ တိုတောင်းလွန်းလှပေသည်။

“ကျွန်မ ဂလက်ဒီအေးလ်ဝတ်ပါ၊ ဒီကမစွက် လော်ဆန်ထင်ပါရဲ့”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါဟာ မစွက်လော်ဆန်ပဲ၊ ကဲ ... လာ၊ အထဲကို”

ပြောပုံဆိုပုံမှာ တိုတိုပြတ်ပြတ် နိုင်လွန်းလှသော်လည်း ဂလက်ဒီအဖို့တော့ ဤအပြောအဆိုမျိုးကို ကြားလာရသည်မှာ တရုတ်ပြည်ရောက်ကတည်းက ဖြစ်၍ ရိုးနေပေပြီ။ သူ့အဖို့ နားယဉ်နေပြီ။ လားထိန်းက သူ့အား လားပေါ်မှချပေးလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မစွက်လော်ဆန်၏ နောက်မှလိုက်လာခဲ့၏။ အဆောက်အအုံမှာ တရုတ်အိမ်များပုံစံအတိုင်း စတုရန်းကျကျဖြစ်သည်။ လေးဖက်လေးတန်တွင် နံရံလေးဖက်။ အိမ်ရှေ့ဘက်နံရံတွင် တံခါးတစ်ခုရှိသည်။ ထိုတံခါးသည် အိမ်အတွင်းသို့ဝင်သည့် တံခါးပေါက်ဖြစ်၏။ အိမ်မှာ နှစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်၍ အခန်းအားလုံးသည် အိမ်ရှေ့ဝင်းခြံဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသော လသာဆောင်နှင့် ဆက်နေသည်။ အိမ်မှာ အိမ်အိုကြီးဖြစ်၍ ဟောင်းနွမ်းအို မင်းလှပြီ။ တံခါးအားလုံးမှာ ခယိုးခယိုင်နှင့် ပိတ်၍မရနိုင်လောက်အောင် ချောင်နေကြပြီဖြစ်ပြီး အိမ်ခေါင်မိုးမှာအပေါက်တွေ ဗရပွနှင့်ဖြစ်သည်။ နေရာတိုင်းတွင် အထပ်ထပ် တက်နေသော ဖုန်များကြောင့် စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင်ပင် ညစ်ပတ်ပေရေလျက်ရှိပေသည်။

“ဒီအိမ်ကို မကြာသေးခင်ကမှ ငှားလို့ရတာ” ဟု မစွက်လော်ဆန်က ပြောသည်။

“အိမ်လခကတော့ သက်သာတယ်၊ သရဲခြောက်လို့ဆိုပြီး ဘယ်သူမှမနေဝံ့ကြလို့ လခသက်သာတာ၊ အိမ်ကတော့ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်း ခပ်အိုအိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်လိုက်ရင်တော့ အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

အဘွားကြီးက ရှေ့မှ စကားတပြောပြောနှင့် သွားသည်။ ဂလက်ဒီက အဘွားကြီးပြောသမျှကို နားထောင်၍ နောက်မှလိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင်နှစ်လုံး သုံးလုံးမျှသာရှိသည်။ စက္ကူဘူးဟောင်းများနှင့် ဆပ်ပြာထည့်သည့် သေတ္တာဟောင်းတချို့မှလွဲ၍ တခြားအိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းဆို၍ ဘာမျှမရှိပေ။

mgyoe.com

“မင်း မဆာဘူးလား” ဟု မစ္စကလော်ဆန်က မေးသည်။

“သိပ်ဆာတာပဲ” ဟု ဂလက်ဒီက ဖြေသည်။

မစ္စကလော်ဆန်က နောက်ဖေးဘက်သို့လှည့်၍ တရုတ်ဘာသာဖြင့် အော်ပြောလိုက်သောအခါ တရုတ်အဘိုးအိုတစ်ဦးထွက်လာသည်။ “သူက ထမင်းချက် ယမ်း” ဟု မစ္စကလော်ဆန်က ထိုအဘိုးအိုနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ယမ်းက ဂလက်ဒီအားပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ယမ်းသည် အသက်ကြီးလှပြီ။ သွားတစ်ချောင်းမျှ မရှိတော့သဖြင့် သူ ပြုံးလိုက်ရယ်လိုက်လျှင် နီရဲရဲသွားဖုံးများကိုသာ မြင်ရသည်။ ဂလက်ဒီသည် ယမ်းအား မြင်လျှင်မြင်ချင်း ခင်မင်သောစိတ်ဖြစ်မိလေ၏။

ခဏမျှအကြာတွင် မီးဖိုဘက်မှ ယမ်းပြန်ထွက်လာရာ သူ့လက်ထဲတွင် ဟင်းသောက်ပန်းကန်ကြီးတစ်လုံးဖြင့် ထည့်လာသော ခေါက်ဆွဲပြုတ်တစ်ခွက် ပါလာ၏။ ခေါက်ဆွဲပြုတ်မှာ လတ်ဆတ်သော ဟင်းသီးဟင်းရွက်များနှင့် ရော၍ ပြုတ်ထားခြင်းဖြစ်ရာ ပူပူနွေးနွေးနှင့် စားချင့်စဖွယ်ပင် ဖြစ်သည်။ အလွန်အမင်း ဆာလောင်နေပြီဖြစ်သော ဂလက်ဒီသည် ယမ်းချပေးသော ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကို အငမ်းမရ စားနေမိလေ၏။

စားသောက်ပြီးသောအခါ ဂလက်ဒီသည် သူ၏ပစ္စည်းများကို သယ်ရန်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစေ့တစောင်းကြည့်ရှုအကဲခတ်ရန် ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ အိမ်ဝင်းတံခါးဝအရောက်တွင် လမ်းမပေါ်မှနေ၍ သူ့အား လှမ်းကြည့်နေကြသော ကလေးငယ်များသည် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ကာ ထွက်ပြေးကြသည်။ ခပ်ကြီးကြီးကလေးများကမူ ထွက်မပြေးကြဘဲ ဂလက်ဒီအား ဝိုင်းကြည့်ကာ ပြောင်ကြလှောင်ကြသည်။ လမ်းမပေါ်မှ တရုတ်အမျိုးသမီးနှစ်ဦးသည် ရွံ့တုံးရွံ့ခဲများကိုကောက်၍ သူ့အား လှမ်းပေါက်ကြ၏။ ဂလက်ဒီသည် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ကာ အိမ်ထဲသို့ အပြေးအလွှား ပြန်ဝင်လာခဲ့ပြီး မစ္စကလော်ဆန်အား ပြောပြလေ၏။

မစ္စကလော်ဆန်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင် ...။

“ငါ ... အပြင်ထွက်တိုင်း ကြုံရတဲ့အဖြစ်ပဲ၊ အထူးအဆန်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါအပြင်က ပြန်လာပြီဆိုရင် သူတို့ဝိုင်းပြီး ပေါက်လွှတ်လိုက်တဲ့ ရွံ့တုံးရွံ့ခဲတွေကြောင့် ငါ့တစ်ကိုယ်လုံးဟာ ခေါင်းကနေ ခြေဖျားအထိ ရွံ့စက်တွေနဲ့ ပွနေတာပဲ၊ တစ်ကိုယ်လုံး ရစရာမရှိအောင် ညစ်ပတ်ပေရေလာပဲ၊ ဒါပေမဲ့လည်း သူတို့ပေါက်တာ ကျောက်ခဲမဟုတ်လို့ တော်ပါသေးရဲ့လို့ စိတ်ကို ဖြေရတော့တာပဲ၊ အင်းပေါ့လေ ... သူတို့ပေါက်တဲ့ ခဲတွေဟာ ကျောက်ခဲမဟုတ်တဲ့အတွက် ဘုရားသခင်ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရသေးတယ်၊ ဒီအရပ်မှာရှိတဲ့ လူတွေမှာတို့များကို မုန်းကြတယ် သိလား၊ သူတို့က တို့ကို ‘လာအိုယမ်ကွေး’ လို့ ခေါ်ကြတယ်၊

အဓိပ္ပာယ်က နိုင်ငံခြားက မကောင်းဆိုးဝါးမတွေလို ဆိုတာပေါ့ကွယ်၊ မင်းဒီမှာနေရင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရင်ဆိုင်သွားရမယ့် ပြဿနာတစ်ခုပဲ ဂလက်ဒီ၊ သည်းခံနိုင်အောင်သာ လေ့ကျင့်ထားပေတော့”

[၄]

ဂျင်နီလော်ဆန်၏ အရပ်မှာ ငါးပေမျှသာ မြင့်သည်။ အသက်ကလည်း ခုနစ်ဆယ့်လေးနှစ် ပင်ရှိနေပြီဖြစ်၏။ သူ့အရပ်အမောင်းနှင့် သူ့အသက်အရွယ်ကိုကြည့်လိုက်လျှင် အားရစရာ တစ်ကွက်မျှ မရှိပေ။ အလွန်ချူချာမည့်ပုံမျိုး ပေါက်လျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း အဘွားကြီး ဂျင်နီလော်ဆန်သည် ကျန်းမာသန်စွမ်းဆံ့ သွက်လက်ဖျတ်လတ်ဆံ့ပင်ဖြစ်သည်။

ဂျင်နီလော်ဆန်အဖို့ ပြဿနာဖြစ်နေသည်မှာ တခြားမဟုတ်ပေ။ ခေါင်းမှဆံပင်များ ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် ဖြူနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ရိုးသားသော တရုတ်လယ်သမားများတွင် အလွန်ထူးဆန်းသော အစွဲအလမ်းတစ်ခုရှိ၏။ ယင်းအစွဲအလမ်းမှာ အသက်ခပ်ကြီးကြီး အဘွားအိုတစ်ယောက်တွင် တစ်ခေါင်းလုံး ဆံပင်ဖြူနေပါက ထိုအဘွားအိုအား စုန်းမကြီး ဟု အထင်ရောက်တတ်ကြသော အစွဲအလမ်းပင်ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း ဆံပင်တစ်ခေါင်းလုံးဖြူနေသော အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် ဂျင်နီလော်ဆန်အား ယမ်ချင်းမြို့ရှိ လယ်သမားတိုင်းက နိုင်ငံခြားသူ မကောင်းဆိုးဝါးမကြီးဟုလည်းကောင်း၊ စုန်းမကြီးဟုလည်းကောင်း အထင်ရောက်ကာ ကြောက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂျင်နီလော်ဆန် ကိုမြင်လျှင် ဝေးဝေးက ရှောင်ကွင်းတတ်ကြလေသည်။

ဂျင်နီလော်ဆန်ကတော့ ထိုကဲ့သို့ အထင်အမြင် လွဲမှားခံနေရသည့်အတွက် နည်းနည်းကလေးမျှ စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပေ။ သူ့သွားစရာရှိတာသွား၍ လုပ်စရာရှိသည်များကို မှန်မှန်ပင်လုပ်သည်။ သူ တရုတ်ပြည်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်မှာ အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် အရွယ် ခပ်ငယ်ငယ်ကဖြစ်သည်။ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ရင်းနှင့်ပင် ဘဝတူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သာသနာပြုအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့၏။ သားသမီးတွေ မွေးခဲ့၏။ ပထမဆုံးမွေးသည့် သားဦးကလေး အဖျားရောဂါဖြင့် ဆုံးပါးသွားရသည်ကိုလည်း

ကြံကြိုက်ခဲ့ရ၏။ နောက်ထပ်မွေးလာခဲ့သံမျှ သားသမီးများကိုမူ အရွယ်ရောက်သည်အထိ ကျွေးမွေးသုတ်သင်နိုင်ခဲ့၏။ အရွယ်ရောက်၍ သူတို့ဘဝ သူတို့ ကျောင်းနိုင်ကြသည့်အချိန် တွင် သူ့အပါးမှ ခွဲခွာသွားခဲ့ကြ၏။ သူ့ယောက်ျားမှာလည်း သူ့အရင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရ ရှာ၏။ သူ၏ဘဝတစ်သက်တာတွင် ဝမ်းသာစရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာ၊ ရယ်စရာ၊ ငိုစရာပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ရင်ဆိုင်ကာ ကျော်လွှားဖြတ်သန်းခဲ့ရဖူးပြီဖြစ်ရာ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူ တစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် အရာရာကို အေးအေးဆေးဆေး ရင်ဆိုင်နိုင်သော ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရပြီ ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် စကော့လူမျိုးဖြစ်သည်။ သူ၏ ဘိုးဘွားဘီဘင်များသည် သူတို့နိုင်ငံအတွင်း သို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာကြသည့် အင်္ဂလိပ်တို့အား အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးသော စိတ် ဓာတ်ဖြင့် ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသူများဖြစ်ပေရာ သူ၏စိတ်ဓာတ်မှာ သူ၏ ဘိုးဘွားဘီဘင်များလိုပင် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးတတ်သော စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိသည်။ ယင်းကဲ့သို့သော ကြံ့ခိုင်သည့်စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ခရစ်ယာန်ဘာသာအပေါ် ယုံကြည်သက်ဝင် လာအောင် ကြိုးစားအားထုတ်မည်ဟု အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်ခဲ့သူဖြစ်လေသည်။

ဂျင်နီလော်ဆန်သည် သာသနာပြုလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ အမြင်တစ်မျိုးရှိသူဖြစ်၏။ ခရစ်ယာန်ဘာသာကို မယုံကြည်သူများ ယုံကြည်သက်ဝင်လာအောင် ဆောင်ရွက်ရာ၌ လူများအား သမ္မာကျမ်းစာ၌ ပါရှိသည့် တရားဓမ္မများကိုချည်း ဟောပြောနေရုံဖြင့် မအောင် မြင်နိုင်ဟု ယူဆသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့အနေဖြင့် သာသနာပြုလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ရာ၌ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေသူများအား ကိုယ်ထိလက်ရောက်ကူညီသော ပရဟိတလုပ်ငန်းများကို အလေးအနက်ထား၍ လုပ်ဆောင်ခဲ့လေသည်။

အမှန်တော့ လူသူအရောက်အပေါက် မရှိသလောက်ဖြစ်နေသော ဤတောင်တန်း ဒေသရှိ လယ်သမား ဆင်းရဲသားများသည် အသိဉာဏ်ဗဟုသုတ ခေါင်းပါးသူများဖြစ် သည်။ အလွန်ရှေးဆန်၍ အယူသီးသူ၊ အစွဲအလမ်းကြီးသူများဖြစ်ကြသည်။ ဤကဲ့သို့ သော လူစားများအား ဘုရားသခင်၏ သနားကြင်နာမှုကို လက်တွေ့ပြမှဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်ထားသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂျင်နီလော်ဆန်သည် သူ့နည်း သူ့ဟန်ဖြင့် မဖြစ်မနေလုပ်ရမည့် တာဝန်တစ်ခုကို သတ်မှတ်ထားသည်။ ယင်းတာဝန်ကား ဤဒေသရှိ ဆင်းရဲသား လယ်သမားများအား လိုအပ်လျှင် လိုအပ်သလို တတ်အားသရွေ့ ကူညီစောင့် ရှောက်သွားရန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

သူအပြင်ထွက်လျှင် နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်၍ အော်ကြ၊ ဟစ်ကြ၊ ပြောကြ ကြ၊ လှောင်ကြ လုပ်လေ့ရှိသောကလေးသူငယ်များ၊ သူ့ကိုမြင်လိုက်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

mgyobee.com

ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်သော အမူအရာဖြင့် တံတွေးကို ထို့ခနဲ ထို့ခနဲ ထွေးကာ အိမ်တံခါးများကို ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းစွာဖြင့် ဆောင့်၍ပိတ်တတ်ကြသော အမျိုးသမီးများနှင့် သူ့အား ရွံ့တုံး ရွံ့ခဲများဖြင့် ကောက်၍ပေါက်တတ်ကြသော အမျိုးသားများအပေါ်တွင် သူ သည်းခံခွင့်လွတ် သော စိတ်ဖြင့်သာ ကြည့်လေ့ရှိ၏။ ထိုလူများက သူ့အပေါ် နားလည်လာအောင်၊ အမြင်မှန် ရလာအောင် လုပ်ဖို့အတွက် အချိန်အခါနှင့် အခါအခွင့်ကိုသာ စောင့်နေတတ်၏။ အကယ် ၍သာ ရှန်စီတောင်တန်းဒေသ၌ ကြီးစွာသော လုံ့လဝီရိယဖြင့်၊ ဇွဲသတ္တိကောင်းကောင်းဖြင့်၊ မကြောက်မရွံ့ နောက်မတွန့်သော အာဇာနည်စိတ်ဓာတ်ဖြင့် အခက်အခဲဟူသမျှကို ရင်ဆိုင် ကာ မိမိ၏ဘာသာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအတွက် ကြိုးပမ်းအားထုတ်နေသော ခရစ်ယာန်တစ်ဦး ကို ပြပါဟုဆိုလျှင် ဂျင်နီလော်ဆန်မှတစ်ပါး အခြားညွှန်ပြစရာ တစ်ဦးမျှမရှိပေ။ ဂျင်နီ လော်ဆန် တစ်ဦးသာလျှင် ရှိပေသည်။

ဂလက်ဒီသည် ရောက်စရက်များတွင် မိမိရင်ဆိုင်နေရသည့် အခြေအနေနှင့် အခက် အခဲများကို သည်းမခံနိုင်အောင်ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ကိုယ်ပိုင်ငွေကလေး ငါးသျှိုလင်မျှဖြင့် မိမိမွေးရပ်မြေနှင့် မိုင်ပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာဝေးကွာလှသော ဤနိုင်ငံ ဤဒေသသို့ လာရောက်ကာ အမျိုးမတူ၊ ဘာသာမတူ၊ စရိုက်မတူသည့် လူများကြား၌ နေရသည်မှာ စိတ်ချမ်းသာစရာ တစ်ကွက်တလေမျှ ရှာမတွေ့နိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိနေ၏။ အကယ်၍ မိမိအနေဖြင့် တရုတ်စကား ပြောတတ်ပါမူ နေရထိုင်ရသည်မှာ စိတ်သက်သာစရာ ရှာတွေ့ နိုင်ပါသေး၏။ ယခုတော့ မိမိကလည်း သူတို့စကားမတတ်၍ မိမိပြောလိုသမျှကို မပြော နိုင်။ သူတို့ပြောသမျှကိုလည်း မိမိက နားမလည်နိုင်သော အခြေအနေဖြစ်ရာ နေရထိုင်ရ သည်မှာ ပျော်စရာဟူ၍ မတွေ့နိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

အိမ်မှနေ၍ အပြင်သို့ထွက်ပြန်တော့လည်း စိတ်ချမ်းသာစရာ တစ်ကွက်ကလေးမျှ ရှာမတွေ့ချေ။ သူ့ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြင်သူတိုင်းက ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်သော အမူအရာဖြင့် တံတွေးထွေးကြသည်။ ဆဲရေးတိုင်းထွာကြသည်။ ကျိန်ဆဲကြသည်။ ရွံ့တုံး ရွံ့ခဲများဖြင့် ဝိုင်း၍ပေါက်ကြသည်။ အိမ်သို့ ပြန်လာသည့်အခါတိုင်းလည်း မျက်ရည် စက်လက်ဖြင့် ပြန်လာရသည်ကများပြီး ရွံ့နှံ့စက်များ ပေကျဲနေသော အဝတ်အစားများ ကို ချက်ချင်း ချွတ်လဲကာ လျှော်ရဖွပ်ရသည်မှာလည်း မလုပ်မဖြစ်သည့် တာဝန်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေလေသည်။

ဤအဖြစ်မျိုးများဖြင့် ကြုံရသည့် အခါတိုင်းပင် ဂလက်ဒီသည် မိမိခေတ္တခဏမျှ တည်းခိုခဲ့ရသည့် ကိုဘီမြို့ကလေးမှ သာသနာပြုစခန်းကို မြင်ယောင် ထင်ယောင်ဖြစ်မိ သည်။ သန့်သန့်ပြန်ပြန် ဝတ်စားဆင်ယင်ကာ ချိုသာနူးညံ့သော အပြုံးများဖြင့် ဓမ္မဇော့ကို

အေးအေးသာသာ သီဆိုနေကြသော ဂျပန်လူမျိုးတို့ကို တတမ်းတတ ဖြစ်မိလေ၏။ တကယ်တော့ ယခု သူရောက်နေသည့် ယမ်ချင်းမြို့နှင့် ကိုဘီမြို့သည် မိုးနှင့်မြေကြီးပမာ ကွာခြားလွန်းလှပါ၏။

ဤခြားနားချက်ကို ဂလက်ဒီကိုယ်တိုင် ယမ်ချင်းမြို့သို့ ရောက်ပြီးနောက် မကြာခင် မှာပင် မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ခဲ့ရလေ၏။

တစ်နေ့သောအခါတွင် ဂလက်ဒီသည် ကိစ္စတစ်ခုနှင့် မြို့ထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ မြို့သူမြို့သားများသည် နိုင်ငံခြားသား မိစ္ဆာမများကို မကြာခဏ မြင်တွေ့နေရသဖြင့် မျက်စိယဉ်လျက်ရှိပြီဖြစ်ရာ ယခင်ကလောက် အနှောင့်အယှက် မပေးတော့ပေ။ ဂလက်ဒီ နှင့် ဆုံမိလျှင် ခပ်ဝေးဝေးမှ ကွင်းရှောင်သွားတတ်သော်လည်း ရွံ့တုံးရွံ့ခဲများဖြင့် ပေါက်ခြင်း ကိုကား လူတိုင်း မလုပ်ကြတော့ပေ။ ထိုနေ့က ဂလက်ဒီသည် ဈေးဘက်သို့ ရောက်သွား ခဲ့ရာ ဈေးရှေ့မြေကွက်လပ်ကြီးထဲ၌ တစ်စုံတစ်ခုကို ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသော လူအုပ် တစ်အုပ်ကို မြင်ရလေ၏။ ထိုစဉ်အခိုက်မှာပင် ဂလက်ဒီသည် သူတို့၏ အိမ်နီးနားချင်း တရုတ်အမျိုးသမီးကိုလှမ်း၍ တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ထိုအမျိုးသမီးသည် အိမ်နီးနားချင်း ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဂလက်ဒီအား တွေ့တိုင်း ပြုံး၍နှုတ်ဆက်လေ့ရှိသဖြင့် လူချင်း စကားမပြောဖူးသော်လည်း တစ်ဦး၏ သဘောကို တစ်ဦးက သိသလိုဖြစ်နေသည်။

တရုတ်အမျိုးသမီးသည် ဂလက်ဒီအား မြင်လျှင်မြင်ချင်း လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် သူ့ အနီးသို့လာရန် ခေါ်သည်။ သူ့အမူအရာမှာ အထူးအဆန်းတစ်ခုကို တွေ့ရတော့မည်ဖြစ်၍ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရ၏။ ဂလက်ဒီကတော့ အမျိုးသမီး၏ အဖြစ်ကို မရိပ်မိချေ။ သူ့အား တရင်းတနှီး ခေါ်လိုက်သောကြောင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ အမျိုးသမီး၏ အနီးသို့သွားပြီး အမျိုးသမီး၏ လက်ကိုဆွဲ၍ လူအုပ်ကြားထဲသို့ တိုးကာဝှေ့ကာ ဝင်ခဲ့မိလေ၏။

ဂလက်ဒီက မျက်လှည့်ဆရာ မျက်လှည့်ပြနေသည်ဟု ထင်သည်။ မျက်လှည့်ဆရာ မဟုတ်ပါက ဝက်ဝံပြပွဲဖြစ်လိမ့်မည်ဟုပင် ထင်၏။ လူစည်ကားရာ ဈေးများတွင် ဤကဲ့ သို့သော ပြပွဲမျိုးကို မကြာခဏ တွေ့ရတတ်၍ လူတွေကလည်း ဤလိုပြပွဲမျိုးတွေ့လျှင် ရိုးသွားသည်မရှိ၊ ဝိုင်းအုံ၍ ကြည့်တတ်ကြသည်မဟုတ်ပါလား။

ဂလက်ဒီနှင့် တရုတ်အမျိုးသမီးတို့သည် လူအုပ်ကြားတွင် တိုးရင်း ဝှေ့ရင်းဖြင့်ပင် အမှတ်မထင် ရှေ့ဆုံးသို့ ရောက်သွားသည်။ ဂလက်ဒီမှာ သူမ၏ မျက်စိရှေ့မှောက်မှ မြင်ကွင်းကြောင့် အံ့အားသင့်ကြီးသင့်ကာ ကြက်သေသေလျက် ရှိလေသည်။ တကယ်တော့ သူမ၏ ရှေ့မှမြင်ကွင်းသည် ရာဇဝတ်ကောင်တစ်ဦးအား သေဒဏ်စီရင်နေသည့် မြင်ကွင်း ပေတည်း။

ဂလက်ဒီသည် မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားသည်။ ရုတ်တရက် ဂလက်ဒီသည် ဆောက်တည်ရာမရသလိုဖြစ်သွားသည်။ သူ့ဆွဲကိုင်ထားသော တရုတ်အမျိုးသမီး၏လက်ကို လွှတ်ပစ်ခဲ့ပြီး လူအုပ်ကြားမှ အတင်းတိုး၍ ပြေးထွက်လာခဲ့လေ၏။

ဂလက်ဒီသည် လူအုပ်၏အပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်သို့အပြေးအလွှားပြန်ခဲ့သည်။ လမ်းမများပေါ်တွင်မူ လူသူလေးပါးကင်းမဲ့ကာ တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့လျက် ရှိနေ၏။ စောစောက လမ်းမများပေါ်၌ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသော လူစုမှာ ဈေးကွက်လပ်ထဲရှိ လူခေါင်းဖြတ်ပွဲသို့ ရောက်နေကြလေပြီ။

ဂလက်ဒီ၏ပါးနှစ်ဖက်တွင် မျက်ရည်စများ စီးကျလျက်ရှိသည်။ သူသည် အရှေ့ဘက်တံခါးမှ ဖြတ်၍ဝင်ကာ အိမ်ဘက်သို့အားသွန်ခွန်စိုက် ပြေးသွားလျက်ရှိသည်။

ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် ထိတ်လန့်ခြင်းတို့၏ ဖိစီးမှုကြောင့် အမောတကော ပြေးဝင်လာသော ဂလက်ဒီအား စားပွဲတွင်ထိုင်၍ စာရေးနေသော ဂျင်နီလော်ဆန်က အလန့်တကြား မော့ကြည့်သည်။ သူသည် မျက်ရည်အရွှဲသားနှင့်ရောက်လာသော ဂလက်ဒီ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။

“မင်း ... ဘာဖြစ်လာသလဲ ... ဂလက်ဒီ”

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ဟာ တစ်ခုမြင်ခဲ့ရတယ်၊ အလွန်ကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ဟာပဲ”

ဂလက်ဒီသည် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်လေသည်။

“သူတို့လေ ... သူတို့ ... ဈေးကွက်လပ်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်ကို သတ်နေကြတယ်”

နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်ကျော်မျှ တရုတ်ပြည်တွင် နေလာခဲ့သော ဂျင်နီလော်ဆန် အဖို့တော့ ဂလက်ဒီမြင်တွေ့ခဲ့ရသော မြင်ကွင်းသည် အထူးအဆန်းမဟုတ်တော့ပေ။ သူသည်လက်ထဲမှ ခဲတံကိုသူ၏ မှတ်စုစာအုပ်အားတွင် ချထားလိုက်ကာ “အဲဒါ ... ဘာဖြစ်လဲ” ဟု မေးသည်။ ဂလက်ဒီ၏ မျက်နှာပေါ်မှ မျက်ရည်စများမှာ ယခုအချိန်ထိ မခြောက်သေးပေ။

“သူတို့က ခေါင်းကို ဓားနဲ့ဖြတ်သတ်နေကြတာ”

ဂျင်နီလော်ဆန်ကတော့ ဣန္ဒြေမပျက်ချေ။ အေးဆေးတည်ငြိမ်သောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ဂလက်ဒီအား ကြည့်နေသည်။

“ဒါဟာ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်သူတွေအတွက် ဒီတိုင်းပြည်ရဲ့ ဥပဒေပဲ၊ သူဟာ ဓားဖြတ်တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်၊ သူခိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်၊ ဒါမှ

မဟုတ်ရင် လူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ရာဇဝတ်ကောင်တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မယ်၊ သူ့ကို မြို့တော်ခန်းမက တရားရုံးမှာ တင်ပြီးသားဖြစ်မှာပေါ့၊ မြို့စားကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးပြီး အပြစ်ပေးလိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ သူတို့အနေနဲ့ အပြစ်ကျူးလွန်တယ်ဆိုတာ သေချာမှ ခေါင်းဖြတ်တာ၊ မကြာခဏလည်း သတ်လေ့မရှိဘူး၊ လူတိုင်းကိုလည်း သတ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ... သူတို့ လုပ်နေပုံက ကြောက်စရာကြီး”

“ဒီမှာ ... ဂလက်ဒီ၊ မင်းအနေနဲ့ အင်္ဂလန်က အခြေအနေမျိုး တရုတ်ပြည်မှာ ရှိလိမ့် မယ်လို့ မျှော်လင့်နေသလား ... ဟင်”

“အဲသလိုတော့ မမျှော်လင့်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ...”

“ငါပြောနေတာကို နားထောင်စမ်း ဂလက်ဒီအေးလ်ဝတ်၊ မင်းတရုတ်ပြည်ကိုလာတာ ဟာ သူတို့ရဲ့ဥပဒေတွေနဲ့ ဓလေ့ထုံးစံတွေကို ပြင်ဖို့လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါတွေကိုမြင်ပြီး စိတ်ပျက်နေလို့ကတော့ မဖြစ်ဘူး၊ ရိုးသွားအောင် ယဉ်သွားအောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်၊ တရုတ် ပြည်မှာနေရင် ရိုးသွားအောင် ယဉ်သွားအောင် လုပ်ရမယ့်ဟာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ဒီလို ရိုင်းစိုင်းရက်စက်တဲ့ဟာမျိုးတွေကို ပြောင်းလဲသွားအောင် လုပ်တဲ့အခါမှာ ဘုရားသခင် ရဲ့ မေတ္တာနဲ့ ဓမ္မအခြေခံမှဖြစ်မယ်၊ သူတို့တစ်တွေအနေနဲ့ မှန်ကန်မှုနဲ့ တရားမျှတမှုဆိုတာ တွေကို နားလည်သဘောပေါက်လာအောင် လုပ်ပေးရလိမ့်မယ်၊ အခုလို ငိုယိုပြီး အိမ်ပြန် ပြေးလာနေလို့ကတော့ တို့များရဲ့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးလုပ်ငန်းဟာ ဘယ်တော့မှ အောင် မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဂလက်ဒီသည် ဂျင်နီလော်ဆန်အား ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောရဲသဖြင့် ငြိမ်၍ နား ထောင်နေရသော်လည်း သူတွေ့ခဲ့ရသည့် မြင်ကွင်းကိုတော့ ဘယ်သောအခါမှ မေ့၍ မရတော့ချေ။ နောင်အနာဂတ်ကာလတွင် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်၌ ယခုမြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် မြင်ကွင်းထက် ဆိုးရွားသော အဆိုးဆုံးဆိုသည့် မြင်ကွင်းများကို မြင်ချင်လည်း မြင်ရပေ လိမ့်ဦးမည်။ သို့သော်လည်း ယနေ့ ပထမဆုံးအကြိမ်မြင်ခဲ့ရသည့် မြင်ကွင်းကိုတော့ သူ မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

သူတို့၏လုပ်ငန်းကား အခုမှ ‘တည်ဆောက်စ ကာလ’ ဖြစ်သည်။ ဘာတစ်ခုမျှ အသားမကျသေးပေ။ ဂျင်နီလော်ဆန်က သူ၏ လက်ရှိငွေရေးကြေးရေး အခြေအနေကို ဂလက်ဒီအား ရှင်းပြသည်။ သူ့တွင် သီးသန့်ဝင်ငွေတစ်ရပ်ရှိသော်လည်း များများစားစား မဟုတ်ပေ။ အသုံးစရိတ်အနေနှင့်ကား အိမ်လခသည် အဓိကဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူငှားထားသည့်အိမ်မှာ အိမ်အိုအိမ်ဟောင်းကြီးတစ်လုံး ဖြစ်နေရုံမျှမက အရပ်ထဲရှိလူများ

mgp.com

က သရဲခြောက်သည်ဟု ယုံကြည်နေကြသောအိမ်ဖြစ်သဖြင့် အိမ်လခမှာ မများလှပေ။
 ဗြိတိသျှ ငွေတန်ဖိုးနှင့်တွက်လျှင် တစ်နှစ်မှ နှစ်သျှီလင်နဲ့ လေးပဲနိမျှသာ ပေးရသည်။
 အစားအသောက်နှင့် ပတ်သက်၍ကား ဂျုံ၊ ပြောင်းဆန်နှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ဝယ်ရ
 သည့်အတွက် ငွေအနည်းငယ်မျှသာ ကုန်ကျ၏။ ငွေတန်ဖိုးအနေဖြင့်ကား ဗြိတိသျှငွေ
 တစ်သျှီလင်နှင့် နှစ်ပဲနိသည် တရုတ်ငွေဒေါ်လာနှစ်ရာနှင့် ညီမျှလေသည်။ မည်သို့ပင်
 ဖြစ်စေ၊ ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်၍ သူတို့အခြေအနေမှာ အခြေအနေကောင်းဟု ဆိုနိုင်သည်။
 သို့သော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက် တရုတ်ပြည်သို့ ရောက်လာခြင်း၏ အဓိကလုပ်ငန်းကို
 မလုပ်နိုင်ပါမူကား ငွေကြေးအခြေအနေကောင်းခြင်းသည် သူတို့အတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိလိမ့်
 မည် မဟုတ်ပေ။

သူတို့လုပ်ရမည့်လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့မည်ပုံ စရမည်ကို နည်းလမ်းရှာ
 မတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေရာမှ တစ်နေ့တွင် နှစ်ယောက်သား မြို့အနောက်ဘက် တံခါးဆီသို့
 လျှောက်လာခိုက် အလွန်ကောင်းမွန်သော စိတ်ကူးတစ်ခုသည် သူတို့ခေါင်းထဲသို့ အမှတ်
 မထင် ဝင်လာခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့က ဂျင်နီသော်ဆန်နှင့် ဂလက်ဒီတို့သည် မြို့လယ်လမ်းမအတိုင်း လျှောက်လာ
 ကြရင်း မြို့စားရုံးထိုင်သည် 'ယာမင်' ခေါ် မြို့တော်ခန်းမရှေ့မှ ဖြတ်လာခဲ့ကြသည်။
 မြို့လယ်လမ်းမမှ ဘေးသို့ခွဲ၍ ထွက်သွားကြသော လမ်းသိမ် လမ်းမြွှာများသည် အရပ်
 လေးမျက်နှာသို့ ဦးတည်လျက် ရှိကြ၏။ မြို့ရိုး၏အတွင်း၌မူကား တစ်မြို့လုံးသည်
 အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလျက် ရှိလေသည်။

မိုးမချုပ်မီ စောစောစီးစီး ဆိုက်ရောက်လာကြသော ခရီးသည်နှင့် ကုန်တင်လား
 ရထားများသည် အုပ်စုလိုက် မြို့ပေါက်အသီးသီးမှ ဝင်လာလျက် ရှိကြလေပြီ။ ရောက်လာ
 သမျှ ခရီးသည်များသည် မြို့နှင့် မြို့ရိုးကြားရှိ ထမင်းဆိုင် တည်းခိုရိပ်သာများတွင်
 တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက်လုပ်ကာ တစ်ညတာ တည်းခိုရေးအတွက် သင့်ရာနေရာ ရှာဖွေ
 လျက် ရှိကြလေသည်။

အမှန်တော့ ယမ်ချင်းမြို့သည် ခရီးသွားများ ကွန်းခိုရာစခန်းမြို့အဖြစ်နှင့် ထင်ရှား
 သော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ခရီးသွားကုန်သည်ပွဲစား
 လူအများ လုံခြုံမှုအပြည့်အဝဖြင့် တည်းခိုနားနေထိုင်ရန် စီမံထားသော မြို့ဖြစ်သည်။
 ခရီးသွားများကလည်း မြို့ရိုးလေးဘက်ကာပြီး ခံတပ်သဖွယ် ပြုလုပ်ထားသော ယမ်ချင်း
 မြို့တွင် ဝင်ရောက်တည်းခိုရသည်ကို နှစ်သက်ကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် ခရီးသွားများနှင့် စည်ကား
 လှသော ယမ်ချင်းမြို့၏ မြို့ရိုးအပြင်၌ ထမင်းဆိုင် အများအပြား တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်

လာကြသည်။ ထမင်းဆိုင်တိုင်းမှာလည်း တစ်ညတာ ဝင်ရောက်တည်းခိုကြသည့် ခရီးသည်များနှင့် ပြည့်နေတတ်လေသည်။

ဂလက်ဒီသည် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဆားမှ ဖြတ်၍ ဖြတ်၍ သွားနေကြသော ခရီးသည်နှင့် ကုန်တင်လားရထားအုပ်စုများကို လှမ်း၍လှမ်း၍ ကြည့်နေရာမှ သူ့ခေါင်းထဲသို့ စိတ်ကူးတစ်ခု ဝင်လာသဖြင့် ထိုစိတ်ကူးကို ဂျင်နီလော်ဆန်အား ပြောလေ၏။

“ကျွန်မတို့ လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီခရီးသွားတွေကိုသာ သဘောပေါက်နားဝင်အောင် ပြောပြနိုင်မယ်ဆိုရင် ထိရောက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ကျွန်မတို့အကြောင်းဟာ သူတို့ပါးစပ်တွေကတစ်ဆင့် ပြည်နယ်တစ်ခုလုံးကို အနှံ့ရောက်သွားနိုင်မယ်မဟုတ်လား”

ဂျင်နီလော်ဆန်သည် စကားတစ်လုံးမှမပြောဘဲ သွားနေရာမှ ဂလက်ဒီဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။

“အခု မင်းပြောတဲ့ စိတ်ကူးဟာ သိပ်ကောင်းတယ်။ တို့များ ထမင်းဆိုင် ဖွင့်ကြရရင် မကောင်းဘူးလား”

ဂလက်ဒီသည် ဂျင်နီလော်ဆန်အား နားမလည်နိုင်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်မိသည်။ သူ နားကြားများ လွဲလေသလား။

“ထမင်းဆိုင်ဖွင့်မယ် ... မဟုတ်လား” ဟု ထပ်၍မေးလေ၏။

“ဟုတ်တယ်လေ။ ထမင်းဆိုင် ဖွင့်မယ်။ အရင်တုန်းက ဘာကြောင့်များ ဒီစိတ်ကူးမပေါ်ခဲ့ပါလိမ့်ကွယ်။ တို့များရဲ့အိမ်ဟာ ထမင်းဆိုင်ပုံစံမျိုး ဆောက်ထားတာ၊ အဲဒါ မင်းသတိထားမိရဲ့လား။ တို့အိမ်မှာ အခန်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အခန်းကြီးသုံးခန်းဟာ လူအများကြီး အိပ်နိုင်အောင် ဖွဲ့ထားတာပဲ။ အဲသလို အခန်းကြီးမျိုး နှစ်ခန်းက အောက်ထပ်မှာရှိတယ်။ တစ်ခန်းက အပေါ်ထပ်မှာ အားလုံးပေါင်း သုံးခန်းရှိနေတာပဲ။ တို့အနေနဲ့ အိမ်ခေါင်မိုးကို လုံခြုံသွားအောင် ပြုပြင်ရမယ်။ ဒါ တစ်ခုပဲလိုမယ်။ အနည်းဆုံး လူငါးဆယ်နဲ့ သူတို့ရဲ့လားတွေကို လက်ခံနိုင်မှာ သေချာတယ်။ တို့မှာ ထမင်းချက်တစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်။ သူတို့ကို ထမင်းကျွေးဖို့လည်း မခက်ဘူး”

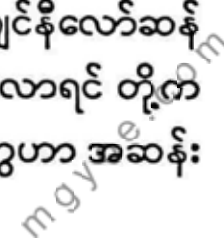
ဂျင်နီလော်ဆန်၏ အသံတွင် စိတ်အားထက်သန်မှု များစွာပါလျက်ရှိ၏။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ဒီကို ရောက်လာတာဟာ ထမင်းဆိုင် ဖွင့်စားဖို့မှ မဟုတ်တာပဲ”

ဂလက်ဒီကလည်း သူ့စိတ်ကူးနှင့် သူထင်ရာကို ပြောလေသည်။

“ငါ ဘာဆိုလိုတယ်ဆိုတာ မင်း သဘောမပေါက်သေးဘူးလား” ဟု ဂျင်နီလော်ဆန်

က စိတ်မရှည်သံနှင့် ပြောသည်။ “သူတို့တစ်တွေ တို့ထမင်းဆိုင်ထဲရောက်လာရင် တို့က တို့ဘုရားသခင်ရဲ့ ဖြစ်စဉ်ပုံဝတ္ထုပုံပြင်တွေကို ပြောပြမယ်။ တရုတ်လူမျိုးတွေဟာ အဆန်း

တကြယ် ဝတ္ထုပုံပြင်တွေကို သိပ်ကြိုက်တာ၊ ဒီမြို့မှာ ရှိနေတဲ့ ထမင်းဆိုင်အားလုံးဟာ အိပ်စရာနေရာနဲ့ အစာပေးတယ်။ တို့ကလည်း သူတို့ပေးသလိုပဲ ပေးပြီး အခကြေးငွေကို လည်း သူတို့ ယူသလောက်ပဲ ယူမယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ တို့က အပိုမေတ္တာလက်ဆောင် ပေးတဲ့ အနေနဲ့ ပုံဝတ္ထုတွေ ပြောပြမယ်။ မကောင်းဘူးလား၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးလေးတစ်ခုပဲ ဂလက်ဒီ” ဟု ဆိုသည်။ ဂျင်နီလော်ဆန်သည် ရှေ့တတောက်တောက် လျှောက်သွားနေ ရာမှ “ကဲ ... ဒီလိုဆိုတော့ ပထမဆုံး တို့များဘာလုပ်ရမလဲ၊ တို့ရဲ့ အိမ်ခေါင်မိုးကို ပြင်ရမယ်၊ ပြီးတော့ အစားအသောက် ချက်နိုင်ပြုတ်နိုင်ဖို့အတွက် စီစဉ်ကြရမယ်” ဟု ဆက်ပြောသွားလေ၏။

ဂလက်ဒီသည် ဂျင်နီလော်ဆန်၏ စိတ်အားထက်သန်မှုတွင် မျောပါသွားသည်။ ထမင်းချက် ယမ်းကလည်း ထိုစိတ်ကူးသည် အလွန်ကောင်းသော စိတ်ကူးတစ်ခုဖြစ်သည် ဟု ထောက်ခံသည်။ ယမ်းသည် သိမ်မွေ့နူးညံ့သော တောင်ပေါ်သား အဘိုးအိုတစ်ဦးဖြစ်၍ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်သော အသိစိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိသူဖြစ်ပေရာ အလုပ်တစ်ခုကို အောင်မြင် လိမ့်မည်ဟု ပြောပါက အလုပ်သည် အောင်မြင်ဖို့ သေချာတတ်လေသည်။

သူတို့သည် အိမ်ခေါင်မိုးကိုပြင်ကြပြီး ခြံဝင်းတစ်ဝင်းလုံးကိုလည်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြ သည်။ အခန်းတိုင်းကိုလည်း တံခါးအသစ်များ လဲလှယ်တပ်ဆင်ကြသည်။ ဒုတိယထပ်ရှိ လသာဆောင်မှ လက်ရန်းတိုင်များကိုပါ အသစ်ပြုပြင်တပ်ဆင်ကြသည်။ ပြတင်းပေါက် များကိုလည်း ပြင်ကြသည်။ ဂျုံ၊ ပြောင်း၊ ဆန်နှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကိုလည်း ဝယ်ယူ သိုလှောင်ကြ၏။

ပြင်ဆင်မှုလုပ်ငန်း အားလုံးပြီးသောအခါ ထမင်းဆိုင်ကို နာမည်ပေးဖို့ စဉ်းစားကြ သည်။ “တို့များရဲ့ ထမင်းဆိုင် နာမည်ကတော့ ရှိရလိမ့်မယ်၊ ထမင်းဆိုင်နာမည်ကို ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုမှာရေးပြီး လူအများ မြင်သာအောင် အပြင်ဘက်တစ်နေရာမှာ ချိတ်ထား ရမယ်။ ဒီမြို့မှာဖွင့်ထားတဲ့ ထမင်းဆိုင်တိုင်းမှာ နာမည်ရှိကြတော့ တို့ဆိုင်မှာလည်း နာမည် ရှိရမှာပေါ့” ဟု ဂျင်နီလော်ဆန်က ပြောသည်။

“ခြင်္သေ့နီထမင်းဆိုင်လို့ပေးရင် မကောင်းဘူးလား၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဒရယ်ဖို ထမင်း ဆိုင်လို့ ပေးပေါ့၊ ကျွန်မ တရုတ်ပြည်လာပြီး ခြင်္သေ့နီ ထမင်းဆိုင်မှာ စားပွဲထိုး လုပ်နေတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းကို ကြားရရင် ကျွန်မအမေတော့ အတော့်ကို အံ့ဩသွားမှာ သေချာတယ်”

ဂလက်ဒီစကားကို ကြားသောအခါ ဂျင်နီလော်ဆန်က အားရပါးရ ရယ်သည်။

“နာမည်ကို ငါစဉ်းစားလို့ရပြီ၊ သိလား၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ နာမည်တစ်ခုပဲ၊ ဆဋ္ဌမ သုခရိပ်မြိုင်ထမင်းဆိုင် လို့ပေးမယ်၊ မကောင်းဘူးလား”

ဂလက်ဒီက “သိပ်ကောင်းတဲ့ နာမည်လေးပဲ၊ အဲဒီနာမည်က ခြင်္သေ့နီ ထမင်းဆိုင်ဆိုတဲ့ နာမည်ထက် ပိုပြီး အရှေ့တိုင်းဆန်တယ်၊ ကျွန်မတော့ ကြိုက်တယ်” ဟု ဆိုလေသည်။

ဆိုင်းဘုတ်ရေးဖို့အတွက် ပန်းချီဆရာတစ်ဦးထံအပ်သည်။ မကြာခင်မှာပင် အနက် ရောင်နှင့် ရွှေရောင်တရုတ်စာလုံးများ ရေးခြယ်ထားသော အဝါရောင်ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုသည် ဂျင်နီလော်ဆန်တို့ အိမ်ရှေ့တွင် သပ်ရပ်ခုံညားစွာ ချိတ်ဆွဲလျက်သား ဖြစ်သွား၏။ ဂျင်နီ လော်ဆန်ရွေးချယ်ခဲ့သောအမည်မှာ တရုတ်လူမျိုးတို့၏ အစဉ်အလာ ဂန္ထဝင်မြောက်သော အမည်ဖြစ်ရုံမျှမက ခေါ်ရသည်မှာ သုတိသာယာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်။ ယမ်းချင်းမြို့၌ ဤနာမည်မျိုးကို စဉ်းစားရွေးချယ်နိုင်မည့်သူ တစ်ဦးမျှမရှိဟုပင် ဆိုရမည် ဖြစ်၏။

ဆိုင်းဘုတ်တင်ပြီးလျှင်ပြီးချင်း ထမင်းဆိုင်ကို လူသိရှင်ကြား ကြေညာကာ တရားဝင် ဖွင့်လိုက်ကြသည်။ ယမ်း၏မီးဖိုချောင်မှ ထမင်းနဲ့ ဟင်းနဲ့များသည် တသင်းသင်းမွှေး ကြိုင်လျက်ရှိ၏။ သူတို့သုံးဦးသည် သူတို့ထမင်းဆိုင်သို့ ဝင်လာမည့်ဖောက်သည်များကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် မျှော်လင့်စောင့်စားကြလေ၏။

လားရထားများကိုစီး၍ လာကြသောခရီးသည်များနှင့် လားထိန်းများသည် ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်၍ ဖြတ်၍သွားနေကြသော်လည်း ဆဋ္ဌမသုခရိပ်မြိုင် ထမင်းဆိုင်၏ ဆိုင်းဘုတ်ကို မော့ကြည့်ရုံမျှသာ ကြည့်ကြသည်။ နိုင်ငံခြားသားမိစ္ဆာများက ဖွင့်ထားသည့်ဆိုင်ဟု ယူဆ ခြင်းကြောင့်ပေးလားမသိ၊ ဝင်လာသူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှပင် မရှိပေ။ အမှန်တော့ သူတို့ သည် ဆဋ္ဌမသုခရိပ်မြိုင်ထမင်းဆိုင်ကို သပိတ်မှောက်ထားခြင်းပေတည်း။ လွယ်လွယ်နှင့် အလျှော့မပေးတတ်သော ဂျင်နီလော်ဆန်သည် ထမင်းဆိုင် လူမဝင်သည့် အရေးကိစ္စကို အလေးအနက်ထား၍ ဆင်ခြင်စဉ်းစားသည်။ လူဝင်အောင်လုပ်ဖို့ နည်းလမ်းရှာသည်။ သူ ရှာသောနည်းလမ်းသည် ထိရောက်မှုရှိရမည်။ အောင်မြင်မှုရှိရမည်။

“တို့ဆိုင်ကို လူလာဖို့အတွက် မင်းက တာဝန်ယူရမယ်” ဟု ဂျင်နီလော်ဆန်က ဂလက်ဒီအား ပြောသည်။

“ကျွန်မက ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ၊ သူတို့အနေနဲ့ အိမ်ဝင်းထဲတောင် ခြေမချဘဲ ဖြစ်နေ တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါ လူလာအောင် လုပ်ရမယ်ဆိုတော့ ဘယ်နည်းလုပ်ရမှာလဲ”

ဂလက်ဒီက စိတ်ပျက်သံဖြင့် မေးလေသည်။

“တို့အဖြစ်က သူတို့ဝင်အလာကို စောင့်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ မင်းကိုယ်တိုင် ခြံဝက စောင့်ပြီး ဆွဲခေါ်ပေတော့”

ဂျင်နီလော်ဆန်ကလည်း အခိုင်အမာပင် ပြောနေသည်။

“သူတို့ကို ဇွတ်အဓမ္မ ဆွဲခေါ်ရမယ်ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား”

mgyoe.com

ဂျင်နီလော်ဆန်သည် ဂလက်ဒီ၏အမေးကို အဖြေမပေးသေးဘဲ ယမ်းဘက်သို့ လှည့်ကာ တရုတ်ဘာသာဖြင့် စကားလှမ်းပြောသည်။ ယမ်းကလည်း ဂျင်နီပြောသမျှကို သဘောတူသည့်အလား ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ နှုတ်မှလည်း “အေး ... အေး” ဟု ရေရွတ်နေလေသည်။

ယမ်း၏အဆိုမှာ ယမ်ချင်းမြို့သို့ မကြာခဏရောက်လာသော လားသမားများမှာ သူတို့တည်းနေကျ ထမင်းဆိုင်မှလွဲ၍ အခြားထမင်းဆိုင်သို့သွား၍ တည်းလေ့မရှိပေ။ သူတို့ရောက်လာပြီဆိုလျှင် သူတို့ တည်းခိုနေကျ ထမင်းဆိုင်သို့ တန်း၍သွားလေ့ရှိသဖြင့် သူတို့ကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ခေါ်၍ရလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ အကယ်၍ သူတို့အား ဇွတ်အဓမ္မသွားခေါ်ပါကလည်း တရားနည်းလမ်းကျလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ထိုခရီးသည်များ၏ ဖောက်သည် ထမင်းဆိုင်ရှင်များကလည်း စိတ်ဆိုးကြလိမ့်မည်။

သို့သော်လည်း ယမ်ချင်းမြို့သို့ တစ်ခါတစ်ရံမှ လမ်းကြို၍ဝင်လာတတ်သည့် ခရီးသည် အမြောက်အမြားရှိသည်ဖြစ်ရာ အကယ်၍ လားထိန်းတစ်ဦးသည် လမ်း၏ဝဲယာရှိ ထမင်းဆိုင် ဆိုင်းဘုတ်များကို အသေအချာကြည့်၍လာပါမူ ထိုလူသည် တစ်ခါတစ်ရံမှ ဝင်လာသည့် ခရီးသည် အမျိုးအစားဖြစ်သည်ဟု သတ်မှတ်နိုင်သည်။ ထိုလူမျိုးကျတော့ ဘယ်လိုနည်းနှင့်ပဲခေါ်ခေါ် သင့်တော်သည်၊ တရားနည်းလမ်းကျသည်။ ထိုလူမျိုးကို မိမိတို့၏သားကောင်ဟု သတ်မှတ်ကာ မရမက ခေါ်ရမည်။ ခေါ်ပုံခေါ်နည်း မှန်ကန်ဖို့ကလည်း လိုသေး၏။ ခေါ်ရာ၌ ရှေ့ဆုံးမှ လား၏ဦးခေါင်းကို အရအမိဖမ်းဆွဲပြီး ခြံဝင်းထဲ ဆွဲသွင်းလာရမည်။ ရှေ့ဆုံးမှလားကို ဆွဲမိပြီဆိုပါက သူ့နောက်မှတွဲ၍ ကြိုးနှင့်ချည်ထားသော လားပေါင်းများစွာသည် တသီတတန်းကြီးပါလာလိမ့်မည်။ ထိုအခါ လားများနှင့်အတူ ထမင်းဆိုင်တွင် တည်းခိုမည့်ခရီးသည်များသည်လည်း လားများပေါ်ထိုင်လျက်သားပါလာကြလိမ့်မည်။ ထိုနည်းအတိုင်း လုပ်ရမည့်တာဝန်သည် ဂလက်ဒီ၏တာဝန်ဖြစ်ရမည်ဟု ဂျင်နီလော်ဆန်က သတ်မှတ်လေသည်။

“တကယ်လို့ လားတွေက ကျွန်မကိုကိုက်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ့မလဲ” ဟု ဂလက်ဒီက ဆင်ခြေတက်ပြန်သည်။

“မရှူးစမ်းနဲ့ ဂလက်ဒီ” ဟု ဂျင်နီလော်ဆန်က ဟောကံသည်။ “တို့သုံးယောက်ထဲမှာ မင်းက အသက်အငယ်ဆုံး၊ သန်သန်မာမာ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်အရှိဆုံး၊ ပြီးတော့ ဆွဲဆောင်မှုလည်းရှိတယ်၊ ငါက အဘွားအိုကြီး၊ ယမ်းကလည်း အစားအသောက်ချက်တာ ပြုတ်တာနဲ့ပဲ အလုပ်ရှုပ်နေမှာ၊ အဲဒီတော့ ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ရမယ့်လူဟာ မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ပြောမနေစမ်းနဲ့။”

ဂလက်ဒီထင်သလို လားကတော့ ကိုက်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ယမ်းက ရှင်းပြသည်။ လားများသည် ဂလက်ဒီကို ကိုက်မည့်အစား အကူအညီပင်ပေးလိမ့်ဦးမည်ဟု သူကတွက်ပြသည်။ သနားစရာကောင်းသော လားသတ္တဝါများမှာ မနက်အစောကြီးကတည်းကထ၍ တောင်ပေါ်ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်ဝယ် တစ်နေကုန်တစ်နေခန်း ပင်ပန်းကြီးစွာ ခရီးသွားခဲ့ရသဖြင့် မြို့တွင်းသို့ဝင်လာသည့်အချိန်တွင် အလွန်ပင်ပန်းမောဟိုက်လျက်ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။ အသိဉာဏ်ရှိသောလားများသည် သူတို့ကျောပေါ်တင်လာသော ဝန်စည်စလယ်ကုန်ပစ္စည်းများ သူတို့ကျောပေါ်မှ အောက်သို့ရောက်ရှိဖို့သာ တာရှုလျက်ရှိနေသည့်အချိန် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူတို့မှာ အစာရေစာရဖို့သာ မျှော်လင့်လျက်ရှိနေကြပြီဖြစ်ရာ လားများသည် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ ခြံဝင်းထဲဝင်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူတို့အတွေ့အကြုံအရ သူတို့၏ တစ်နေ့တာလုပ်ငန်းပြီးပြီဟု သတ်မှတ်ထားတတ်သည်။ ထမင်းဆိုင်ဝင်းထဲ ဝင်လာခြင်းသည် သူတို့နားဖို့ အစားစားဖို့ဟု သတ်မှတ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ ဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်လာသော လားများသည် အပြင်ပြန်ထွက်ဖို့ လုံးဝစိတ်မကူးတော့ချေ။ ထိုအချိန်တွင် လားသတ္တဝါများသည် အလွန် ခေါင်းမာသည်။ ချော့၍လည်းမပျော့၊ ခြောက်၍လည်းမကြောက်၊ ငေါက်၍လည်းမရ၊ ရိုက်ပြန်လျှင်လည်း ပေ၍သာ ခံနေတတ်သည်။ သူတို့ရောက်နေသည့်နေရာမှ ခြေတစ်လှမ်းမှ ခွာရိုးထုံးစံမရှိ၊ ပပထုမှထမယ်ဟူသော ပုံစံမျိုးဖြင့် ဇွဲနပဲကြီးစွာဖြင့် အပြင်သို့ ထုတ်မရတော့ဘဲ ရှိတတ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဂလက်ဒီအနေဖြင့် လားကိုက်မှာကို စိုးရိမ်စရာမလို။ လားတစ်ကောင်ကိုသာ အမိအရဆွဲပြီး ခြံဝင်းထဲသွင်းလာနိုင်လျှင် ထိုလားကို မိမိတို့ တစ်ညတာ အပိုင်ရပြီဟုသာ တွက်။ ဤကား ယမ်းက သူ့အတွေ့အကြုံအရ ပြောပြသည့်အချက်များပေတည်း။

ဂျင်နီလော်ဆန်ကလည်း ဂလက်ဒီလုပ်ရမည့် တာဝန်မှာ သိပ်ပြီးစိုးရိမ်စရာ ကြောက်စရာမရှိဟု တွက်သည်။ လားများကို ဂလက်ဒီသွားဆွဲလျှင် လားထိန်းများက ရန်ပြုလိမ့်မည်ဟု သူမထင်။ သူတို့ကြောက်သော နိုင်ငံခြားသား မကောင်းဆိုးဝါးမတစ်ဦးက သူ့လားကို လာဆွဲသည့်တိုင်အောင် ရိုက်မောင်း ပုတ်မောင်းအထိတော့ လုပ်မည်ဟုမထင်။ ဤသို့ဖြင့် ဂလက်ဒီသည် ဂျင်နီလော်ဆန်ပေးအပ်သည့်တာဝန်ကို လက်ခံခဲ့ရလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ညနေပိုင်းတွင် ဂလက်ဒီသည် ထမင်းချက်အဘိုးအို ယမ်း ပေးထားသည့်နည်းအတိုင်း ဧည့်ကြိုလုပ်ရန် ထမင်းဆိုင်ရှေ့တွင်ရပ်နေသည်။ ယမ်းက နှုတ်တိုက်ချသင်ပေးထားသည့် ဧည့်ခေါ်တရုတ်စကားကိုလည်း မေ့မသွားအောင် နှုတ်မှတိုးတိုးတိုးတိုးနှင့် ရွတ်နေသေးသည်။ မကြာခင် “ကြမ်းပိုးမရှိဘူး၊ သန်းမရှိဘူး၊ အိပ်စရာနေရာ ကောင်းကောင်းရှိတယ်၊ လာပါ၊ လာပါ” ဟူသော တရုတ်လို မပီကလာ ပီကလာ ပြောနေသည့်

ဂလက်ဒီ၏ အသံတစာစာသည် ဆိုင်ရှေ့လမ်းပေါ်မှ ထွက်လာလေ၏။

ဂလက်ဒီသည် ပထမဆုံး ဆိုင်ရှေ့မှဖြတ်သွားသည့် လားရထားသုံးစီးကို ကြိုးစား၍ ခေါ်ကြည့်သည် မရချေ။ လားများကရော လားထိန်းများကပါ လှည့်၍ပင် ကြည့်ဖော်မရပေ။ သူ လုပ်ရမည့်အလုပ်မှာ ရှင်းနေပေပြီ။ ပါးစပ်မှအော်၍ခေါ်နေရုံမျှနှင့်တော့ ဧည့်သည် ရနိုင်စရာ လမ်းမရှိတော့ပြီ။ ယမ်းပြောပြသည့်အတိုင်း ဇွတ်အဓမ္မဆွဲခေါ်မှသာ ရနိုင်စရာ ရှိတော့သည်ဟု ဂလက်ဒီ သဘောပေါက်လေသည်။

ဂလက်ဒီသည် အပေါ်အကျီဘေးအိတ်နှစ်ဖက်တွင် လက်များထည့်၍ လားရထားများလာမည့်လမ်းကို လှမ်းမျှော်သည်။ လားရထားတစ်စီးသည် လမ်းမကြီးအတိုင်း လာနေသည်။ လားထိန်းမှာ အတော်ကြီး ခရီးပန်းလာဟန်တူ၏။ ရှေ့ဆုံးမှ လား၏ ဘေးတွင် ယှဉ်၍လျှောက်မလာနိုင်ချေ။ ရှေ့ဆုံးမှလားသည် ထုံးစံအတိုင်း ငိုက်ငိုက်ငိုက်ငိုက်နှင့် လျှောက်လာနေသည်။ သူ၏ရှေ့မှောက်သို့ လားရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဂလက်ဒီသည် လားဆီသို့ အပြေးအလွှားသွားကာ လား၏ နဖူးကြိုးကို အမိအရ ဆွဲလိုက်၏။ လား၏ နဖူးကြိုးသည် ဂလက်ဒီ၏ လက်ထဲသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာသော်လည်း မဆွဲတတ် ဆွဲတတ်နှင့် ဖမ်းဆွဲလိုက်ရသောအရှိန်ကြောင့် ဂလက်ဒီမှာ ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်ကာ လားနောက်သို့ တရွတ်ဆွဲ၍ပါသွားသေးသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် လား၏ နောက်နားခပ်ကျကျမှ လေးတိလေးကန် ပျင်းရိပျင်းတွဲလျှောက်လာနေသော လားထိန်းသည် ဂလက်ဒီအား မြင်သွားလေ၏။

လားထိန်းသည် သူတို့ကြောက်သော နိုင်ငံခြားသား မကောင်းဆိုးဝါးမတစ်ကောင်က သူ့လားကို ဝင်ဆွဲနေသဖြင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကာ တစ်ချက်မျှ လန့်အော်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ခမျာ ဂလက်ဒီ၏ လက်တွင်းမှ မလွတ်နိုင်တော့ပေ။ သူ၏ လက်ကောက်ဝတ်တွင် ချည်ထားသော လားကြိုးဆွဲရာနောက်သို့ ကလန်ကလန်ဖြစ်ကာ ပါလာလေတော့၏။

သူ့ကိုယ်သူ အရှိန်သတ်၍ရသွားပြီဖြစ်သော ဂလက်ဒီကမူ သူ့လက်တွင်းရောက်လာသည့် လားနဖူးကြိုးကို အလွတ်မခံတော့ပေ။ နဖူးကြိုးကို ဆုပ်၍ဆွဲကာ လားကို ခြံဝင်းထဲသို့ အတင်းဆွဲသွင်းသွားသည်။ လားထိန်းမှာလည်း ပြူးတူးပြဲတဲနှင့်ပင် ဂလက်ဒီဆွဲရာသို့ လိုက်ပါလာရသည်။

ခြံဝင်းထဲ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လားများသည် သူတို့သဘာဝအတိုင်း စိတ်နှလုံးတုံးတုံးချကာ နားရွက် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍ ရပ်နေကြလေတော့၏။ ယခုမှပင် ဂလက်ဒီသည် သူ့ဆွဲလာသည့်လားများကို အသေအချာကြည့်မိသည်။ စီချောင်းမြို့မှ ထွက်လာ

ကတည်းက သူသည် လားနှင့် ခရီးသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း လားကို နီးနီးကပ်ကပ် မကြည့်ခဲ့ဖူးပေ။ ယခုမှပင် နီးနီးကပ်ကပ် မြင်ခြင်းဖြစ်၏။ လားများသည် တစ်မျိုး သနားစရာကောင်းသည့် သတ္တဝါများပေတည်း။

ဂလက်ဒီသည် လား၏ဦးခေါင်းနှင့် နှာဖျားများကို လက်နှင့်ပွတ်ကာ သပ်ကာ ချော သည်။ လား၏ မျက်လုံးများသည် ဂလက်ဒီထံသို့ ရောက်လျက်ရှိ၏။ “ကျုပ်ကျောပေါ်က ပစ္စည်းတွေ ချပေးပါတော့၊ ကျုပ်မောလှပြီ၊ ဆာလည်းဆာလှပြီ၊ ကျုပ်ကို အစာနဲ့ ရေ မြန်မြန်ပေးပါတော့” ဟု ပြောနေသလို ထင်ရလေသည်။ ဂလက်ဒီကတော့ လားရထားအုပ် စုတစ်စုကို လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် အရအမိဆွဲလာနိုင်သဖြင့် ပီတိဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် လည်း သူ့ရလာသည့်ဧည့်သည်မှာ လားထိန်းတစ်ဦးတည်းသာဖြစ်သည်။ လားအုပ်စုနှင့် လိုက်ပါလာကြသည့် ခရီးသည်များမှာမူ အားလုံးထွက်ပြေးကုန်ကြလေပြီ။

ထိုအခိုက်တွင် ဂျင်နီနှင့် ယမ်းတို့သည် မီးဖိုချောင်ထဲမှထွက်လာကြသည်။ ဂျင်နီက ရွှင်လန်းအားတက်သော အပြုံးဖြင့် ဂလက်ဒီအား ကြည့်သည်။

“မင်းတော်တယ် ဂလက်ဒီ၊ မင်း သိပ်တော်တယ်”

အလုပ်တော့ဖြစ်သွားပေပြီ။ လားထိန်းကတော့ ယခုအချိန်ထိ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ဆဲ ပင်။ သူသည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သောမျက်နှာဖြင့် ဂလက်ဒီအားကြည့်နေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်နေခိုက်တွင် တစ်ခေါင်းလုံးဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသော အဘွားအိုကြီးတစ်ယောက် သူ့ထံသို့ လျှောက်လာနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ သူ့လက်မှ ဇက်ကြိုးကိုဖြုတ်၍ ဖနောင့်နှင့် တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

ထိုအဖြစ်ကိုမြင်ရသော ဂလက်ဒီသည် အရုပ်ကြိုးပြတ်ဖြစ်သွားရလေ၏။

“ကဲ မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ ရှင်လုပ်လိုက်ပုံ” ဟု ဂလက်ဒီက အပြစ်တင်သံဖြင့် ဆိုသည်။ “ဖျစ်ဖျစ်ညှစ်ညှစ်နဲ့ ကြိုးစားထားလို့ ဧည့်သည်လေးတစ်ယောက် ရလာပါတယ် ရှင် ခြောက်လွတ်လိုက်လို့ ထွက်ပြေးပြီ၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဂျင်နီလော်ဆန်က ဂလက်ဒီ၏ကျောကိုပုတ်၍ “စိတ်ပူမနေနဲ့ သူတို့အနေနဲ့ သူတို့ လားတွေကို အဆုံးမခံပါဘူး၊ လားတွေက အင်မတန် အဖိုးတန်တဲ့ အကောင်တွေပဲ၊ မင်းစောင့်ကြည့်နေ၊ သူတို့ပြန်လာကြလိမ့်မယ် စိတ်သာချ” ဟုပြောသည်။

ယမ်းသည် လားပိုင်ရှင်နှင့် လားထိန်းများကို ရှာဖွေ၍ ပြန်ခေါ်လာရန် မြို့တံခါးဘက် ဆီသို့ ထွက်သွားသည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ယမ်းသည် တရုတ်တစ်ယောက်နှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာ သည်။ တရုတ်မှာ ယမ်း၏ နောက်မှ ကပ်၍၊ ကြောက်စိတ်မပြေသေးသည့် လက္ခဏာဖြင့်

တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်ဖြစ်ကာ လိုက်ပါလာသည်။ ယမ်းက နိုင်ငံခြားသား မကောင်းဆိုးဝါးများ၏ ထမင်းဆိုင်တွင် အိပ်ရာသန့်သန့်ပြန့်ပြန့် လုပ်ထားကြောင်း၊ အရသာရှိ၍ သန့်ရှင်းသော အစားအသောက်များလည်း ရနိုင်ကြောင်း၊ အပိုကြေး မေတ္တာလက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည့် ပုံဝတ္ထုများကိုလည်း အခကြေးငွေမယူဘဲ ပြောပြဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တည်းခိုခအဖြစ် ယူသည့်အခကြေးငွေမှာလည်း တစ်ညမှ တရုတ်ငွေနှစ်ဒေါ်လာကျသဖြင့် အလွန်သက်သာကြောင်း၊ ဤမျှလောက် စရိတ်သက်သာသော ထမင်းဆိုင်မျိုးကို ရှန်စီနယ် တစ်နယ်လုံးမှာပင် ရှာ၍တွေ့နိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ ဤထမင်းဆိုင်တွင် ကြောက်စရာ လန့်စရာ ဘာတစ်ခုမျှမရှိကြောင်း၊ သူသည် တရုတ်အဘိုးအိုတစ်ဦးဖြစ်ပါလျက်နှင့် ဤ 'နိုင်ငံခြားသား မကောင်းဆိုးဝါးမ' များနှင့် အတူတူ နေထိုင်လာခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ယနေ့အထိ ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုမျှ မဖြစ်ကြောင်း၊ အခြေအနေကို လက်တွေ့သိရှိရန် စမ်းကြည့်သည့်အနေဖြင့် တစ်ညလောက် တည်းခို၍ လေ့လာသင့်ကြောင်း၊ ဤထမင်းဆိုင်တွင် အဆင်ပြေပြေနေရသည်ကို လက်တွေ့ သိသွားရလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ဆွယ်တရားဟောလာလေသည်။

အမှန်တော့ အိမ်ဝင်းထဲရောက်နေကြပြီဖြစ်သော လားများကို ယနေ့ည ဘယ်နည်းနှင့်မှ ပြန်ထုတ်၍ရတော့မည်မဟုတ်ပေ။ ထိုအခြေအနေကို ယမ်းက သိနေသည်။ လားထိန်းကလည်း သိသည်။ သူ့လားများ ဤထမင်းဆိုင်ထဲမှ ထွက်ဖို့ဆိုသည်မှာ မနက်ဖြန်မနက်ကျမှသာ လုပ်၍ရတော့မည့်ကိစ္စဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ လားထိန်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အခြေအနေကို လက်ခံ၍ ဤတစ်ညတော့ဖြင့် ဤထမင်းဆိုင်မှာပင် တည်းခိုကြည့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

လားထိန်းသည် ချက်ချင်းပြန်ထွက်သွားပြီး သူ့တပည့် လားထိန်းအကူများကိုခေါ်၍ လားများပေါ်၌တင်ထားသည့် ဝန်စည်စလယ်များကို ချကြသည်။ တစ်နေ့လုံး ခရီးပန်းလာခဲ့သော လားများကို အစာရေစာကျွေးကြသည်။ ထို့နောက် အောက်ထပ် အခန်းကြီးတစ်ခုထဲရှိ အိပ်ရာထက်တွင် အမောအပန်း ဖြေကြလေ၏။

ယမ်းက အစားအသောက်များကို ကျကျနနပြင်၍ ယူလာပြီး ဧည့်သည်များအား ကျွေးမွေးသည်။ အဆမတန် ဆာလောင်မွတ်သိပ်လျက် ရှိနေကြသော ဧည့်သည်များကလည်း ယမ်းချပေးသည့် အစားအစာများကို အငမ်းမရပင် စားသောက်ကြ၏။ စားသောက်ရင်းက အစားအသောက် ချက်ပြုတ်ထားပုံ ကောင်းလှကြောင်း ချီးမွမ်းစကားဆိုကြသည်။ သို့သော်လည်း ဂျင်နီလော်ဆန်နှင့် ဂလက်ဒီတို့ အခန်းထဲဝင်လာသည့်အခါ ဧည့်သည်အားလုံးသည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ဟန်ပြကာ အခန်း၏ ထောင့်တစ်ထောင့်သို့ကပ်၍ ကုန်နေ

ကြလေ၏။

ဂျင်နီလော်ဆန်ကတော့ ရွှင်လန်းချိုသာသော အပြုံးဖြင့် ဧည့်သည်များအား ကြည့်နေသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့ ထမင်းဆိုင်မှာ ကြောက်စရာ လန့်စရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး”
ဂျင်နီလော်ဆန်က ပီသသော တရုတ်ဘာသာဖြင့် စကားစသည်။

“ကျွန်မ ရှင်တို့ကို ပုံဝတ္ထုတစ်ခုပြောပြပါမယ်၊ ကျွန်မတို့ ဆဋ္ဌမဂ္ဂသုခရိပ်မြိုင်ထမင်းဆိုင်မှာ ပြောပြမယ့် ပုံဝတ္ထုတွေအတွက် အခကြေးငွေမယူပါဘူး၊ အခမဲ့ ပြောမှာပါ”

ခရီးသည်များ၏ မျက်နှာဝယ် စိတ်ဝင်စားသည့် အရိပ်အသွင်များ ထင်ဟပ်လာသည်။
ဂျင်နီသည် သူ့လက်ထဲ၌ ကိုင်လာသည့် ခွေးခြေကလေးကို ချ၍ ထိုင်လိုက်၏။

“ကျွန်မ၊ ကနေ့ညပြောမယ့် ဝတ္ထုဟာ ဂျိုးဆပ်ခရိုက်စ်လို့ခေါ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် တစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းပါ။ သူဟာ ဟို ... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက ဒီနိုင်ငံနဲ့ အင်မတန်ကွာဝေးလှတဲ့ ပါလက်စတိုင်းဆိုတဲ့ နိုင်ငံမှာ နေခဲ့ပါတယ်”

ထမင်းဆိုင်ကို ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့လေပြီ။

ပုံပြင်ဝတ္ထု ပြောခြင်းကိုလည်း စနိုင်ခဲ့ပေပြီ။

[၅]

ဂျင်နီလော်ဆန်နှင့် ဂလက်ဒီတို့သည် ထမင်းဆိုင်ရှင်များအဖြစ်ဖြင့် အောင်မြင်မှုရခဲ့ကြသည် မှာ မှန်သော်လည်း ယင်းအောင်မြင်မှုမှာ လွယ်လွယ်ကူကူ ချောချောမောမောနှင့် ရခဲ့ကြ သည့် အောင်မြင်မှုမဟုတ်ပေ။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပင်ပန်းကြီးစွာ အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်ကိုင်ပြီးမှ ရလာခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ထမင်းဆိုင် စတင်ဖွင့်လှစ်သော နေ့မှစ၍ ညနေတိုင်း၊ ညနေတိုင်း ဂလက်ဒီသည် ထမင်းဆိုင်ဝင်းတံခါးဝတွင် ရပ်ကာ လားအုပ်စုများကို မရရသည့်နည်းဖြင့် ဆွဲဆောင်ခဲ့ရ၏။ ဤနည်းဖြင့် ဂလက်ဒီတို့၏ ‘ဆဋ္ဌမ သုခရိပ်မြိုင် ထမင်းဆိုင်’ သည် နာမည်ရလာသည်။ ထင်ရှားကျော်ကြားကာ လူသိများလာသည်။ ယင်းအခြေအနေသို့ ရောက်လာသည့်အခါ တစ်နေ့တစ်နေ့လျှင် သူတို့၏ ထမင်းဆိုင်၌ ဝင်ရောက်တည်းခိုကြ သည့် လားရထားအုပ်စုမှာ ခြောက်အုပ်စုမှ ခုနစ်အုပ်စုအထိ ရှိလာသည်။ အိမ်ဝင်းထဲဝယ် လားများနှင့် ပြည့်နေတတ်ရုံမျှမက ထမင်းဆိုင်အပေါ်ထပ်နှင့် အောက်ထပ်ရှိ အိပ်ခန်းများ တွင်လည်း တည်းခိုသူများနှင့် ပြည့်နေတတ်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်စ ပထမ သီတင်းပတ်များအတွင်းက ထမင်းဆိုင်၌ တည်းခိုသူများရှိနေခြင်းမှာ ဂလက်ဒီ၏ လုံ့လဝီရိယကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်ပေ၏။

ဂလက်ဒီအဖို့တော့ တရုတ်စကားသင်ရသည်မှာလည်း ခက်ခဲပင်ပန်းလွန်းလှချေ သည်။ သူ့အား တရုတ်စကားသင်ကြားပေးနေသော သူ၏ ဆရာ ယမ်းတစ်ယောက်က တော့ လိုလိုချင်ချင်နှင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် သင်ကြားပေးရှာ၏။ ယမ်းသည် ဂလက်ဒီအား မီးဖိုထဲသို့ခေါ်၍ ရှိသမျှပစ္စည်းများကို ညွှန်ပြကာ တစ်ခုချင်းစီ၏ တရုတ်လို အခေါ်အဝေါ် ကို ပြောပြသည်။ ပြီးတော့မှ ဂလက်ဒီအား လိုက်ဆိုစေသည်။ မီးညှပ်၊ တူ၊ မီးဖို၊ ရေအိုး၊ ကြက်ဥ၊ ဘဲဥ စသည် အခေါ်အဝေါ်များ ...။

ယမ်း၏ အဖြစ်မှာလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှပေသည်။ သူသည် သူ့သဘောနှင့်သူ ဂျင်နီလော်ဆန်ထံ ရောက်လာပြီး စေတနာ့ဝန်ထမ်း ထမ်းချက်အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ တကယ်တော့ သူသည် ဂျင်နီထံရောက်မလာမီကတည်းက ခရစ်ယာန်ဘာသာအကြောင်းကို တစ်စွန်းတစ်စ ကြားခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည်။ သူ့အနေဖြင့် ခရစ်ယာန်ဘာသာအကြောင်း ပို၍သိချင်လွန်း၍ ယခုကဲ့သို့ ဂျင်နီထံ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူကဆိုလေသည်။

သူတို့ထမ်းဆိုင် နာမည်ထွက်လာသည့်အချိန်မှစ၍ ယခင်ကလို ရွံ့တုံးရွံ့ခဲ့များဖြင့် ပေါက်ခြင်းကို မခံရတော့ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂျင်နီလော်ဆန်နှင့် ဂလက်ဒီတို့သည် မကြာခဏဆိုသလို မြို့ပြင်သို့ထွက်၍ တောင်ကြားလမ်းများအတိုင်း အညောင်းပြေ အညာပြေ လမ်းလျှောက်ရင်း ယမ်းချင်းမြို့နှင့် အလှမ်းမဝေးသည့် ကျေးရွာများသို့ဝင်၍ လည်တတ်ကြ၏။ သူတို့နှစ်ဦး ရွာထဲဝင်သွားပြီဆိုလျှင် ရွာသူရွာသားများက ဝိုင်း၍ သရော်ကြသည်၊ ပြောင်ကြလှောင်ကြသည်။ ပထမတော့ ဂလက်ဒီသည် ယင်းကဲ့သို့ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းပြောင်လှောင်ခြင်းကို မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်မိသော်လည်း ဂျင်နီလော်ဆန်၏ တားမြစ်မှုကြောင့် ငြိမ်ခံခဲ့ရ၏။ ကြာလာတော့လည်း ရွာသူရွာသားများ၏ ပြောင်လှောင်မှုမှာ ရိုးလာပြီး ဂလက်ဒီကိုယ်တိုင်ကလည်း အရေထူသလိုဖြစ်လာကာ သည်းခံခွင့်လွတ်နိုင်လာခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရွာသူရွာသားများအနေဖြင့် သူတို့ကြောက်သော 'နိုင်ငံခြားသားမကောင်းဆိုးဝါးမ' များကို ရွာထဲသို့ မလာအောင် လုပ်မရသောအခါ လူတို့၏ သဘာဝအတိုင်း ဂျင်နီလော်ဆန်နှင့် ဂလက်ဒီတို့အပေါ်ဝယ် စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။ တရုတ်ဘာသာဖြင့် စကားပြောနေသော ဂျင်နီလော်ဆန်၏ အနီးတွင် ဝိုင်းအုံရပ်ကာ ပြောသမျှကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်လာကြသည်။ မကြာမကြာဆိုသလို တရုတ်အမျိုးသမီးများသည် ဂျင်နီလော်ဆန်နှင့် ဂလက်ဒီတို့ အနီး၌ စုပြုံရပ်ကာ သူတို့သိလိုသမျှကို မေးမြန်းလာကြသည်။ သူတို့အဖို့တော့ ဂျင်နီလော်ဆန်နှင့် ဂလက်ဒီတို့သည် အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည့် သူစိမ်းတစ်ရံဆံများ ဖြစ်နေပေသည်။ ဂျင်နီလော်ဆန်နှင့် ဂလက်ဒီတို့၏ ခြေထောက်များသည် သူတို့၏ ခြေထောက်များကို ချိုးမထားကြ၊ စည်းမထားကြ၊ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်၊ ဂျင်နီလော်ဆန်နှင့် ဂလက်ဒီတို့၏ အသားအရောင်သည် သူတို့အသားအရောင်နှင့် မတူ၊ ဘာကြောင့် မတူရသနည်း။

ဂလက်ဒီသည် နာရီပိုင်းနှင့်အမျှ၊ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တရုတ်စကားကို ကြိုးစား၍သင်သည်။ အလေ့အကျင့်လည်း လုပ်သည်။ တကယ်ဆိုတော့လည်း အထူးတလည် လေ့ကျင့်နေဖို့မလိုပေ။ ယမ်းချင်းမြို့တွင် အင်္ဂလိပ်စကားပြောသူမှာ အဘွားကြီး ဂျင်နီလော်ဆန်တစ်

ဦးသာ ရှိပေရာ၊ နေ့စဉ်ဆက်ဆံနေရသူများမှာ တရုတ်တွေချည်းဖြစ်နေသဖြင့် ယမ်ချင်း မြို့တွင် သုံးသည့် တရုတ်စကားကိုတော့ မပြောလျှင်မဖြစ်သည့် အခြေအနေဖြစ်၏။

ဂလက်ဒီသည် တရုတ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသည့် သမ္မာကျမ်းစာပါပုံပြင်များနှင့် ဝတ္ထုများကိုလည်း အလွတ်ရအောင်ကျက်ပြီး ညနေတိုင်း ဧည့်သည်များအား အလှည့်ကျ စနစ်ဖြင့် ဝင်၍ ပုံပြောသည်။ ပထမတွင် ထမင်းချက်ယမ်းသည် ပုံဝတ္ထုပြောဖို့ စိတ်မဝင်စား သော်လည်း နောက်ပိုင်းကျတော့ သူပါ အလှည့်ကျဝင်ပြောပါရစေဟု ဆိုလာလေ၏။

ဂလက်ဒီအဖို့တော့ ယမ်ချင်းမြို့၌ နေရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းလာသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် ဒေါသကြီးတတ်သော ရှေးဆန်သော အစွဲအလမ်းကြီးသော ခေါင်းမာသော ဂျင်နီလော်ဆန်နှင့် နေရသည်မှာ စိတ်ပျက်စရာကောင်းသည်ဟု ထင်သည့်အခါ ထင်မိ၏။ အသက်ကြီးသူတို့ သဘာဝအတိုင်း ဇီဇာကြောင်သည့်အခါ အလွန်ဇီဇာကြောင်၍ ပစိပစပ် များသည့်အခါ အလွန်ပစိပစပ်များသဖြင့် စိတ်ပျက်သလို ဖြစ်မိသော်လည်း ယမ်ချင်းမှ ထွက်သွားချင်လောက်အောင် စိတ်ပျက်ခြင်းမျိုးကား မဖြစ်ခဲ့ပေ။ ဂလက်ဒီအနေဖြင့် ယမ်ချင်း၌ နေထိုင်ခွင့်ရပြီး ယမ်ချင်း၌ အလုပ်လုပ်ခွင့်ရလျှင်ပင် သူ့ဘဝမှာ ပြည့်စုံနေပေပြီ။

အင်္ဂလန်၌ နေခဲ့ရစဉ်ကမူ သူ၏ ဘဝနယ်ပယ်မှာ ကျဉ်းမြောင်းလွန်းလှသည်ဟု ထင်သည်။ အက်ဒမ္ဗန်တန်ရပ်ကွက်၌ နေခဲ့ရစဉ်ကဆိုလျှင် သူသည် အိမ်အနီးရှိ လမ်းမ၏ တစ်ဖက်သောအစွန်းလောက်ကိုသာ မြင်နိုင်ခဲ့သည်။ ဆာဖရန်စစ်ယမ်းဟတ်စဘင့်တို့ အိမ်၌နေခဲ့ရစဉ်ကလည်း သူ၏ဘဝကို အစေခံ တန်းလျားထဲ၌သာ မြှုပ်နှံထားခဲ့ရ၏။ တင်းကျပ်လွန်းသော စည်းကမ်းဘောင်အတွင်း၌ မလူးသာမလွန်သာ နေခဲ့ရသည့်ဘဝမျိုး ဖြစ်၏။ ယင်းကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုးသည် တရုတ်ပြည်၌ မရှိချေ။

အဆမတန် ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှသော တရုတ်ပြည်ကြီးတွင်မူ သူ၏ဘဝသည် လွတ် လပ်ကျယ်ပြန့်လာသည်။ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ခြေဆန့်နိုင်သည်။ မိုင်ပေါင်းထောင်ပေါင်းများစွာဝေးပြီး မိမိ၏ဘာသာအယူဝါဒ ယဉ်ကျေး မှု ဓလေ့ထုံးစံများနှင့် လုံးဝမတူသည့် ဤနိုင်ငံသို့ ရောက်ခါမှပင် သူယုံကြည်ခဲ့သော တရားသည် ယခင်ကထက်ပို၍ ကြည်လင်ပြတ်သားလာသည်။ ယခင်ကထက် ပို၍ ပြက်ပြက်ထင်ထင် ရှိလာသည်။ ယခင်ကထက်ပို၍ ခိုင်မာလာခဲ့သည်။

ဤတိုင်းပြည်မှာ အပြောကျယ်လှသည့် တိုင်းပြည်ကြီး တစ်ပြည်ဖြစ်သော်လည်း မဖွံ့ဖြိုးသေးသော မတိုးတက်သေးသော တိုင်းပြည်တစ်ပြည် ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ အဖက်ဖက်တွင် အားနည်းချက်များနှင့် ပြည့်နေသော တိုင်းပြည်တစ်ပြည် ဖြစ်ပေသည်။ သူရောက်နေသည့် ဤနယ်မြေတစ်ဝိုက်ရှိ ပတ်ဝန်းကျင် ရေမြေတောတောင်များသည်

ဆောင်းရာသီရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှင်းခဲများ ဖုံးလွှမ်းခြင်းကို ခံရသည်။ နွေရာသီ
ရောက်၍ ပူပြင်းသောနေရောင်ခြည်ကို ရခါမှပင် ထိုဆီးနှင်းခဲများသည် အရည်ပျော်ကာ
နီးစပ်ရာ တောင်ကြိုတောင်ကြား ချောင်းကြို မြောင်းကြားအတွင်းသို့ စီဆင်းသွားကြသည်။
တောင်များမှာလည်း တောင်ကတုံးတွေကများသည်။ ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုးနှင့်
ရင်ဆိုင်နေရသောလူများသည် ရှိသမျှ မြေကွက်ကလေးများပေါ်၌ တတ်အားသရွေ့ စိုက်ပျိုး
ကာ အသက်မွေးကြရလေသည်။

တကယ်တော့ ဤနယ်မြေအတွင်းရှိ လယ်သမားများသည် ပင်ပန်းဆင်းရဲလှ၏။
သူတို့သည် မြေဩဇာကောင်းသည့်မြေယာများကို ကြိုးစားရှာဖွေပြီး ဂျုံ၊ ပြောင်း၊ လူး၊
ဆတ်စသော သီးနှံများကို စိုက်ပျိုးကြသည်။ လေနတ်သား၊ နေနတ်သားနှင့် မိုးနတ်သား
များကို နှစ်စဉ် ပူဇော်ပသကာ သူတို့ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးထားသည့် သီးနှံများ မပျက်စီးအောင်
စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ပေးဖို့ ဆုမွန်ကောင်း တောင်းကြရသည်။ သူတို့ တပင်တပန်း
စိုက်ပျိုးထားသည့် ကောက်ပဲသီးနှံများ မပျက်စီးရေးအတွက် ထိုနတ်များမှတစ်ပါး အားကိုး
စရာ မရှိပေ။ ဤကား သူတို့၏ဘဝ ဖြစ်ပေသည်။

နွေဦးပေါက်ပြီဆိုလျှင်တော့ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော တောင်ပေါ်လေနုအေးသည်
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်သို့ ဆင်းသက်လာလေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံးမှာလည်း ဝေဝေ
ဆာဆာပွင့်ဖူးလာကြသော ပန်းမျိုးစုံ၏အလှဖြင့် သာတောင့်သာယာဖြစ်လာလေပြီ။

ဂလက်ဒီသည် လားထိန်းများ၊ အထမ်းသမားများနှင့် ကူလီများ၏ဘဝကိုလည်း
တဖြည်းဖြည်းချင်း နားလည်လာရသည်။ အကွေ့အကောက် အတက်အဆင်းများလှသော
တောင်တန်းများကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ကျော်ဖြတ်သွားလာနေရသော လားထိန်းများသည်
သူတို့လားများနှင့် ကျောက်မီးသွေး၊ ဝါဂွမ်း၊ အိုးနှင့် သံထည်ပစ္စည်းစသော လူသုံးကုန်
ပစ္စည်းများကို အများဆုံး သယ်ယူပို့ဆောင်နေကြသူများ ဖြစ်၏။ ကူလီများသည် ဆန်နှင့်
ဂျုံကိုထမ်း၍ သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးနေသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့သည် ပေါင်ငါးဆယ်မျှ
အလေးချိန်ရှိသော ဆန်များကို ထမ်းပိုးနှင့်ထမ်း၍ တောင်တန်းများကို ကျော်ဖြတ်ကာ
လိုရာခရီးသို့ ပို့ပေးနေကြသူများဖြစ်၏။ သူတို့ကား ခရီးလမ်းပန်း ဆက်သွယ်ရေးနှင့်
ကုန်ပစ္စည်းများ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးတွင် အလွန်အရေးပါသည့် လူများဖြစ်သည်။ အမြဲ
တစေ နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင် သွားလာနေရသောကြောင့် သူတို့၏ အသားအရောင်မှာ
ညိုမောင်းမောင်း မျက်စိပေါက်ကျဉ်းကျဉ်း၊ သူတို့လူစုမှာ အများအားဖြင့် မြောက်ပိုင်း
နယ်သား တရုတ်များလိုပင် အရပ်ရှည်၍ သန်မာထွားကျိုင်းကြသည်။ လားများနှင့်အတူ
တောင်တန်းများအပေါ် အမြဲတစေ ကျော်ဖြတ်သွားလာနေရသူများဖြစ်ကြသည့် အားလျော်

စွာ လားများ၏အကြောင်း၊ တောင်များ၏အကြောင်းကို နဲ့နဲ့စပ်စပ်သိကြသည်။ လားများ တောင်များနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့၌ရှိနေသော ဗဟုသုတမှာ များလှစွာ၏။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် သူတို့လောက် လားများ၏အကြောင်းကိုသိသူ၊ သူတို့လောက် တောင်များအကြောင်းကို သိသူ ရှိလိမ့်မည်ဟုပင် မထင်ပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူတို့သည် အလွန်ရိုးသား၍ ကျေနပ်ရောင့်ရဲလွယ်သူများ ဖြစ်ကြ ပေသည်။ သူတို့တွင် လောဘဆိုသည်မှာ မရှိသလောက်ပင်ဖြစ်၏။ သူတို့၏ တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်း ပြီးဆုံး၍ နားသည့်အချိန်တွင် ထမင်းတစ်နပ်နှင့် အိပ်စရာနေရာတစ်ခုရလျှင် သူတို့၏အလိုဆန္ဒသည် ပြည့်စုံပေပြီ။ ရက်သတ္တ ခြောက်ပတ် သို့မဟုတ် သုံးလတာမျှ ခရီးသွားပြီးပါက သူတို့ လူစုသည် ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ဌာနေသို့ ပြန်၍ နားလေ့ရှိသည်။ နား သည်ဟုဆိုရသော်လည်း တကယ်တော့ နားခြင်းမဟုတ်ပေ။ ဇနီး သားသမီးများနှင့် အတူ နေ၍ လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်သို့ ဝင်ကြရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

လားထိန်းများနှင့် အထမ်းသမားအများစုတွင် မယားနှစ်ယောက်၊ နှစ်ဖက်သားသမီး များနှင့် အိမ်နှစ်အိမ်ရှိတတ်ကြ၏။ ဇနီးတစ်ယောက်သည် သူတို့ကျော်လွှားဖြတ်သန်းသွား နေကျ တောင်တန်းကြီးများ၏ ဟိုတစ်ဖက်တွင်နေ၍ အခြားတစ်ယောက်သည် တောင် တန်းများ၏ ဤမှာဘက်တွင်နေသည်။ တစ်ယောက်သောဇနီးက အခြားဇနီးသည်ထံသို့ ခင်ပွန်းသည်အပြန်တွင် လက်ဆောင်ပေးသော အလေ့အထမှာလည်း သူတို့တစ်တွေ၏ ပြုနေကျ ဓလေ့ထုံးစံတစ်ခုဖြစ်ပေသည်။ အထူးသဖြင့် ကလေးတစ်ယောက်မွေးသည် ဟူသော သတင်းကိုကြားလျှင် ကလေးအတွက် လက်ဆောင်ပေးတတ်ကြသည်။ သို့သော် လည်း ဇနီးနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးကြချေ။ ဤမျှလောက် အသွားအလာခက်ခဲသော နေရာမျိုးတွင် အဘယ်မှာလျှင် အချင်းချင်း မြင်နိုင်တွေ့နိုင်ကြပါမည်နည်း။

ယမ်ချင်း၌ ဂလက်ဒီ တွေ့နေရသောဘဝမှာ မဆုံးနိုင်သော စွန့်စားခန်းများနှင့် ပြည့် နေပေသည်။ ဤနယ်မြေတွင် တောင်များ ထူထပ်လှသည်ဖြစ်ရာ ဂလက်ဒီသည် ထို တောင်တန်းများဆီသို့ မကြာခဏသွား၍ စိတ်ဝင်တစား လေ့လာသည်။ ယင်းကဲ့သို့ လေ့လာရင်းကပင် သူ၏ဘဝသည် ဤတောင်တန်းများနှင့် ခွဲခွာ၍ မရနိုင်တော့ဟူသော အသိကိုရလာခဲ့သည်။ ယင်းအသိကို ရလာသောအချိန်မှစ၍ ဂလက်ဒီသည် ယမ်ချင်း၌ နေရသည့် သူ၏ဘဝအပေါ် သာယာကျေနပ်မှုသည် အတိုင်းအဆ မသိနိုင်လောက်အောင် ကြီးမားလာခဲ့ရသည်။ ဂျင်နီလော်ဆန်နှင့် အကြီးအကျယ်စကားများပြီး အဆင်မပြေဖြစ်ရ သည့်အချိန်ထိ ဂလက်ဒီ၏ဘဝသည် ကျေနပ်စရာကောင်းသည့်ဘဝ ဖြစ်လေသည်။

mgyc.com

ဂျင်နီလော်ဆန်နှင့် စကားများရသည့် ကိစ္စမှာလည်း အလွန်သေးဖွဲ့သည့်ကိစ္စတစ်ခုကို အကြောင်းပြု၍ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းဖြစ်သော်လည်း နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်ရပ်ကား ပြင်းထန်လွန်းလှပေသည်။

ယခုဆိုလျှင် ဆဋ္ဌမသုခရိပ်မြိုင် ထမင်းဆိုင်၌ ဂလက်ဒီနေလာခဲသည်မှာ ရှစ်လနီးပါး ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အနေကြာတော့လည်း ဂျင်နီလော်ဆန်၏ စိတ်နေသဘောထားကို သိလာရ၏။ ဂျင်နီလော်ဆန်သည် စိတ်တို၊ စိတ်မြန်၍ ဒေါသလည်း အလွန်ကြီးသူ ဖြစ်လေသည်။

ဂလက်ဒီသည် ဂျင်နီ၏ ဒေါသကြီးမှုအတွက် ပထမတွင် စိတ်ပျက်မိသော်လည်း နောက်ပိုင်းကျတော့ သည်းခံခွင့်လွှတ်နိုင်လာသည်။ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ခုကြောင့် ဂျင်နီ တစ်ယောက် ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲလာပြီဆိုပါက ဂလက်ဒီသည်နောက်ထပ် ထိပ်တိုက် မတွေ့ရအောင် ရှောင်နေလိုက်ပြီး ဂျင်နီစိတ်ပြေလောက်ပြီဟု ယူဆရသည့်အချိန်ကျမှ မျက်နှာချင်းပြန်ဆိုင်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း တစ်အိမ်တည်း အတူနေရသူချင်းဖြစ်၍ အမြဲတစေ ရှောင်တိမ်းနိုင်ဖို့ဆိုသည်မှာ လွယ်ကူသောကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်ပေ။

ဂျင်နီလော်ဆန်သည် နေ့စဉ်မွန်းလွဲပိုင်းတွင် အပြင်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လေ့ရှိရာ ဂျင်နီလမ်းလျှောက် ထွက်တိုင်းလည်း ဂလက်ဒီသည် လိုက်စမြဲဖြစ်၏။ ယခုတလောတွင်မူ ဂလက်ဒီသည် တရုတ်စကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောနိုင်ဖို့အရေးတွင် အထူးစိတ်ဝင်စားပြီး စိတ်အားထက်သန်လျက်ရှိသဖြင့် အချိန်ရသမျှ သူ၏မှတ်စုစာအုပ်ထဲမှ တရုတ်စကားများကို ကျက်မှတ်နေလေ့ရှိသည်။ သူသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နာရီပေါင်းများစွာ အကုန်ခံပြီး တရုတ်ဘာသာ ဝါကျများနှင့် စကားလုံးဝေါဟာရများကို အလွတ် ကျက်မှတ်နေလေ့ရှိ၏။ ထိုနေ့ကလည်း ဂျင်နီလော်ဆန်က လမ်းလျှောက်ထွက်ဖို့ လာခေါ်သည့်အချိန်တွင် ဂလက်ဒီ စာကျက်နေချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေလေ၏။

ဂလက်ဒီက သူ အလုပ်ရှိနေ၍ မလိုက်တော့ဟု ပြောလိုက်မိ၏။ ဂျင်နီလော်ဆန်သည် ချက်ချင်းပင် ဒေါသတကြီး ဖြစ်လာသည်။ ဂလက်ဒီက ဂျင်နီ၏ ဒေါသပြေစေရန် အားထုတ်ပါသော်လည်း မရတော့ချေ။ ဂလက်ဒီက တရုတ်စကားကို သွက်လက်ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောနိုင်ဖို့အတွက် သူစာကျက်နေ၍ မလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သူ တရုတ်စကားကို ကောင်းစွာ ပြောတတ်လာပါက ဂျင်နီအတွက်ရော ထမင်းဆိုင်လုပ်ငန်းအတွက်ပါ ပို၍ ထိထိ ရောက်ရောက် ကူညီနိုင်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် နားဝင်အောင် ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားပါသော်လည်း မရချေ။

ဂျင်နီလော်ဆန်သည် ဂလက်ဒီ ရှင်းပြပြောနေသမျှကို လုံးဝနားမထောင်တော့ဘဲ ဒေါသသာလျှင် ပို၍ကြီးလာသည်။ သူ၏နှုတ်မှ ရင့်သီးသောစကားများသည် စက်သေနတ်

ပစ်သည့်နယ် တရစပ်ထွက်လာလေတော့သည်။ အကယ်၍ သူနှင့်အတူ လမ်းလျှောက် မလိုက်လိုလျှင် သူနှင့်တွဲ၍ နေဖို့မလိုတော့။ သူ့အဖို့ ဂလက်ဒီရှိမှ ဖြစ်မည်မဟုတ်၊ ဂလက်ဒီ မရှိလျှင်လည်း ဖြစ်သည်။ ဂလက်ဒီပြန်သွားလိုက ပြန်သွားနိုင်သည်။ ဂလက်ဒီ မြန်မြန်ပြန် လေ သူ့အဖို့ကောင်းလေဟု သူထင်သည်။ အခုချက်ချင်းသွားလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်မည် စသည်ဖြင့် ပြောသည်။ ပြောရင်းပြောရင်းကပင် ဂျင်နီသည် တိုး၍တိုး၍ ဒေါသကြီးလာပြီး ဂလက်ဒီ၏ပစ္စည်းများကို ဆွဲထုတ်လာကာ ဂလက်ဒီထံသို့ ပစ်ပေါက်ပေးနေလေ၏။

မဖြစ်စလောက်ကိစ္စနှင့် ဤမျှလောက်အထိ ဖြစ်လာသောအခါ ဂလက်ဒီမှာ စိတ်ထိ ခိုက်ရသည်။ သူသည် ဝမ်းနည်းပက်လက်ငိုကြွေးကာ ယမ်းရှိရာ မီးဖိုထဲသို့ ထွက်ပြေးခဲ့ပြီး ပုန်းနေရလေ၏။ ဂလက်ဒီနှင့် ယမ်းတို့သည် မီးဖိုထဲ၌ ငြိမ်ကုပ်နေရင်းက အပြင်ဘက်မှ အဘွားကြီး၏ အခြေအနေကို နားစွင့်ကြသည်။ အဘွားကြီး၏ ဒေါသအရှိန်ကား တက်ဆဲ ပင်...။ ဂလက်ဒီ၏ အကျီအဝတ်အစားများကိုပါ ထုတ်ယူပြီး ခြံဝင်းထဲသို့ လွှင့်ပစ်နေလေပြီ။

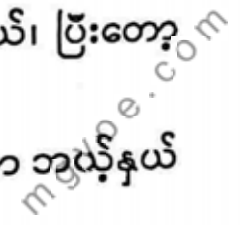
ယမ်းကတော့ တရုတ်လူမျိုးတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံနှင့် သဘာဝအတိုင်း အသက်အရွယ် ကြီးသူကို ဦးစားပေး၍ ရိုသေလေးစားတတ်သည်ဖြစ်ရာ ဂျင်နီလော်ဆန်နှင့် ဂလက်ဒီတို့ ကိစ္စတွင် ဂလက်ဒီဘက်ကသာ အလျှော့ပေးစေလိုသော ဆန္ဒရှိသည်။ ဂလက်ဒီကြောင့် ဂျင်နီလော်ဆန် စိတ်မချမ်းမမြေ့ဖြစ်သွားခြင်းကို မလိုလားချေ။

ယမ်းက “အခုလောလောဆယ်တော့ သူကြိုက်သလို လုပ်လိုက်ရင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ်ထင်တယ်” ဟု အကြံပေးသည်။ “မင်းအနေနဲ့ တခြားမှာ ခဏသွားရှောင်နေလိုက် ပေါ့၊ အကောင်းဆုံးကတော့ စီချောင်းမြို့က သာသနာပြုအဖွဲ့ဝင် မိတ်ဆွေတွေဆီ ခဏသွား နေလိုက်ပါ။ သူတို့ကလည်း မင်း ခဏတစ်ဖြုတ် လာလည်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာကြမှာပါ။ အဲဒီမှာ ခဏနေပြီးတော့ ပြန်လာတာပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား၊ အဘွားကြီးကလည်း နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း ထွက်သွားပြီး တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်နေရင် လူလွတ်ပြီး အခေါ် ခိုင်းမှာ သေချာပါတယ်၊ သူ စိတ်ပြေသွားပြီဆိုရင် တို့အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ” ဟုဆိုသည်။

ဂလက်ဒီကတော့ အငိုမတိတ်သေးပေ။ “ကျွန်မ စီချောင်းကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သွား မလဲ၊ ခရီးက နှစ်ရက်ခရီး၊ ဒီလောက်ဝေးတဲ့ ခရီးကို ကျွန်မ လမ်းလျှောက်ပြန်နိုင်မယ် မထင်ဘူး” ဟု ဝမ်းနည်းပက်လက်ပြောလေ၏။

“ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီက လားတစ်ကောင်ရအောင် လုပ်ပေးမယ်၊ ပြီးတော့ အဖော်တစ်ယောက်လည်း ထည့်ပေးလိုက်မယ်လေ ...”

“တကယ်လို့ အဘွားကြီးက ကျွန်မကို လုံးဝ ပြန်မလာဘူးဆိုရင်ကော ဘယ်နှယ်

ထိုအခိုက်မှာပင် ဂလက်ဒီ၏ လက်ဆွဲသေတ္တာ တစ်လုံးသည် အပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှ နေ၍ ခြံဝင်းထဲသို့ ကျသံကို ကြားကြရလေ၏။

ယမ်းက သူ့လက်များကို ဖြန့်လိုက်သည်။

“တို့အနေနဲ့ အဘွားကြီးရဲ့စိတ်ကို သိနေကြတာပဲကွယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ သူ မကြာခင် စိတ်ပြေသွားပြီး ခွင့်လွှတ်မှာပါ။ မင်းကို အင်မတန် ချစ်ပါတယ်၊ သူ့အခြေအနေက မင်း မရှိလို့လည်း မဖြစ်ပါဘူး၊ အခုလို ခဏတစ်ဖြုတ် သွားလိုက်မယ်ဆိုရင် မင်းဟာ သူ့အတွက် မရှိမဖြစ်ဘူးဆိုတာ ပိုပြီးတော့တောင်မှ နားလည်လာလိမ့်ဦးမယ်”

ယမ်းက တွေးတွေးဆဆ ပြောသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျွန်မ သွားပါမယ်”

ဂလက်ဒီကလည်း သဘောတူလေသည်။

အပေါ်ထပ်မှ တံခါးဆောင့်ပိတ်လိုက်သံ တစ်ချက်ထွက်လာသည်။ ဂျင်နီလော်ဆန်သည် သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပေပြီ။ ဤအခိုက်အတန့်သည် ဂလက်ဒီအတွက် အခွင့်ကောင်းဖြစ်ပေရာ သူသည် လက်ဆွဲသေတ္တာများကို ကပျာကယာယူ၍ သူ့ပစ္စည်းလေးများကို ကသောကမျောထည့်သည်။ ထိုနောက် ယမ်းက လက်ဆွဲသေတ္တာကိုဆွဲပြီး ဂလက်ဒီအား လားတစ်ကောင်ပိုင်သော သူ့မိတ်ဆွေအိမ်သို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ဈေးဆစ်ကြပြီးသော် ဈေးတည့်ကြလေ၏။ ဂလက်ဒီကတော့ ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုကြွေးရင်း လားပေါ်သို့တက်လေ၏။

ဂလက်ဒီအဖို့တော့ ထိုခရီးသည် အလွန်ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာကောင်းသည့် ခရီးဖြစ်ပေသည်။ စီရောင်း သာသနာပြုအဖွဲ့မှ မစွက်စမစ်သည်ပင်လျှင် ဂလက်ဒီ၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို ပြေပျောက်သွားအောင် မလုပ်နိုင်ရှာပေ။

“တို့အားလုံး ဂျင်နီကို သိကြပါတယ်ကွယ်၊ သူ စိတ်ဆိုးလည်း တစ်ရက်နှစ်ရက်ပေါ့၊ ပြီးတော့ စိတ်ပြေသွားမှာပါ။ မင်းအနေနဲ့ တို့ဆီမှာလာပြီး အပန်းဖြေတဲ့သဘောထားပေါ့၊ ပြီးရင် ပြန်တာပေါ့၊ မင်းပြန်သွားရင် ဂျင်နီသိပ်ဝမ်းသာမှာပါ၊ စိတ်ချပါ” ဟု မစွက်စမစ်က အားပေးစကားပြောသည်။

“တကယ်လို့ သူက ကျွန်မကိုပြန်ပြီး လက်မခံတော့ဘူးဆိုရင် ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ဟုဂလက်ဒီကမေးသည်။ ဂလက်ဒီ၏ အသံမှာ အလွန်စိုးရိမ်သောကရောက်နေသည့် သဘောကို ဖော်ပြနေပေသည်။ “အဲသလိုသာ ဖြစ်ရင်တော့ ကျွန်မ ပြန်ဖို့စရိတ်လည်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လို့ရှိလည်း ကျွန်မ မပြန်ချင်ဘူး၊ ကျွန်မ ဒီမှာပဲ ဖြစ်သလိုနေသွားရမှာပဲ။

ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျွန်မ အင်္ဂလန်ကို မပြန်ချင်ဘူး” ဟု ဆက်ပြောပြန်သည်။

“မပူပါနဲ့ကွယ်၊ မကြာခင် အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ။ လောလောဆယ် မင်းဦးနှောက်ကို ဒုက္ခမပေးစမ်းပါနဲ့၊ ဂျင်နီအကြောင်းကို တို့ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ အခုလောက်ဆို သူ့အနေနဲ့ မင်းကိုပြန်ခေါ်ဖို့ လူတောင်လွှတ်လိုက်ပြီ ထင်တာပဲ”

မစ္စက်စမစ်၏ တွေးထင်ချက်မှာ မှန်လှပေသည်။ ဂလက်ဒီရောက်လာပြီး သုံးရက်မြောက် မနက်တွင် စီချောင်းမြို့တော်ဝန်ရုံးမှ လူတစ်ယောက် စောစောစီးစီးရောက်လာပြီး သတင်းတစ်ခုပို့သည်။ ထိုသူ ပြောပြသည့်သတင်းကို နားထောင်နေသော မစ္စက်စမစ်၏ မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်သော အရိပ်လက္ခဏာများသည် ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လာနေပေသည်။

မစ္စက်စမစ်၏အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်၍ ဂလက်ဒီ၏စိတ်မှာ မငြိမ်မသက်ဖြစ်လာသည်။

“သူ ဘာပြောတာလဲ” ဟု မေးလေ၏။

“သူပြောတာကတော့ ဂျင်နီလော်ဆန်တစ်ယောက် လမ်းလျှောက်ရင်းနဲ့ ...”

မစ္စက်စမစ်၏ နှုတ်မှာ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်လျက်ရှိသည်။ “လမ်းလျှောက်ရင်းနဲ့ ဘာဖြစ်သတဲ့လဲ” ဟု ဂလက်ဒီက အော်သည်။

“အခုတော့ သူ သတိလစ်နေသတဲ့၊ ငါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးကွယ်” ဟု မစ္စက်စမစ်က ညည်းသည်။

“သူ အခုဘယ်မှာတဲ့လဲ၊ ဘယ်ရောက်နေသတဲ့လဲ၊ ကျွန်မပြန်မှဖြစ်မယ်၊ မပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး” မစ္စက်စမစ်က သတင်းယူလာသူအား ပြန်၍ မေးပြန်သည်။ ထိုသူက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်မှာလည်း တိတိကျကျ သိခဲ့သူမဟုတ်ပေ။ ယမ်ချင်းမှ လူကြုံပါး၍ ပြောလိုက်သည့် စကားအရ သတင်းလာပို့ခြင်းမျှသာဖြစ်ရာ ဘာတစ်ခုမှ ရေရေရာရာပြောမပြနိုင်ပေ။

ဂလက်ဒီကတော့ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုကြွေးလျက် ရှိနေပြီ။ “အခုလိုဖြစ်ရတာ ကျွန်မ အပြစ်ပဲ၊ ကျွန်မ သူတစ်ယောက်တည်းထားပြီး ထွက်မလာသင့်ဘူး၊ ကျွန်မ အခုချက်ချင်း ပြန်သွားမှဖြစ်မယ်” ဟုလည်း ပြောလေ၏။

“ကဲ ... ကွယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်မနေပါနဲ့တော့၊ မင်းအတွက် လားတစ်ကောင်နဲ့ လူတစ်ယောက်ရအောင် ရှာပေးလိုက်မယ်၊ မင်းပြန်ပေါ့၊ ငါ့အထင်တော့ သိပ်ပြီး စိုးရိမ်စရာရှိမယ်ထင်ပါဘူး၊ ငါ့အတွေ့အကြုံအရဆိုရင် အခုလို တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် ပို့တဲ့သတင်းတွေဟာ မှားတတ်တယ်ကွဲ့ သိလား”

ဂလက်ဒီသည် ထိုနေ့မှာပင် စီချောင်းမှထွက်သည်။ ထိုနေ့ညတွင် ဂလက်ဒီသည် ချိုစန့်ရွာ၌အိပ်ရ၏။ စီချောင်းသို့ ပို့လာသည့်သတင်းအရဆိုလျှင် ဂျင်နီလော်ဆန်သည်

ယမ်ချင်းမြို့မှနေ၍ တောင်တန်းများသို့ ခရီးထွက်သွားသည်ဟုဆိုရာ ဂလက်ဒီအနေဖြင့် ယမ်ချင်းသို့ ပြန်သွားပါက ဂျင်နီလော်ဆန်နှင့် တွေ့နိုင်စရာ မရှိပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂလက်ဒီသည် လားထိန်း၏အကူအညီဖြင့် ဂျင်နီလော်ဆန်သွားလိမ့်မည်ဟု ယူဆရသော တောင်ပေါ်ရွာများဆီသို့ တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက်သွားကာ ရောက်လေရာရာတွင် အဘွားကြီး၏သတင်းကို စုံစမ်းမေးမြန်းကြလေ၏။

လေးရက်မြောက်သောနေ့ မှောင်ရီပျိုးစအချိန်တွင် ဂလက်ဒီနှင့် သူ့လားထိန်းသည် ချင်းရှူးမြို့ကလေးဆီသို့ ဦးတည်၍ သွားလျက်ရှိကြသည်။ သူတို့သည် သုံးရက်တိုင်တိုင် ယမ်ချင်းမြို့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် လှည့်လည်ရှာဖွေပြီးခဲ့ကြပြီဖြစ်၏။ ယနေ့ သူတို့ လိုက်လာသောလမ်းမှာ ယမ်ချင်းသို့သွားသော အဓိက လားလမ်းမကြီး ဖြစ်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် မြို့ဆီသို့ သွားနေခိုက်တွင် မြို့ထဲမှ ထွက်လာသော လူတစ်ယောက် နှင့် လမ်းပေါ်၌ ဆုံမိကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဂလက်ဒီသည် လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး၌ သူ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မေးခဲ့ဖူးပြီဖြစ်သော မေးခွန်းကို ထိုလူအား မေးသည်။ ထိုလူက လည်း နိုင်ငံခြားသူ အဘွားအိုကြီးတစ်ယောက်အကြောင်းကို သူ့ကြားသည်ဟု ပြောသည်။ ယခုအခါတွင် အဘွားအိုကြီးသည် ချင်းရှူးမြို့ထဲမှ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် အပြင်းအထန် နေမကောင်းဖြစ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်၌ ပက်လက်ဖြစ်နေကြောင်း၊ ယခုလောက်ဆိုလျှင် ထိုအဘွားကြီးမှာ သေနေလောက်ပြီဖြစ်၍ အမြန်ဆုံးလိုက်သွားပါက အလောင်းကိုတော့ ရနိုင်လိမ့်မည် ထင်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

နှစ်ဦးသား မြို့ဆီသို့ အလျင်အမြန်သွားကြသည်။ ဂျင်နီလော်ဆန်ရောက်နေသော ထမင်းဆိုင်ကိုရှာရာ၌ အခက်အခဲမရှိပေ။ 'နိုင်ငံခြားသူ မကောင်းဆိုးဝါးမကြီး' တည်းခိုနေသည့် ထမင်းဆိုင်ကို လူတိုင်းက ညွှန်ပြနိုင်သည်။ ဂျင်နီလော်ဆန်နှင့် ပတ်သက်သော ကောလာဟလသတင်းများသည် မြို့ပေါ်၌ ပျံ့နှံ့လျက်ရှိ၏။ ထမင်းဆိုင်ဝင်းတံခါးမှ ဝင်သွားသောအခါ ခြံဝင်းအတွင်း လသာဆောင်အောက်၌ ပက်လက်ဖြစ်နေသော ဂျင်နီလော်ဆန်ကို တွေ့ကြရလေ၏။

မြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ ဂလက်ဒီမှာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ရ၏။ ဂျင်နီလော်ဆန် ပက်လက်ဖြစ်နေသော နေရာမှာ ကျောက်မီးသွေးပုံကြီးတစ်ပုံ၏ အနီးတွင်ဖြစ်သည်။ ဂျင်နီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မီးသွေးမှုန့်များ ပေကျံပြီးမည်းလျက်ရှိ၏။ သွေးစသွေးနုများမှာလည်း မြင်မကောင်း ရှုမကောင်းဖြစ်နေသည်။ ပထမသော် ဂလက်ဒီသည် ဂျင်နီအား အသက်မရှိတော့ဟု ထင်လိုက်မိသဖြင့် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးကာ ပါးစပ်မှလည်း "ဂျင်နီ ... ဂျင်နီ" ဟု ခေါ်၍ အနီးသို့ ပြေးသွားမိလေ၏။

mgvooe.com

ဂျင်နီလော်ဆန်သည် သူ့နာမည်ကို ခေါ်သံကြားလိုက်ရသည့်အခါ ဦးခေါင်းကို မသိမသာ စောင်းငဲ့၍ ကြည့်သည်။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းများလည်း လှုပ်လာသည်။ လေသံကလေးဖြင့် “ဂလက်ဒီလား” ဟု မေးပြီးမှ “မင်းရောက်လာတာ ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်” ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ဂလက်ဒီ၏ ပါးနှစ်ဖက်ဝယ် မျက်ရည်စများသည် တလိမ့်လိမ့်စီးကျလျက်ရှိသည်။ သူသည် ဂျင်နီလော်ဆန်အား သက်သောင့်သက်သာဖြစ်စေရန် ပြင်ဆင်ပေးသည်။ အမှောင်ထုသည် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တိုးဝင်စပြုလာပြီး ဂလက်ဒီသည် ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး “ဖယောင်းတိုင် ယူခဲ့ကြစမ်းပါ၊ အခုချက်ချင်း ယူခဲ့ကြစမ်းပါ” ဟု အော်လိုက်၏။

ထမင်းဆိုင်မှ အစေခံများသည် ဖယောင်းတိုင်များကို ယူ၍ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသည်။ စိတ်မရှည်သလိုဖြစ်နေသော ဂလက်ဒီအားကြည့်ကာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေကြ၏။ ဂလက်ဒီက ခိုင်းသဖြင့် သူတို့သည် ရေနွေးယူလာကြပြန်သည်။ ဂလက်ဒီသည် ဂျင်နီ၏ကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာများကို ဆေးကြောပေးသည်။ ထိုအခါကျမှပင် ဂျင်နီက သူ့အဖြစ်ကို ပြောပြလေ၏။

ယမ်ချင်းမှ ဂလက်ဒီထွက်ခွာသွားပြီး နောက်တစ်ရက်တွင် ဒေါသအရှိန်မပြေသေးသော ဂျင်နီလော်ဆန်သည် ထမင်းဆိုင်ကို ထမင်းချက်ယမ်းအား အပ်ထားခဲ့ပြီး လားတစ်ကောင် ငှား၍ အနောက်ဘက် တောင်တန်းများဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ချင်ရှူးမြို့သို့ ရောက်သောအခါ ဤထမင်းဆိုင်သို့ဝင်၍ အပေါ်ထပ် အခန်းတစ်ခန်းတွင် တည်းခိုနေခဲ့၏။ ညအမှောင်အောက်ဝယ် သူသည် လသာဆောင်ဘက်သို့ထွက်ခဲ့ပြီး အောက်ထပ်ရှိ ထမင်းချက်အား သူ့အတွက် ကြက်ဥကြော်ခဲရန် အော်၍မှာရင်းက လသာဆောင်ဝရန်တာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ထောက်၍ မှီလိုက်မိသည်ဟု ဆိုသည်။

သူ့အနေဖြင့် ယမ်ချင်းရှိ သူ့ထမင်းဆိုင်မှ လသာဆောင်လိုပင် ဝရန်တာရှိလိမ့်မည် ထင်ပြီး မမြင်မကန်းဖြင့် မှန်း၍လက်ထောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဤထမင်းဆိုင် လသာဆောင်တွင် ဝရန်တာ မရှိချေ။ ဆွေးမြည့်ပြီး ပြုတ်ပျက်ကျသွားခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် ဂျင်နီသည် သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ပေနှစ်ဆယ်ခန့် မြင့်သည့် လသာဆောင်ထက်မှ ယခု သူ့ရောက်နေသည့် ကျောက်မီးသွေးပုံပေါ်သို့ ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ကျလာခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဂလက်ဒီသည် ဂျင်နီ၏ ဒဏ်ရာများကို ရေနွေးနှင့် ဆေးကြောသုတ်သင်ပေးပြီးသော် သူ၏အကျိုးအောက်အနားစများကို ဆုတ်ဖြဲ၍ ပတ်တီးစည်းပေးသည်။ တကယ်တော့ ဂျင်နီရထားသည့် ဒဏ်ရာများမှာ များလှရုံမျှမက အချို့ဒဏ်ရာများမှာ ပြင်းထန်သည်ကို

mgvooe.com

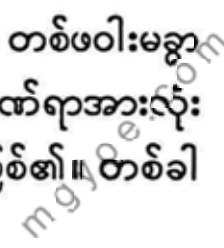
တွေ့နေရ၏။ လက်နှစ်ဖက်ရှိ လက်ချောင်းများမှာ ကျိုးကုန်ဟန်တူ၏။ မျက်နှာနှင့် ကိုယ်ပေါ်တွင်ရထားသည့် ဒဏ်ရာများမှာလည်း မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း။ ရထားသောဒဏ်ရာများထဲတွင် ကျောက်မီးသွေး အစအနများဝင်လျက်ရှိသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

အဆိုးဆုံးနှင့် အပြင်းထန်ဆုံးသော ဒဏ်ရာမှာ ဂျင်နီ၏ ကျောရိုးမှ ဒဏ်ရာဖြစ်သည်။ ဂျင်နီ၏ ကျောရိုးမှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ထိခိုက်မိထားဟန်တူ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အနည်းငယ်မျှကလေး လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ကျောရိုးဆီမှ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် နာကျင်သည့် ဝေဒနာကို ခံစားနေရခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

ဂျင်နီ လသာဆောင်မှ ကျလျှင်ကျချင်း အော်လိုက်သည့်အသံကြောင့် ထမင်းဆိုင်ထဲမှ လူများသည် အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး ဝိုင်းဝန်းကူညီကြသည်။ သူတို့သည် ဂျင်နီအား ကျောက်မီးသွေးပုံပေါ်မှ မ၍ချကာ ဝရန်တာအောက်သို့ ရွှေ့ပေးကြ၏။ ဘာ ဆက်၍ လုပ်ပေးရမည်ကိုကား သူတို့ မသိကြတော့ပေ။ အမြင့်မှကျခဲ့သော အရှိန်နှင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရရှိထားသော ဒဏ်ရာများကြောင့် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိရှာသော ဂျင်နီကလည်း ဘာမျှမပြောနိုင်ခဲ့ပေ။ တရုတ်လူမျိုးများကလည်း သူတို့အစွဲအလမ်းအရ 'ဆံပင်ဖြူနှင့် အဘွားအိုကြီး' အား ကြောက်နေကြသဖြင့် ဘာမျှ ဟုတ်တိပတ်တိ လုပ်မပေးကြချေ။ ဤအဘွားကြီးမှာ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း သေလိမ့်မည်ဟု အခိုင်အမာယူဆကာ တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့ကြ၏။ မကြာမကြာ လာကြည့်ပြီး ရေတော့တိုက်သည်။ အစားအသောက်တော့ မပေးတော့ပေ။ သေလုဆဲဆဲဖြစ်နေသော 'နိုင်ငံခြားသား မကောင်းဆိုးဝါးမကြီး' အတွက် အစားအစာကို ဖြုန်းတီးရန်မလိုဟု ယူဆပြီး အစာမပေးကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့အပြင်လည်း အဘွားကြီးကိုယ်တိုင်က အစာမတောင်းနိုင်ခဲ့ပေ။ သတိလစ်သလိုဖြစ်ကာ မိန်းမောနေပြီဖြစ်၏။

သတိ မရတစ်ချက် ရတစ်ချက်ဖြစ်ကာ မိန်းမောနေသော ဂျင်နီလော်ဆန်အား ဂလက်ဒီသည် သူတတ်သရွေ့ မှတ်သရွေ့ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် သက်သောင့်သက်သာဖြစ်အောင် ပြုစုပေးသည်။ ခေတ်မီဆရာဝန်ရှိသည့် အနီးဆုံးနေရာမှာလည်း ချင်ရှူးမှနေ၍ ခြောက်ရက်ခရီးတာမျှ ဝေးသည့် လူအန်းမြို့ဖြစ်ရာ ဂျင်နီလော်ဆန်၏ လက်ရှိအခြေအနေနှင့် အသက်အရွယ်သည် ထိုမျှလောက်ဝေးသောခရီး၏ ကြမ်းတမ်းပင်ပန်းမှုဒဏ်ကို ခံနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

ဂလက်ဒီသည် တနင်္ဂနွေခြောက်ပတ်တိတိမျှ ဂျင်နီလော်ဆန်၏ အနားမှ တစ်ဖဝါးမခွာ ပြုစုပေးခဲ့ရာ ဂျင်နီ၏ အခြေအနေမှာ တိုးတက်လာသယောင်တော့ရှိ၏။ ဒဏ်ရာအားလုံး ပျောက်ကင်းသွားသော်လည်း ကျောထဲမှ နာကျင်မှုကား ပြင်းထန်ဆဲပင်ဖြစ်၏။ တစ်ခါ

တစ်ရံတွင်မူ ဂျင်နီသည် စိတ်မမှန်သော အခြေအနေကိုပင် ဖော်ပြတတ်သည်။

တနင်္ဂနွေခြောက်ပတ်မျှကုန်သွားသောအခါ ဂလက်ဒီသည် ဂျင်နီလော်ဆန်အား တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်းဖြင့် လူအန်းမြို့ဆေးရုံသို့ပို့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဆေးရုံသို့ မပို့ဘဲ လက်ရှိအခြေအနေတိုင်း ထားပြန်ပါကလည်း ဂျင်နီ၏ ဝေဒနာမှာ သက်သာလာစရာ လမ်းမရှိတော့ပေ။ ဤသို့ဖြင့် ဂလက်ဒီသည် ထမင်းဆိုင်မှ ထမင်းချက်နှင့် မြို့ထဲမှ ကုန်သည်တစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် လားနှစ်ကောင် ငှားသည်။ ထိုနောက် လားနှစ်ကောင်ကိုတွဲ၍ချည်ပြီး ကောက်ရိုးများခံ၍ ပြုလုပ်ထားသည့် အိပ်စင်ကိုတင်၍ ထိုအိပ်စင်ပေါ်သို့ ဂျင်နီကို တင်သည်။ ဤနည်းဖြင့် ဂျင်နီလော်ဆန် သက်သောင့်သက်သာ လိုက်နိုင်အောင် စီမံလေ၏။ ထိုနောက် လားထိန်းအကူတစ်ဦးနှင့်အတူ ချင်ရှူးမြို့၌ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရသော တရုတ်အမျိုးသား မိတ်ဆွေများကို နှုတ်ဆက်ကာ လူအန်းမြို့သို့သွားသည့် ခရီးရှည်လမ်းမကြီးပေါ်သို့ တက်လာခဲ့လေ၏။

သူတို့သည် နှစ်ညတာမျှ ကားလမ်းမပေါ်ရှိ တရုတ်ထမင်းဆိုင်များတွင် ညအိပ်ခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် ယမ်ချင်းမြို့သို့ ရောက်ကြလေသည်။ ယမ်းတစ်ယောက်ကတော့ 'ဆဋ္ဌမသုခရိပ်မြိုင် ထမင်းဆိုင်' ကို အောင်မြင်စွာ ဦးစီးဦးဆောင်ပြုလျက်ရှိပေသည်။

ယမ်းက ဂျင်နီလော်ဆန်၏ အခြေအနေသည် ဆိုးသည်ဟု ဆိုသည်။ ဘုရားသခင်က ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်စေလိုသောဆန္ဒရှိ၍သာ ဖြစ်လာခြင်းဟုလည်းပြောသည်။ ဂျင်နီလော်ဆန်သည် မကြာမီ အချိန်အတွင်းတွင် ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရတော့မည်ဟု သူထင်ကြောင်း၊ သူကတော့ ဂလက်ဒီ လူအန်းမြို့မှ ပြန်ရောက်လာချိန်ကိုစောင့်မျှော်ရင်း ထမင်းဆိုင်လုပ်ငန်းကို မပျက်အောင် ကြိုးစား၍ လုပ်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

ဂလက်ဒီတို့ လူအန်းမြို့ရောက်သည့်အခါ ဂျင်နီလော်ဆန်အား ဆေးရုံမှချက်ချင်းပင် လက်ခံသည်။ ဆေးရုံဆရာဝန်မှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ သူနာပြုဆရာမများမှာလည်း အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများပင်ဖြစ်ကြ၏။ ဂလက်ဒီသည် ဆေးရုံမှစီစဉ်ပေးသည့် အခန်းကလေးတစ်ခုတွင်နေ၍ တနင်္ဂနွေလေးပတ်တိတိမျှ ဂျင်နီအား စောင့်ရှောက်ခဲ့ရပြန်လေသည်။

ဆရာဝန်ကတော့ ဂျင်နီ၏ အခြေအနေမှန်ကို မပုံးကွယ်ဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဟပြောပြသည်။

“သူ့ရဲ့ကျောရိုးမှာရထားတဲ့ ဒဏ်ရာက သိပ်ပြင်းထန်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ သူ့အတွက်သိပ်ပြီးလုပ်ပေးနိုင်မယ့် အခြေအနေမျိုးမရှိတော့ဘူး၊ သူ့အသက်ကလည်း ခုနစ်ဆယ့်လေးနှစ်ဆိုတော့ အတော်ကြီးနေပြီ၊ ဝရန်တာကကျတဲ့ အရှိန်ကြောင့် လန့်တာရယ်၊

ဒဏ်ရာက ပြင်းထန်တာရယ်ကြောင့် သူ့စိတ်ဟာလည်း မမှန်ချင်တော့ဘူး၊ တတ်နိုင်သရွေ့ ပြုစုသွားရင် နည်းနည်းတော့ သက်သာမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းချင်း အကြောတွေ သေသွားပြီး နောက်ဆုံးကျတော့ သေမှာပဲ၊ ဘယ်အချိန်ကျမှ သေမယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း မပြောနိုင်ဘူး၊ ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နောက်တစ်လ နှစ်လ အတွင်းမှာဖြစ်ဖြစ် သေလိမ့်မယ်လို့ မှန်းရတာပဲ၊ သူ့အနေနဲ့ လူ့ဘဝမှာ နေလာခဲ့ တာလည်း နှစ်ပေါင်းကြာပါပြီ၊ သူ့ဘဝကိုလည်း အင်မတန်မွန်မြတ်တဲ့ ပရဟိတလုပ်ငန်း တွေလုပ်ရင်း အသုံးချသွားတာပဲ၊ သူ့အတွက်တော့ဖြင့် သိပ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်မနေစေချင်ဘူး”

ထိုနေ့မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဂလက်ဒီသည် ဂျင်နီ၏ ခုတင်ဘေး၌ ထိုင်ကာ ဂျင်နီ၏လက် တစ်ဖက်ကို အသာအယာဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ထိုအချိန်ကလေးအတွင်းမှာပင် ဂျင်နီ သတိရလာသည်။ စိတ်အခြေအနေလည်း မှန်နေချိန်ဖြစ်သဖြင့် သူ့အား အလွန်သနား ကြင်နာစွာကြည့်လျက်ရှိသော ဂလက်ဒီ၏ မျက်လုံးများကို သတိပြုမိဟန်တူလေသည်။ သူ့နှုတ်မှ တိုးညှင်းသာယာပျော့ပျောင်းသော အသံထွက်လာသည်။

“ဂလက်ဒီရယ်၊ တို့နှစ်ယောက် ယမ်ချင်းကိုပြန်ကြပါစို့လား ... ငါ့ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါ”

ဂလက်ဒီသည် သူ့အပေါ်တွင် ခင်မင်ခဲ့ရှာသော၊ သူ့အား တရုတ်ပြည်သို့လာနိုင်ရန် တံခါးဖွင့်ပေးခဲ့သော အမျိုးသမီးကြီး၏ ညှိုးရော်နွမ်းလျနေသည့် မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ ဤအမျိုးသမီးကြီးသည် ငယ်ရွယ်နုပျိုစဉ်က အလွန် ချောမောလှပခဲ့လိမ့် မည်ဟု တွေးမိသည်။ ဤအမျိုးသမီးကြီးသည် သူ၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ရေခြား မြေခြားဖြစ်သော ဤနိုင်ငံ၌ လာရောက်နေထိုင်ကာ သူယုံကြည်သော ဘာသာအယူဝါဒ ပြန့်ပွားအောင်၊ ခိုင်မာတည်တံ့သွားအောင် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့၏။ သူ့ယောက်ျားကွယ်လွန်၍ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည့်အခါတွင်လည်း သူသည် ဇွဲမလျှော့ဘဲ အထီးကျန်ဘဝ နှင့်ပင် သူ့လုပ်ငန်းကို ဆက်လုပ်ခဲ့၏။ ယခုဆိုလျှင် သူ့သွေး၊ သူ့သား၊ သူ့လူမျိုးများနှင့် ရေမြေခြားဖြစ်နေသော တရုတ်နိုင်ငံ တောင်ပိုင်းရှန်စီနယ်ထဲမှ တောင်ပေါ်မြို့ကလေး တစ်မြို့ကို သူ့ ‘အိမ်’ ဟု ပြောနေပေသည်။

“ကျွန်မ ကနေ့ပဲ ရှင့်ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါမယ်” ဟု ဂလက်ဒီက သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့သာ သာယာယာကလေးပြောသည်။ “ကျွန်မ ရှင့်ကိုသယ်နိုင်ဖို့ လားတွေကို သွားကြည့်ဦးမယ်၊ ကျွန်မတို့ အိမ်ကို အတူတူပြန်ကြတာပေါ့” ဟုလည်း ဆိုလိုက်၏။ ဤစကားကိုဆိုပြီး နောက် သုံးနာရီအကြာတွင် သူတို့နှစ်ဦးသည် လူအန်းမြို့မှ ထွက်ခွာခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့ ပြန်ရောက်လာကြသဖြင့် ယမ်းက ဝမ်းသာရှာသည်။ သူတို့အား ခင်မင်နေကြ သည့် မိတ်ဆွေအများအပြားရှိနေသည်ကို ယခင်က ဂလက်ဒီ သတိမမူခဲ့မိချေ။ ယခုတော့

လည်း သူတို့အား ဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်နေသူတွေ များလှပါဘိခြင်း...။
 ဂျင်နီလော်ဆန်ခမျာကလည်း အိမ်ပြန်ရောက်လာသဖြင့် ပျော်ရှာပါ၏။ သို့သော်လည်း
 သူ့အခြေအနေမှာ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာသည်ဟု မရှိတော့ဘဲ တဖြည်းဖြည်းချင်း
 ဆိုးသည်ထက် ဆိုးလာနေသည်။ ဆရာဝန်ကြိုတင်ပြောလိုက်သည့်အတိုင်း အကြောများ
 ကလည်း တဖြည်းဖြည်းချင်း သေလာသည်။ အမှန်တော့ ဂျင်နီလော်ဆန်သည် တစ်နေ့
 တစ်နေ့လျှင် နည်းနည်းနည်းနည်း သေနေခြင်းပေတည်း။

နီဝင်ဘာလ၏ နောက်ဆုံးညတွင် ဂျင်နီလော်ဆန်၏ အခြေအနေသည် အဆိုးဆုံး
 ဘက်သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုညတွင် စကားတွေ ကယောင်ချောက်ချားပြောသည်။ လူ
 ကလည်း သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက် ...။

လပြည့်နေ့ည လမင်းသည် ထိန်ထိန်ဝင်းလျက်ရှိ၏။ လရောင်သည် ဖွင့်ထားသော
 ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အိမ်ခန်းတွင်းသို့ သွယ်တန်းစီးဆင်းလျက်ရှိ၏။ မှန်အိမ်မီးရောင်
 သည် တဖျပ်ဖျပ်ခါလျက်ရှိသည်။ လူနာအား စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ကြည့်နေသော ဂလက်ဒီ၏
 အရိပ်သည် နံရံပေါ်တွင် ပင့်ကူနက်ကြီးတစ်ကောင် ရွေ့လျားနေသည်နှင့်တူသည်။

ဂျင်နီ၏ မျက်နှာမှာ မိန်းမောလျက်ရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း နှုတ်ခမ်းများကတော့ လှုပ်
 နေသည်။ သူ၏ဘဝအစပြုချိန်ကတည်းက သူ့အားလမ်းညွှန်ပြခဲ့သော သူ၏အသည်း
 နှလုံးစွဲတင်နေခဲ့သော ဓမ္မစာပိုဒ်များကို ရွတ်ဆိုနေခြင်းပေတည်း။

ဂလက်ဒီသည် အသာအယာထ၍ ဝရန်တာဘက်သို့ထွက်ခဲ့သည်။ ကြည်လင်သန့်စင်
 လှသော ကောင်းကင်ထက်၌ ပြေးလွှားလျက်ရှိသောငွေလကို မျှော်ကြည့်သည်။ လရောင်၏
 အရိပ်ကား အေးမြလှပါဘိခြင်း ...။ ငွေလရောင်သည် စေတီများ၏ ထီးတော်များထက်သို့
 ပက်ဖျန်းထားသည်။ ဟိုအဝေးတောင်တန်းတောင်စွယ် တောင်ထိပ်များထက်တွင်လည်း
 ငွေလရောင်သည် စီးဆင်းလျက်ရှိပေသည်။

မစ္စစ်လော်ဆန်သည် သေငယ်ဇောနှင့် မြောနေပေပြီ။ ယမ်းကတော့ မစ္စစ်လော်ဆန်
 မကြာခင်သေတော့မည်ဟုတွက်ထားခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် သူ့အကူအညီနှင့်ပင် မစ္စစ်လော်ဆန်
 အတွက် ခေါင်းနက်တစ်လုံးကို ဝယ်ထားခဲ့ပြီးပေပြီ။ ထိုခေါင်းသည် အိမ်အောက်ထပ်
 ခြံဝင်းထဲ၌ အသင့်ရှိနေပေပြီ။

ဂလက်ဒီသည် ထိုခေါင်းဆီသို့ ငုံ့ကြည့်မိသည်။ အရင်တုန်းကတော့ ဂလက်ဒီသည်
 လူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ အသက်ဝိညာဉ်မထွက်ခွာမီ ကြိုတင်၍ ခေါင်းလုပ်ထားတတ်ကြသော
 တရုတ်လူမျိုးတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံကို အထူးအဆန်းတစ်ခုဟု ထင်ခဲ့မိ၏။ ယခုတော့လည်း
 သာမန် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ဓလေ့ ထုံးစံတစ်ခုဟု သူလက်ခံနိုင်ခဲ့လေပြီ။ ယခုကဲ့သို့ လက်ခံ

နိုင်လာခြင်းမှာလည်း အကြောင်းရှိ၏။ ရှန်စီပြည်နယ်အတွင်း၌ နေထိုင်လာခဲ့ရသည့် နှစ်အနည်းငယ်မျှအတွင်းမှာပင် ဂလက်ဒီ၏ အတွေးအခေါ်အယူအဆ အသိအမြင် စိတ်နေသဘောထား စသည်များသည် များစွာ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်ယံမှ နေမင်းသည် အလင်းရောင် အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ထွက်ပေါ်လာသည်။ နေသည် တောင်ထိပ်တောင်ထွတ်များအပေါ်မှ ကျော်၍ လူ့လောကဆီသို့ ဆင်းသက်လာလေသည်။ မွန်းတည့်ချိန်ရောက်သော် ဂျင်နီ လော်ဆန်တစ်ယောက် ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားလေ၏။

[၆]

ဂျင်နီလော်ဆန်ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဂလက်ဒီသည် အတွေ့အကြုံတစ်ခုကို ရလာခဲ့လေ၏။ ထိုအတွေ့အကြုံမှာ တခြားမဟုတ်ပေ။ တရုတ်ပြည်၌နေရသောသူတစ်ဦး တွင် ဘဝအာမခံချက်ဟူ၍ လုံးဝမရှိဟူသောအတွေ့အကြုံပေတည်း။

အမှန်တော့ ဂလက်ဒီ၏ဘဝသည် လုံခြုံမှုမရှိသောဘဝဖြစ်၏။ အလွန်မရေမရာနိုင်လှ သောဘဝဖြစ်၏။ အမြဲတစေကံကြမ္မာကိုသာ ယုံစားပြီး ပုံထားရသည့်ဘဝဖြစ်၏။ ဂျင်နီ လော်ဆန်မရှိတော့သည့်အခါ သူ၏ဘဝသည် ပျက်စီးပြိုလဲသွားဖို့သာရှိတော့၏။ သို့သော် လည်း မမျှော်လင့်သော လူနှစ်ယောက်ထံမှ အကူအညီကိုရခဲ့သဖြင့် သူ၏ဘဝမှာ ဖရိုဖရဲ မဖြစ်ဘဲ တည်တံ့လာရလေသည်။ သူ့အားကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့သူနှစ်ဦးမှာ ထမင်းချက်ကြီး ယမ်းနှင့် ယမ်ချင်းမြို့စားတို့ပေတည်း။

ယမ်းသည် ဂျင်နီ၏အလောင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် ခေါင်းသွင်း၍ သူ့ကိုယ်တိုင်ပိတ်ကာ တခမ်းတနားသင်္ဂြိုဟ်ဖို့ စီစဉ်သည်။ အဘွားကြီး၏အလောင်း မြေမကျမီ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ထားလိုသဖြင့် ကင်မရာရှိသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို ချောမော့၍ ခေါ်ခဲ့ သည်။ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံလိုကြသော လားထိန်းများ၊ အိမ်နီးနားချင်းများ၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာ သို့ ကူးပြောင်းလာသူများနှင့် ကလေးသူငယ်များသည် ဂျင်နီလော်ဆန်၏ ခေါင်းနောက်မှ ဝိုင်း၍ရပ်ကြသည်။ အဘွားကြီး၏ အသုဘအခမ်းအနားကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးသော် ဓာတ်ပုံ ဆရာ အဘိုးအိုသည် ပုံကောင်းမကောင်းသိရန် စိတ်စောလျက်ရှိသဖြင့် ချက်ချင်းကူးကြည့် မည်ဟုဆိုကာ ပြန်သွားလေ၏။

ဂျင်နီလော်ဆန်အား သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိစ္စပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂလက်ဒီနှင့် ယမ်း တို့သည် မိမိတို့၏ ငွေရေးကြေးရေး အခြေအနေကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြသည်။ သူတို့၏

အိမ်ငှားခမှာ တစ်နှစ်လုံးအတွက် တစ်ခါတည်းပေးရခြင်းဖြစ်ပေရာ ကြိုတင်ပေးထားပြီးပြီ ဖြစ်၍ ပူစရာမလိုတော့ပေ။ ထမင်းဆိုင်သို့ လာရောက်တည်းခိုကြသော လားသမားများ ထံမှ ရလာသည့်ဝင်ငွေမှာ ထမင်းဆိုင်၏ ကုန်ကျစရိတ်အားလုံးကို ကာမိသော်လည်း အမြတ်အစွန်း များများစားစားမရသဖြင့် စားဝတ်နေရေးအတွက် အခက်အခဲဖြစ်လာနိုင် စရာရှိနေသည်။ သာသနာပြုလုပ်ငန်းကတော့ အဓိကလုပ်ငန်း ဖြစ်သဖြင့် ဆက်လက် တည်တံ့သွားအောင် ကြိုးပမ်းရမည်ဖြစ်၏။ ဂလက်ဒီသည် ထမင်းဆိုင်လုပ်ငန်းကို ဖျက် ပစ်လိုသောဆန္ဒမရှိချေ။ အလွန်အမင်း မတတ်သာသည့်အဆုံးကျမှသာ ဖျက်သင့်လျှင် ဖျက်မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချထားလေသည်။

ဂလက်ဒီသည် တရုတ်စကားပြောရာ၌ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သိသိသာသာကြီး တိုး တက်လာသည်။ ယမ်ချင်းနယ်အတွင်း၌ သုံးကြသည့် တရုတ်စကားကိုတော့ သွက်သွက် လက်လက် ပြောနိုင်လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ တရုတ်ပြည်တွင် ပြည်နယ်တိုင်းလိုလို၌ ကိုယ့်နယ်မြေ နှင့်ကိုယ်၊ ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ်၊ ကိုယ့်ရွာနှင့်ကိုယ် ကိုယ်ပိုင်စကားရှိကြသည်ဖြစ်ရာ၊ ဤ နယ်မြေအတွင်း၌လည်း ရွာတစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာ မိုင်နှစ်ဆယ်ခန့်ကွာသွားလျှင် တစ်ဦး၏ စကားကို တစ်ဦးက နားမလည်တော့ချေ။ ကျေးရွာနေ လယ်သမားများသည် မိမိတို့၏ မွေးရပ်မြေကိုခွာ၍ အဝေးသို့သွား၍နေတတ်သော အလေ့အထ အလွန်နည်းကြသည်ဖြစ် ရာ သူတို့အရပ်တွင် သုံးသည့် သူတို့စကားမှလွဲ၍ အခြားရွာသားများ၏ စကားကိုကြား လည်းမကြားဖူး၊ နားလည်းမလည်၊ ပြောလည်း မပြောတတ်ကြချေ။ သူတို့ရွာသူ ရွာသား ချင်းမှလွဲ၍ အခြားရွာသူ ရွာသားများနှင့်လည်း သိကျွမ်းရင်းနှီးခြင်း မရှိကြပေ။ သို့ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ လူစိမ်းတစ်ယောက်သည် နယ်မြေတစ်ခုအတွင်း၌ နေထိုင်သွားတော့မည် ဆိုပါက ထိုနယ်မြေအတွင်း၌ ပြောဆိုသုံးစွဲနေကြသည့် တရုတ်ဘာသာငါးမျိုးကိုတော့ ကျွမ်းကျင်စွာပြောတတ်အောင် သင်ကြားထားဖို့လို၏။ ယမ်ချင်းဒေသ၌ အနေကြာလာပြီ ဖြစ်သော ဂလက်ဒီသည် ဤအချက်ကိုလည်း နားလည်သဘောပေါက်လာလေ၏။

ဂျင်နီကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် ရက်သတ္တပေါင်းများစွာ ကြာလာသည့်အခါ ယမ်သည် ဂလက်ဒီအား ယမ်ချင်းမြို့စားထံ သွားလည်ပြီး ဂါရဝပြုဖို့ မကြာခဏ တိုက်တွန်းလေသည်။

ဂလက်ဒီကမူ “ဘာကြောင့်သူ့ဆီသွားပြီး ဂါရဝပြုရမှာလဲ” ဟု ပြန်မေးသည်။ “မြို့စား ကလည်း ကျွန်မကို တွေ့ချင်မယ်ထင်ပါဘူး၊ ကျွန်မကလည်း သူ့ကိုတွေ့စရာ အကြောင်း မှမရှိတာ၊ ဘာလို့သွားရမှာလဲ၊ နှစ်ဦးစလုံး အချိန်ဖြုန်းသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့” ဟုဆိုသည်။

ယမ်ချင်းနယ်မြေ၏ စီးပွားရေးသည် အခွန်အခများ၊ လိုင်စင်ခများနှင့် အခြားသော ခွင့်ပြုခများအပေါ်တွင် အခြေခံလျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ ယမ်ချင်းမြို့တော် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့